Ze zakázaného ovoce je nejlepší mar*me lá da*

Almanach 2018

Ze zakázanýho ovoce je nejlepší marmeláda

Almanach 22. ročníku literární soutěže „Příbram Hanuše Jelínka“

© Knihovna Jana Drdy, 2018
ISBN 978-80-869-3753-3

Výsledky literární soutěže „Příbram Hanuše Jelínka 2018”

Letošního 22. ročníku literární soutěže „Příbram Hanuše Jelínka” se zúčastnilo 51 mladých autorů z celé naší republiky. Vítězní autoři byli porotou vyhodnoceni takto:

Poezie 12 - 15 let:
1. Zuzana Balíková
2. Lukáš Antoš
3. Aneta Rothová

Poezie 16 - 19 let:
1. Barbora Karasová
2. Lumír Klement
3. Vojtěch Franců

Poezie 20 - 23 let:
1. Eliška Kohlíčková
2. Jan Vitoň
3. Michal Dáňa

Próza 12 - 15 let:
1. Jindřich Rozehnal
2. Linda Paurová
3. Anna Brunnerová

Próza 16 - 19 let:
1. Pavel Vařenka
2. Tomáš Burian
3. Barbora Karasová

Próza 20 - 23 let:
1. Anna Hrbáčková
2. Eliška Kohlíčková
3. Eliška Bartoňová

Tato kniha byla vydána díky finanční podpoře firmy 1. SčV, a. s.

Poezie 12 - 15 let

Touha

Toužíš vědět, co se děje.
Toužíš po tom, co už máš.
Toužíš po tom, kdo se směje.
Toužíš po tom, koho znáš.
Toužíš po plameni lásky,
co spálí srdce do tmava.
Toužíš po úžasném světě,
kde se víra schovává.
Toužíš po motýlích křídlech,
co odnesou tě k nebi blíž.
Toužíš po překrásném princi,
o kterém už dávno sníš.
Toužíš, kde pramení voda.
Toužíš, kde je slunce svit.
Představ si, že řeč je móda.
Představ si, to slunce mít.

.....
Mlha halí pole.
Je nahoře.
Jsi dole.
Dokážeš se smířit s tím,
že tam nahoře
je život.
Život, co bolí.
Tváří se, že to zvládne,
slovem vládne.

Na okno padají kapky.
Slzy.
Z okna střepy.
Dokážu se udržet.
Dokážu. Zvládnu.
Slovem vládnu.

.....
Řežu mříže rudou pilou.
Řežu mříže mužskou silou.
Rozřežu si okovy,
doufám, že to nebolí.
Dostanu se za mříže,
doufám, že svět neví - že
jsem za nimi právem,
jsem odsouzena králem.

Slaná smrt

Vlnka po vlnce se snaží
uchopit lidské tělo.
Jemně ho chytí za paži.
Už nepluje, jak by chtělo.
Cítí, jak pohlcuje tenmnota
už i jeho hlavu.
Kde je teď ta dobrota,
o kterou má snahu.
Táhne ho do hlubin oceánu.
Tiše, jemně, potají.

Jako rozšlápnutá křupka

Jak se asi cítí
křupka na zemi?
Jako slunce svítí,
posetá mandlemi.
Její teskný pláč
všichni chodci slyší.
Proč? K čemu a nač?
se od nás lidí liší?
Jak se asi cítí
rozšlápnutá křupka?
Užitečná asi jako
od banánu slupka.
Jak se asi cítí,
když vesmír sere na ni?!
Její teskný pláč slyší,
už jen jako přání.
Pokud můžu taky
si něco takhle přát,
tak já prosím vesmír,
aby mě měl rád.
A né jako tu křupku,
kterou nezachránil,
ale jako člověka,
kterého by bránil.
Tato báseň měla
být bolestná a smutná
a k úspěšnosti na trhu
je ta bolest nutná!
A pokud můžu, básníci,
taky něco říci.
Zeptejte se na zemi,
té křupky ležící.

Tiché vteřiny nicoty

V tichu slyšíš hlasy
tenké jako vlasy.
V uších se ti vaří.
Všechno se ti daří.

V jedné malé vteřině
odtiká ti čas.
Ve své hlavě věříš v ně,
pořád. Znovu. Zas.

Ve tmě vidíš oči.
Jako lidský hněv.
Všechno se tu točí,
padlých lidí krev.

Lukáš Antoš

-bez názvu-

Saněmi sjíždím
Nekonečné kopce
Tvých bledých rtů
Zhora nať shlížím
Krůčky v sluni
V ráji tvých snů
Já hlupák
Nevšiml si
Samozřej chmur tvých posledních dnů

Nebe

Temná noc
Bezútěšná noc
Hvězdičky na nebi
Na hůře temné
Jako světlušky
Světlušky lásky svítí
A s úžasem ve tváři
Pozorujeme to divadlo
S lunou v hlavní roli

Květiny

Kdo seřezal ty květiny
S květy mořem slz politými
Že doplňují se jak údy
Ta voda a ty květiny
S posmutnělou bledostí
Stárnou nezpětně
A jak chudáci proti jejich vůli
Plavou v tom moři slz
V té hliněné váze
A vadnou

Hladina přátelství

Potkala jsem přítele,
co neuměl být šťasten, smát.
Ale on vždy povídal nesměle,
to co říkával rád.

Zmizím, tak jako vše na této planetě.
Uslyším jen krátký pláč, co pomine,
jenž bolí, trápí, žene tě
a doufá, že mu vše špatné promine.

Každou vteřinou chtěla jsem pomoci
a chtěla jsem mu být blíž.
Říkám, že tu budu ve zdraví i v nemoci.
Ať-li spíš, nebo bdíš.

Vždy odvrátil hlavou,
jako bych byla jen pouhý prach,
jehož kousky po hladině plavou,
když volaj na poplach.

Tak jako Zem se otáčí kolem své osy,
plynuly dny, týdne, měsíce
a tráva plná rosy
obrovské kapky vody držíce.

Avšak nastal zvláštní den,
kdy on odvrátil jinou větou.
A já nevědíc jestli je to sen,
kde květiny nekvetou.

Nestačila jsem se skrýt,
když řekl s úsměvem rád.
Že chce se mnou být
víc než kamarád.

Náhle se mi zjevil jiný svět,
přetrhl se ve mně poslední vlásek.
A já přehlížela růžový květ
osudů nekončících lásek.

Od té doby pluji po vodě
plné myšlenek, snů.
Kde nezastavují se lodě
a minuta trvá několik dnů.

Přestali jsme měnit slova,
nezbyla ani jedna hláska.
Navždy je ve mně zloba,
vždyť přátelství je někdy víc než láska.

Vzpomínky

Stačí už jen krásná slova,
stačí už jen sloky číst.
Kdy vybíjí se věčná zloba
a věčné nitě navždy příst.

Kdy kamenem uhodí se zpět
na vzpomínky nedaleké.
Již to známe nazpaměť,
kdy řeči byly prostořeké.

Když vzpomínky kolem nás létají,
je jich tu na nás moc.
Ve snech přejeme si potají,
aby netvořily jen naši noc.

Aby se vrátil ten teplý vzduch,
bolest, smutek, zrada.
Kdy nikdo neměl ani tuch,
že vzplane na ocase jedovatého hada.

Když si bude házet pod nohy kamení,
které patří pravému příteli.
Že prý klamal znamením,
které jsme doposud nevěděli.

Navždy zůstaneme ve věčných mlhách,
když hledáme pomocnou cestu.
Po které náš přítel šplhá,
když potřebuje vyhnout se trestu.

Trestu ze zklamání, trestu zla,
ve kterém nic nevidíme, zjeví se jen tma.

Tmavé ulice děsivé se jeví,
když utíkáme zpět.
Kde přítel na zdi sedí
a ve tváři nese odpověď.

Slzy

Slzy kapou po líci,
před osudem utíkají.
Zhasínají při tom svíci,
kdy pocity nezastaví.

A tak se topím
v slzách vlastních,
když ve svém těle trpím
a upadávám na sníh.

Vytvářím ze slz moře,
připadám si jako v kleci.
Kdy ty sedíš nahoře
a já upadnout nechci.

Když chci vstát,
začít nový život,
navždy se prát
a být svůj vlastní pilot.

Létat v letadle volně,
tak jako tento pták.
Letět klidně po tmě,
vždyť nemusím se bát.

Poezie 16 - 19 let

Jsi ve mně

Uvízl jsi mi v mysli,
ve spleti chodeb zacházejících do temnoty,
neumím tě odemknout,
nemůžu tě propustit,
přidržuješ se ostnatých drátů,
kůži máš od nich rozedranou,
krev si chodíš oplachovat do řeky z mých slz.

Snažíš se zacpat otvory vlastním oblečením,
látku máš protkanou planými sliby,
bojíš se,
aby ses mi nevyplavil,
a tak jen blokuješ jinou zábavu,
vidím pořád tebe,
se sluchátky.
Máš je nasazené i ve spánku,
promítáš mi krásné vzpomínky,
hádky jsi vymazal,
pro jistotu.

Kéž by sis uvědomil podstatu,
když jsme se měli rádi,
seděli na studené zemi
a zahřívali se společnou šálou. Růžovou.

Zapálil sis,
to abys mi z hlavy vykouřil
poslední zbytky, kousky štěstí.

Myslíš si, že tam přežiješ?
Jen z mého utrpení,
které si servíruješ pětkrát denně?
Baví tě to?
Nechtěl bys pryč?
Ale kam vlastně.

Poradila bych ti,
kdybys mě požádal,
mohli bychom se dohodnout.
Ale obchody ti nikdy moc nešly.
Prodal jsi lásku,
a koupil si za ni balíček sladkostí.

Nejistota

Praskla mi žíla na krku,
to aby mi z hlavy propustila veškerý stres,
snažila jsem se ten proud zastavit,
pomocí slz,
ale nepomohly,
jsou příliš čiré na to,
aby zvládly vyjádřit můj žal,
potřebovala bych klidné noci,
plné tepla a štěstí,
ale nevím,
kde je sehnat,
v obchodě mají vyprodáno,
nebo jsem stále nenašla ten správný,
kdoví.

Přehrabuji se ve vzpomínkách,
jako by to byly jen krámy na vyhození,
možná jsou,
ale vtiskávám do nich podstatu,
uměle vytvořenou.
Obaluji je v prachu
z tmavých chvil,
a přesto září skrz,
nejspíše mi na nich záleží,
kdoví.

Hniji v hromadě
černého písku,
to abych zakryla své zklamání,
stejnak to nepomáhá,
cítím,
jak se vpaluje do mého těla
a nechává mě shořet
zevnitř,
ale možná se mi to líbí,
kdoví.

Tak ahoj

Přidržuji si myšlenku na nás dva
co nejdále od pochroumaného těla,
milovala jsem tě.

Tak jako pupeny milují slunečný paprsek ve tváři
Tak jako vlaštovky milují návrat domů
Tak jako voda miluje dotek nebe

Přesně tak jsem milovala já tebe.

Tak moc, že kdybys byl třešněmi,
nesesbírám tě do dvou košíků
Tak moc, že kdybys byl cestou,
nepřestanu běžet
Tak moc, že kdybys byl omítkou,
nespotřebuji tě na celý hrad

Přála jsem si, abys mě měl rád.

Přála jsem si to jako si mraky přejí vypršet
Přála jsem si to jako si jiskry přejí vzplanout
Přála jsem si to jako si semínka přejí vzklíčit

Snažila jsem se tě v dobrém světle vylíčit.

Snažila jsem se jako se pták snaží vzlétnout
Snažila jsem se jako se bota snaží padnout
Snažila jsem se jako se stín snaží zakrýt jas

Věřila jsem v nás.

Věřila jsem jako nitě věří,
že se propletou
Věřila jsem jako barvy věří,
že se vpijou
Věřila jsem jako struny věří,
že se rozezní

Provázel jsi mě mnoho dní.

Provázel jsi mě jako duha jasný déšť.
Provázel jsi mě jako kaňka rychlý pohyb pera.
Tak moc jsem tě chtěla.

Měj se hezky.

Reprodukce obrazu

Givernská ulička za léta slunného,
mladý pár ruku v ruce kráčí,
z okna mladičká studentka, dcera pasáka Givernského,
žlutý šáteček líně smáčí.

Jinoch od své dívky pohled odvrátí,
spatřiv dceru pasáka,
zas další láska srdce uchvátí,
kdož by odmítl fešáka?

Žluť šátečku se brzy zbarvila rudě,
když tu náhle ho látka bělostná překryla,
pasáka dcera kráčí k oltáři hrdě,
tuze ráda se ženila.

Výbory

Je věcí výboru rozhodnout,
O tom, co je výborné,
však nutno podotknout,
hodnotit lze pouze věci odborné.

Salátek zelný

Kdes ty časy?
kdes mé tělo rýsované?
Proklínávám ty své hlasy
co zvrátily můj vztah k zelenině.

Skalky

Neonový Kristus
tmě
a kapkám vína na skalkách
na věčný časy!

To má zahrada
Polovičatých myšlenek
co tečou jak víno
plno
zatímco ty myješ nohy

Sněz mě
Svítíme
sklízíme
onanujem
a sbíráme kapky
a všechno spolu
Když tečem jak víno

Neonový Kristus
pojďme
tak ty má zahrada
Jen se dívej
ležím na skalce a kapu
tepu
A ty myješ nohy
mně

Lhal jak žil

Z mého já
trávou stánkařů
v chlapce
vykořenit

Plížit se
s duší k prasknutí
přefouklou
travou
a komárům
sladce
lhát

Docela bych spal
než miloval
Nebyl on Goethe žid?
Že ne? Možná lhal

Lhal jako žil

A já s trávou stánkařů
v dítě
vykořenil

Štěrk ve mně

Šum šťerku
a hlasu
nad ránem v pasu
Pln zvuků par
tak z tónů listů tvar
Stekl pod peřinu

Šum štěrku
a hlasu
v podivném jasu
s nechtěnou touhou si hlaď

Pak v křečích kde noc
mně na plicích doutná
šum hlasu a šťerku
co bolí mě moc
Tak ať

Poezie 20 - 23 let

Úmrtí potulného prodejce náplastí

Občas si na tebe vzpomenu
mám strach že najdou všechna ta jazykem upletená slova
která nemá kdo oblékat
a budou se ptát

to kdyby ses vrátil
jako tenkrát jizva za jizvou
a potulný prodejce náplastí zemřel už před lety
život je bič

dlužíš mi to

jako když přes jaro sníš všechen cukr
a na podzim ti zbyde sůl.

Podpisy na duši

Po výročí smrti se mimo tělo prudce ochladilo
pod postel zasadili růži
a ta teď prorůstá a narušuje strukturu vnitřních přesvědčení
zkus to říct nahlas
nechybíš mi

mám za ušima přístav
lodě vyplouvají v závislosti na tom jak často pláču

sháním pronájem ve kterém bych bydlela po maturitě
stačila by mi v něm bezpečná náruč
konvice na čaj
skříň
postel
koupelna s vanou a umyvadlem
kuchyně kde hrníčky nebudou vrhat stín připomínající blues
vůně pánského parfému
prázdný rám reprezentující memento jako nalomenou kletbu
a psací stroj abych mohla žít černobíle a připadat si retro

prodloužili mi smlouvu
pořád platí
o tobě a o mrtvých jen v dobrém
anebo vůbec.

Škrtnout slovy a neublížit

Poslední dobou mě živí čaj, spánek, psaní, vyhlídky na maturitu
a tvoje staré zprávy
jako
„a hlavně se mi vrat”
když jsem 12. listopadu odešla na nákup

pořád jsem si nezvykla
že večer nemusím vařit čaj pro dva
že vím že není nikdo
kdo ponocuje jenom aby mi popřál na dobrou noc

občas pořád čekám
až se vrátíš
z práce

občas mám pocit
že tě pořád
hledám
v gestech a slovech ostatních
a snažím se najít něco
co mi tě aspoň trochu připomene
takovým způsobem který by nevyvolával bolest

občas mám pocit že o tom všem víš
že stojíš za rohem
máš oči jako tabák
a díváš se na to.

S Allenem Ginsbergem

S Allenem Ginsbergem
bez přítomnosti
kouřil jsem trávu na balkóně.
Z rozdvojené osobnosti
umíral kdosi ve mně.

Uprostřed jednoho z okamžiků
sebral mi všechna písmena.
Přes zábradlí zvracel jsem romantiku,
na chodník, odkud zněla její ozvěna.

Při zvráceném rozednění
podal mi obálku s dopisem.
Jen duševní znásilnění
s jejím krvavým podpisem.

Rozervaná

Zvolit si cestu lemovanou smrtí
a splynout s nechutnou posedlostí.
Být katem, jež své oběti čtvrtí
s láskou, s něhou, s ctností.

Mít závislost na tichém utrpení,
za doprovodu umírajících slov.
Poslouchat nářek o věčném snění,
a stát se pasákem plačících vdov.

A bezbranný vysvlečený stesk
je pohozen na špalek popravčí.
Jen slzy vrací očím jejich lesk
a chlípné doteky jsou zvány krkavčí.

Monstrance

V komnatách tohoto chrámu
živoří několik mrtvých siluet.
A z obrazu visícího bez rámu
promlouvá k zatraceným jejich smrt.

Povadlé květy mlčky zdobí
rozervané pavučiny na římsách.
Orfeus pláče ze záhrobí
a láska zasychá Euridice na řasách.

Podivný chlad přichází z chóru
odkud je slyšet nelidský smích.
V lavicích duše v zajetí chlóru
a z mramorový krypt je cítit líh.

Barokní zvěrstva s gotickou iluminací
lemují zbytky rozpadlého oltáře.
A opilí kajícníci zohaveni kastrací
beze strachu popravují faráře.

Vrahové spící pod nánosem prachu,
se probouzejí společně s renesancí.
Pod tíhou vlastního niterného strachu
vkládají svá těla do monstrancí.

Sněží

Z rozťaté pobřišnice nebe
dští krůpěje zmrzlé krve.

Smrt o větrolamy mlh
zkracuje výkřiky zaniklých hlasů.

Popelavé lymfy pnou se ledem
čtouce na rtech průhledné vzpomínky.

Serpéns chladu ovine dendrity vin
štólou z mramorové plsti -.

Ustane věnec stratů - -.
Strne v hnilobnou nicotu ctnosti.

Neklidem kladení
vejde duna vody -.

Nekonečně věčná…

Utrpení

Odbarvit si hlas.
Vyvenčit se z podoby.
Prodat svou svatou nádheru,
Abych měla si po čem stýskat.

Ach,
Jak mi to slušelo.
Miláčku, taková jsem byla,
Než jsem se k tobě
protrpěla.

Teď sebe trpím i přes čas.
A to je panečku práce…

Blues o smyslu paroplavby

Postavte kanál,
To se vám řekne,
Když všem řekám
vyschla hrdla.

Ale vrchnost se neptá,
Poručí větru dešti,
Čekajíc, že udělí jí
audienci.

No ono zaprší,
Pane předsedo.
(Ráčil jste si zapomenout,
pár červených na demenci)
Postavte si třebas
kanál.

Tím jistě ušetříte,
Mramor sobě na náhrobek.
Těch pár stovek si za vás,
Klidně strčím
do kapes.

Že po dešti ani stopa?
To se vsákne,
Jako každá povodeň,
co Čech se Čechem
stal...

Próza 12 - 15 let

Jindřich Rozehnal

Lov

Přestalo pršet. Krůpěje sice stále stékaly z listů stromů, ale déšť se přesunul na západ. Vítr ustál, ale každý člověk věděl, že navečer zase přijde. Nedaleko jedné vesnice se nacházela pláň třicet pět metrů dlouhá. Ležela mezi dvěma lesy, oponujícími si navzájem. Jeden na severu, druhý na jižní straně. Vypadali jako by byli věční nepřátelé, přitom tak překrásní. Byl to nádherný pohled. Pláň byla rovná, ničím neničená. Až v dáli jste mohli zahlédnout hory, které ve vzdálené mlze, která odcházela s deštěm, působily tajemně, až strašidelně. Nad plání zase z ustupujících dešťových mraků vycházelo slunce, které pomalu ozářilo planinu, kde pokojně jakoby v pozoru stály trsy trávy. Se sluncem mířícím na západ, plání tak klidnou, že by i areven, nejtišší tvor v tomto kraji, byl slyšet na míle daleko, a stromy tak hezky na sebe se mračící, objevil se u jižního lesa člověk.

Byl necelých šest stop od lesa a jeho oči směřovaly k lesu protějšímu. Stál a klidně sledoval. Nohy měl v botách, které byly sice obyčejné, ale kolem bot měl omotanou králičí srst, která ho zahřívala. Měl hnědé kalhoty, ničím zvláštní a ničím výjimečné. Na hrudi měl černou tuniku, pod kterou měl pravděpodobně obyčejnou košili. Ruce mu zdobily nátepníky a na pravičce měl oblečenou koženou rukavici s podivným znakem. Meč, který měl místo jílce korunu stromu. Kolem ramen měl kápi, která kryla sepnutí dlouhého pláště pod ní. Vlasy měl tmavé a krátké s menšími šedinami a jeho ustaranou tvář zdobil vous, který měl kolem pusy. Na zádech měl luk s povolenou tětivou, zabalený v nějaké dece a ještě obalený ovčí vlnou a všechno přehozené přes rameno pásem kůže. Ovčí vlnu měl proto, aby ho v zimě zahřála a pokud nechtěl být v noci v lese zpozorován, což podle toho, jak vypadal, bylo celkem pravděpodobné, mohl na vlnu naskládat trochu listí, které na ní bez problémů drželo. Tohle ale nebyly všechny jeho věci. Pod pláštěm měl nejspíš schovanou ještě brašnu s křesadlem, čutorou a dalšími věcmi, které se nedaly uschovat ve válci z vlny. Kromě luku a deseti šípů v toulci kolem pasu neměl žádnou další zbraň. Teda zbraň, která by šla vidět.

„Jsme mu na stopě," řekl, když jeho pohled sjel směrem k ušlapané trávě. Z lesa vyšel sedmnáctiletý mladík s hlavou schovanou

v kápi a s pohledem k udusané trávě přikývl. Měl na sobě podobné oblečení jako jeho starší přítel, až na rukavici, které nejspíš nebyl ještě hoden. Ovšem pod pláštěm měl dlouhý meč, na jehož hrušce byl stejný znak, jaký měl jeho druh na rukavici. Válec ovčí vlny ale neměl. Místo toho měl přes pravé rameno pověšenou koženou brašnu, ve které sice neměl ovčí vlnu, ale jak se zdálo, měl tam jídlo jak pro sebe, tak pro svého přítele.

Kluk udělal dva kroky vpřed a poté uklekl k trávě a odhrábl ji. Skrývala se tam bahnitá stopa, která vznikla při nedávném dešti. „Ještě že pršelo," řekl hoch, spíš jen pro sebe. „Co jsi říkal Dirku?" zeptal se starší ze dvou. „Nic mistře, jen že prošel před třemi hodinami," odpověděl Dirk. „Výborně, utáboříme se dole v lese, u toho potoka." „Mistře Klunmare, vždyť tři hodiny jsou docela dlouhá doba. Nemyslíte, že bychom ho měli pronásledovat?" otázal se s nejistotou v hlase Dirk. „Ne," odvětil klidně Klunmar. „Jak si můžete být tak jistý?" pokračoval nechápavě Dirk. „Pamatuješ si, jak jsme našli tam v lese u Slepičích vrchů toho zajíce a ten šíp u něj?" naváděl k porozumění mistr svého mladšího přítele. „Ten šíp zajíce nezasáhnul. Zajíc byl pouhá návnada, aby –" „aby mohli chytit medvěda," dokončil větu za učitele Dirk. „Správně," řekl Klunmar a i když si to nepřál, usmál se pod vousy a dal tak najevo radost z chlapcova pochopení. „Ale, co když ten šíp medvěda jenom říznul?" vypustil z pusy otázku Dirk dřív, než zjistil, že už na ni zná odpověď. „Zamysli se hochu," odpálkoval otázku Klunmar, protože věděl o tom, že kluk už si na otázku odpověděl sám. „Já vím, na to, aby ho jen říznul, měl na sobě až moc krve," odvětil své otázce se svěšenou hlavou Dirk. „Navíc, nemůžeš vyloučit, že se medvěd do vesnice nevrátí. Máme aspoň jistotu, že po tom běhu v dešti a zraněním bude jistě unavený," skončil konverzaci Klunmar i když věděl, že jedna otázka ještě zůstala nevyřčena.

Slunce zapadlo a jediné, co bylo slyšet, byl cvrkot cvrčků poschovávaných v trávě. Z jižního lesa byl slabě slyšet potok, u kterého jste mohli zahlédnout slabé světlo. Plamínky ohně tancovaly nahoru a dolů a za praskání nalámaných větví vždy vylétly jiskry, jako když vyletí polekané hejno ptáků. Mírný vítr ještě rušily stromy, takže oheň byl připraven vesele plápolat, dokud nevyhasne poslední uhlík. Okolo ohně seděli Dirk a Klunmar a tiše dojídali poslední sousta sušeného masa a krajíce chleba. Dirk byl pyšný na svou práci s ohněm, Klunmar byl zase hrdý na svého žáka. Teď, když už

na sobě neměl Dirk kápi a byl osvícen ohněm, vypadala jeho tvář ještě mladší než doopravdy byl. Měl hnědé vlasy sčesané na stranu a hnědé oči upřeně sledující tanec plamenů. Mladík se zvedl, došel k potoku a tam si opláchnul ruce. Když už byl u vody, rozhodnul se umýt si i obličej. Čekala ho patrně dlouhá, bezesná noc a on se potřeboval nějak probudit.

„Tím, že si pořád budeš mýt obličej, stejně nebudeš hezčí," prohodil v žertu Klunmar. „Zato vy s tím, jak si upravujete vlasy a vousy nožem, jste přímo k nakousnutí," vešel do protiútoku Dirk a vítězně se při tom usmál. Sednul si zpět k ohni a čekal na další učitelova slova. Když po deseti minutách koukání se u ohně nikdo nepromluvil, prolomil Dirk nesnesitelné ticho.

„Kdo myslíte, že po medvědovi střílel?" zeptal se Dirk a Klunmar se usmál, protože už odpoledne věděl, že tato otázka přijde.

„Já nemyslím, já vím, že to byli pytláci," bez přemýšlení odpověděl Klunmar. Dirk už se nadechoval, aby něco řekl, ale jeho druh ho přerušil: „Proč by si pytláci dovolovali na severského medvěda? Už trochu přemýšlej kluku! Vesničané potřebovali pomoc, protože jim medvěd útočil na ovce. Neměli ale peníze na královy vojáky, a tak se museli smířit s lovci z okolí. Pytláci sice stáli vesnici míň peněz, ale zato mají oproti nám nebo vojákům z okolí horší vybavení. Například proto ten šíp u Slepičích vrchů vypadl z rány. Samozřejmě, že medvěd mu napomohl, když bojoval o život, ale pytlácké šípy jsou hlavně vlastní výroby, tudíž je to kus proutku, peří a kamínku. Nemají na hrotech zpětné háčky," Klunmar se podíval na toulec s deseti šípy vedle sebe, „které zaručují, že šíp zůstane v ráně co nejdéle. Dále také, nejsou to lovci jako všichni z našeho sboru. Pytláci chytají zajíce, koroptve, možná někdy i srny, ale nikdy by jenom tak nezaútočili na medvěda, který je ještě ze Severu. Znamená to tedy, že tady někde musejí mít překupníka, který jim za toho medvěda je schopný vyplatit několik měšců zlata. My musíme ten obchod zastavit, aby se nedostal až k Červené stezce." Červená stezka byla cesta skrz celé království Elfgardu. Dirk a Klunmar teď tábořili necelé čtyři míle od severních hranic. „Peníze jsou pro pytláky sice hezká vize, ale obchodník toho medvěda na uzdě neudrží, už jen proto, že je zraněný a vzteklý. Jakmile medvěd uteče po Stezce, bude v celé jihovýchodní části této země konec loveckého řemesla, protože my pak budeme vypadat jako ti neschopní a celá jihovýchodní část Elfgardu na nás zanevře."

„Vždyť tam jsou teď přemnoženy bahničky," promluvil Dirk. Bahničky byly malé, po dešti vylézající potvůrky, které sice na první pohled vypadaly neškodně, ale během dvou hodin dokázaly na průměrně velkém poli sežrat celou úrodu. „Myslíš," odpovídal Klunmar, „že když nám unikne medvěd velký jako hora, tak oni budou chtít, abychom chytali něco, co se může schovat pod zem, necvičené oko to skoro nevidí a je to malé jako tady ten klacek?" Vytáhl ze skromné hromádky dřeva větev, asi sedmnáct centimetrů dlouhou, a ukázal na ni. „Spíš ne, ale stejně si nemyslím, že by na nás jihovýchod jen tak zanevřel," pokračoval Dirk.

Večer šel dál, schylovalo se k půlnoci a malé plaménky dole u potoka se ještě zmenšily. Dva přátelé celou dobu konverzovali o poměrech v království a také o tom, jak uloví krvelačnou bestii. Potok kolem nich protékal nerušený a už ho začali vnímat jako součást celého království. Už to nebyl jen potok, který je chránil před tím, aby je někdo neslyšel nebo alespoň tlumil jejich hlasy, a nebyl to ani potok, který hučel během jejich konverzace. Zvykli si na něj.

Protože už bylo pozdě, oběma Lovcům začínaly padat víčka, a tak Klunmar pronesl: „Je čas spát Dirku." Uhasili oheň a našli si okolo ohniště dvě vyhřátá místa, na kterých se dneska vyspí. „Podej mi ovčí vlnu," řekl Klunmar Dirkovi, který ji také hledal. „Já ji ne -" chtěl Klunmarovi říct Dirk, ale něco ho přerušilo. Něco, co do lesa nepatřilo. Na druhé straně potoka něco slyšeli, ale nebyli schopní říct, co to bylo. Sám potok, na který si před chvílí tak zvykli, přehlušil něco, co je mohlo v nejbližší době zabít.

Oba se zachovali jinak, než by to udělali ostatní, netrénovaní lidé. Především strnuli na místě. Měli na sobě tmavé oblečení, které je chránilo ve stínech a dalo by se říct, že díky plášti a kápi byli skoro neviditelní. Kdyby začali utíkat, byli by terčem pro všechny lukostřelce. Takhle stáli na místě a díky tomu, jak dobře byli v temnotě skryti, vypadali jako pouhá šmouha uprostřed lesa. Měli štěstí, že už uhasili oheň. Žhavé uhlíky, které poletovaly okolo ohniště asi před pěti minutami, by mohly zářit tak, až by si někdo za potokem všimnul světle hnědé králičí srsti, kterou měl Dirk omotanou kolem bot. Nohy měl od sebe asi na půl metru a byl pevný jako skála. Ani byste nepoznali, že dýchá. Byl sice trochu přikrčený, protože se nestihl po hledání vlny dostatečně rychle narovnat. Zato Klunmar stál jako prkno a čekal, co se bude dít dál.

Přiletěl šíp. Prolétl nad ohništěm mezi oběma Lovci a zlomil se o dub, který mu stál v cestě. Nikdo se ani nehnul.

Do ohniště se rázem zabořil další šíp a zpoza potoka byly slyšet hlasy. „Dej to sem!“ křičel jeden. Druhý zase: „Vždyť ty neumíš střílet.“ A tak se dělo dokud nepřistál pátý šíp. Dirk ani nevěděl, jestli ho a Klunmara opravdu neviděli nebo se jen nemohli trefit. Jedno bylo jisté, jednou se jim vyprázdní toulec. A na to právě Klunmar s Dirkem čekali. Až nebudou mít ti útočníci šípy, vezmou do ruky luk oni a sestřelí jednoho po druhém. Museli snášet pokušení pohnout se a sebrat z větve luk a ze země šípy. Šípů bylo sice jenom deset, ale s bravurním střelcem, jako byl Klunmar, to nebyla překážka. Do vzduchu se vznesly další dva šípy a poté palba ustala. Další čtyři minuty vzduchem nic neprosvištělo. Klunmar měl jedinou šanci. Udělal dva kroky doprava, ze země vzal rychlostí blesku toulec. Přeběhl k Dirkovi, který už zaregistroval, že se něco děje a rychle se natahoval k větvi, kde byl pověšený luk. Předal jej Klunmarovi a ten s rychlým a přesným nátahem vystřelil do míst, kde předtím slyšel hlasy.

Šíp prosvištěl temnotou, a když dopadl, byl slyšet tlumený výkřik a klení. Klunmar odvedl dobrou práci, jenomže... Další šíp mu nešel vsadit do tětivy a než se mu to podařilo, cítil velkou bolest v pravém stehně. Šíp prošel svalem a bolest, která Klunmara svírala, ho donutila padnout na koleno. Ale nevzdal to a šíp do tětivy nakonec vložil. V tu chvíli ale něco zašramotilo vpravo od Klunmara s Dirkem. Klunmar pohlédl na Dirka, jestli to nebyl on. Dirk upřeně sledoval, co by to mohlo být.

Vznesl se další šíp. Tentokrát ale dopadl do míst, kde se před chvílí něco prodíralo v houští. Klunmar využil situace, vystřelil šíp a zaběhl za strom. Šíp sice neměl nikoho zasáhnout, ale odlákal pozornost a Klunmar se se zraněným stehnem mohl ukrýt. Dirk pořád stál vedle ohniště a čekal, jak budou postupovat pytláci. V houští se totiž nejednalo o společníky dvou útočníků, protože jinak by po sobě nestříleli. Přesně podle Dirkova očekávání pytláci vystřelili do křovisek další šíp. Dirk teď předpokládal, že zase bude čekat, než pytláci vystřelí. Avšak zpoza křoví se ozvalo zavrčení, které oznamovalo útok. Dirkovi z toho zvuku přejel mráz po zádech a uvědomil si, že už nemůže jenom čekat. Popadl meč ležící vedle něj, vyndal jej z pochvy a tu odhodil na zem. Nebyl čas připnout si pochvu k opasku.

Z houští najednou něco vyběhlo. Dirk to neviděl přesně, ale věděl, že něco běží k útočníkům, které od Dirka dělil jenom potok. Ozval se výkřik a Klunmar začal volat na Dirka: „Dělej! Pojď kluku!“ Dirk se otočil a přiběhl ke Klunmarovi. Klunmar popadl Dirka za rameno a řekl: „Musíme jít. Teď jsme lovnou zvěří my. Rychle za mnou!“

Vyběhli směrem, kterým večer přišli. Klunmar si zranění několikrát prohlédl a ujistil se, jestli zase nekrvácí. Jejich úprk doprovázely výkřiky dvou pytláků, kteří teď čelili medvědovi přímo a ne ze zálohy. Dirk stále s mečem v ruce vysekával cestu mezi větvemi a čekal, kdy už konečně uvidí ven z lesa. I přes Klunmarovo neustálé popohánění nemohl běžet naplno. Nemohl tady raněného učitele nechat, nedokázal by to.

Když už se blížili ven z lesa, křik ustal. Medvěd si nejspíš právě pochutnával na mrtvých pytlácích nebo se vydal ulovit Klunmara s Dirkem. Nebyla to úplně líbivá představa, a tak ji Dirk zahnal pomyšlením na to, že musí Klunmara dostat ven. Popadl ho za ruku a vyběhl ohromnou rychlostí. Klunmar se snažil vytrhnout z chlapcova železného stisku, ale nešlo to. Byl příliš zesláblý. Dirk stále zrychloval. Měl dojem, že medvěda slyší za sebou, a proto hnal Klunmara ještě rychleji. Hnali se lesem, až se konečně dostali ven. Dostali se na pláň, která oddělovala dva lesy, a teď se museli zbavit medvěda.

„Dirku, zůstaň v lese!“ rozkázal Klunmar chlapci. Dirk se ale nehodlal nečinně schovávat v keři, takže se snažil učiteli dokázat, že se nebude schovávat: „Ne, já zůstanu. Sám toho medvěda neulovíte.“ „Proč by ne?“ ohradil se Klunmar. „Nedokážete zatavit severského medvěda sám a se zraněnou nohou,“ argumentoval Dirk. Klunmar přes všechnu svou snahu dokázat Dirkovi svou odhodlanost si až moc dobře uvědomoval, že má kluk pravdu. Nedal to však znát a s výrazem stejně kamenným jako před chvílí, pokračoval: „Dirku, já chápu, že se o mne bojíš. Chápu, proč mě tu nechceš nechat, ale lepší je mrtvý jeden Lovec, než Lovec a jeho učeň. Jsem možná slabý, ale můžu ti získat čas. Můžu ti vytvořit náskok nad tou bestií.“

Dirkovi vlezly slzy do očí. Nechtěl o svého přítele přijít. Strávil s ním skoro polovinu svého dosavadního života. Při jeho tréninku to byl právě Klunmar, kdo ho vždy podržel. Nedokázal si představit, že by pracoval s někým jiným. V tu chvíli pustil slzy. Už nebyl čas držet tvář bez výrazu, jako se to učil posledních sedm let. Věděl, že ač nechtěně právě se se svým učitelem loučí. Věděl, že je konec.

„Máte pravdu, lepší jeden mrtvý než dva,“ řekl nejistým vzlykavým hlasem. „Běž už kluku!“ smutně rozkázal Klunmar. Dirk na něj pohlédl a uviděl slzy stékající po Klunmarově tváři. „Jdi!“ přemohl se v důrazný rozkaz Klunmar a Dirk se pomalu otáčel. Dirk věděl, že nesmí zemřít oba. Došel až k lesu, kde se naposled za svým přítelem otočil. Utřel si slzy a vydal se na cestu do tmavého lesa.

Zašustilo listí, větve zapraskaly a z lesa vyběhl obrovitý medvěd. Srst měl černou a kolem krku měl dva hnědé pruhy. Vysokému Klunmarovi sahal až po krk. Nevypadal roztomile, ani vlídně. Přes oko mu vedla stará jizva. Pravděpodobně z nějakého souboje s jiným medvědem. Přes čenich vedly další dvě jizvy, ovšem ne takového rozsahu, jako ta u oka. I v té tmě, která momentálně panovala, Klunmar viděl zakrvácenou pravou zadní nohu, tu nohu, do níž pytláci trefili šíp.

„Tak jsme na tom stejně," řekl si pro sebe Klunmar a pohladil se po zraněném stehně. Levačkou sjel pod plášť, a když ji vytáhl, dřímal v ní dýku a vrhací nůž. Pravou rukou začal vytahovat z toulce šíp. Levá ruka spolupracovala s pravou a s dýkou a vrhacím nožem v držení začala shazovat luk z ramene. To vše dělal Klunmar naprosto impulsivně, vlastně to vypadalo, že ty ruce ani neovládá. Všechno to bylo výsledkem dlouhého tréninku. Vložil šíp do tětivy, natáhl ji a vystřelil. To vše během tří sekund.

Šíp svištěl vzduchem nepopsatelnou rychlostí a dopadl medvědímu protivníkovi na pravý bok. Medvěd zavrčel bolestí a udeřil smrtícím pohledem na osobu stojící vpravo od něj. Na Klunmara. Zatřásl se a smetl z těla šíp. Zařval, když cítil, jak spolu s šípem utrhnul i kus masa. Rozběhl se. Úpěl, když jeho zraněná noha dopadala na zem a když cítil, jak mu z čerstvé rány vytéká krev. Bolest, kterou zažíval, ale nezastavila jeho úmysl. Klunmar se snažil znovu nabít, ale marně. Medvěd už byl u něj. Postavil se na zadní a byl připraven skončit tento souboj. Klunmar na poslední chvíli uskočil doleva, ale medvěd ho prudkým otočením shodil. Klunmar ležel na zemi, na luk, nůž a dýku nedosáhnul, šípy se vysypaly, už se nemohl zachránit.

Medvěd se zakousnul do jeho nohy a mrštil s ním do větví jižního lesa. Klunmar se s mnoha zraněními otočil medvědovi tváří v tvář a doufal, že to medvěd ukončí rychle. Představoval si Dirka, jak se směje, jak cvičí s mečem a... Klunmar se zamyslel. Měl dojem, že ten meč vidí v dáli. Teď, když se ale snažil ho znovu najít, neviděl nic.

Najednou se nad medvědem zjevil Dirkův stříbrný meč. Seknul medvěda, ten se prudce otočil a zařval. Dirk vedl další útoky a medvěd se bránil pořád míň a míň. Klunmar z posledních sil zvedl větev ležící vedle něj a silně udeřil medvěda do zraněné nohy. Medvědovi se noha podlomila, Dirk provedl další sled útoků a Klunmar upustil větev. Neměl sílu pokračovat. Hlava mu poručila a upadl do bezesného a dlouhého spánku.

Otevřel oči. Tmu nad sebou už ale neviděl. Svítilo slunce, obloha byla jasná a všude kolem zpívali ptáci. Snažil se co nejrychleji zvednout, ale nešlo to. Cítil palčivou bolest na pravém stehně. Začal tedy pomalu vstávat, aby se dostal aspoň do sedu. Když už skoro seděl, ucítil další nesnesitelnou bolest v pravém stehně a s heknutím ustoupil bolesti a zase si lehl. Napodruhé už se mu povedlo sednout a mohl se rozhlédnout, co se stalo. Asi sedmnáct kroků od něj leželo tělo obrovského severského medvěda a vedle něj leželo tělo mladého chlapce.

„Dirku!“ vykřikl Klunmar a snažil se co nejrychleji zvednout. Než se ale stačil vůbec postavit na nohy, uvědomil si, že Dirk stále s medvědím soupeřem bojuje a že je stále noc. „Halucinace?“ zeptal se pro sebe Klunmar. Předpokládal, že je to kvůli bolesti. Na druhou stranu byl rád, že jeho učeň není mrtvým. Pořád ale nemohl nic dělat. Bolest ho přemohla, a tak se mohl na souboj pouze dívat. Byli daleko. Deset metrů od něj se zápas mezi mužem a medvědem odehrával. Sledoval, jak před chvílí prohrávající medvěd opět získává převahu.

Dirk uskakoval medvědím tlapám a sám zasazoval smrtící údery, avšak na tak mohutného medvěda to nemělo žádný účinek. Najednou medvěd shodil Dirkův meč, kterým medvědí útok kryl. Dirk měl nyní meč na pravé straně, hrotem od těla. Medvěd se připravoval ke konci. Dirk viděl, jak medvědovy nohy zabírají a že medvěd na něj chce skočit, srazit na zem a zabít ho. Uvědomil si, že medvědímu útoku už se nevyhne. Pokud ho ale nezabije, zemře Klunmar, za kterého teď tak statečně bojoval. Po dlaních mu stékala krev, ramena měl rozškrábaná, na kazajce byly čtyři rýhy od medvědích drápů. Přes veškerou způsobenou bolest až do této chvíle bojoval. Nyní už věděl, že je medvěd ve výhodě. Ale vzdát se nehodlal. „Máme ulovit medvěda. Je jedno, jestli tam tu hlavu donesou dva Lovci nebo jeden,“ řekl si v duchu, podíval se na Klunmara, rychlým pohybem narovnal meč hrotem k medvědovi a začal ho zvedat. Medvěd byl blíž a blíž a Dirk s krokem vpřed zarazil medvědovi meč do hrudi. Medvěd, nyní ve vzduchu probodnutý, začal díky síle, kterou se odrazil, padat. Smetl Dirka a spadl na něj.

Klunmar celou situaci sledoval. Viděl Dirkův pohled a poznal, že je to ten samý pohled, jakým se na Dirka díval, když mu říkal, ať ho opustí.

„Ne! Dirku!“ volal Klunmar, když medvědovo tělo dopadlo. Najednou, jakoby v něm byla nová, naprosto nezastavitelná energie.

Co nejrychleji mohl, se obrátil na břicho a plazil se k obrovskému medvědovi. Urazil tři metry a uvědomil si, že už nemůže. Chytil se trsu trávy, aby se přitáhl blíž ke klukovi, ale nedokázal pokračovat. Už se nedokázal ani zvednout na lokty a plazit se dál. Zůstal tam ležet a nemohl nic dělat. Cítil, jak mu po tvářích stékají slzy a jak mu bude kluk chybět.

Medvěd se začal zvedat. Se všemi zraněními uštědřené Dirkem to ale nedokázal. Pokusil se o to podruhé. Najednou se ale skrz medvědovo tělo prorval meč. Vypadal v nočním světle a mezi medvědovou huňatou srstí jako blesk. Donutil Klunmara zvednout hlavu, ale to bylo poslední, na co se starší z Lovců zmohl. Jeho hlava padla do trávy a všechny svaly se najednou povolily. Klunmar zůstal nehybně ležet v trávě.

Linda Paurová

Ve vzduchu byl cítit nechutný pach krve míšený z dýmem. Všude vše doutnalo a kromě ženy a muže stojící před hořícími sutinami nebyl nikde nikdo. Vychrtlý blonďatý muž se rozběhl zachránit možné přeživší, i když ho žena prosila, ať nechodí.

„Vojáku!“ zakřičela v nadějí, že ho to zastaví a na chvíli dokonce i ano. Neslyšela, jak zašeptal tiché omlouvám se a rozběhl se vstříc ohni. Dívala se na jeho vzdalující se postavu, dokud se neozvalo skřípání a náraz. Do vzduchu se vznesl popel a vše potemnělo.

V malé čtvrti na předměstí neustále ve vzduchu visela hrozba, že se spustí do uší bijící poplach. Často jste vídali občany, jak se s obavami v očích dívají na rezavý rozhlas, jakoby se měl každou chvíli ozvat. I přes to všechno to byla jedna z nejbezpečnějších oblastí v zemi. Takticky nevýhodné a chudé město neměl nikdo důvod obsazovat. Těžko se tomu věřilo, když každou chvíli obyvatelé slýchali o bombardování menších měst, než bylo to jejich. Byli to horníci, zemědělci a žil mezi nimi jediný válečný veterán.

Connor Willson byl pilot anglického letectva, který pověsil leteckou přilbu na hřebík. Mohl odejít do penze nebo se nechat převelet a opustit rodinu. Když ho jeho žena přesvědčila, že jeho služeb už není potřeba, usadil se i s ní v malém domku na předměstí. Bylo mu pouhých padesát osm, mladý a svěží, jak sám rád říkával. Nikdy své ženě neřekl, jak moc mu služba jeho zemi chybí. Jenže dnes nastal ten den, kdy se měl své zemi opět nabídnout. Jeho nejstarší dítě, dcera Charlotte, se právě vrátila po dlouhé době domů a přinesla mu dvě dobré zprávy. Povýšili ji na kapitána a jejího otce povolávají znovu do služby. Těžko se tomu věřilo, ale bylo to tak. Mladá ambiciózní dívka a její otec, který si nechal vyrůst velký bílý knír, stáli před prahem svého domova a loučili se se svou rodinou. Paní Willsonová objímala svou dceru už po desáté a nejraději by jí ten kufřík z rukou vytrhla. Doma se zdržela jen jeden den. Connora Willsona trápilo, že svou ženu nechává s třemi dětmi samotnou, ale věděl, že Charlotte je silná žena přesně po své matce a to mu v jeho trápení trochu ulevovalo.

Tmavě zelený náklaďák potažený plachtou zastavil před jejich domem a vylákal ven i několik zvědavých sousedů. Charlotte máva-

la svým mladším bratrům a matce poslala pusu. Byla natěšená. Výcvik byl živoucí peklo, ale stálo jí to za to. Jedna z nejvýše postavených žen v armádě. Desátník Charlotte Marie Willson. To bylo napsané na listu, který dostala už před dlouhou dobou, ale bála se to rodině oznámit. Na mysl se jí dostaly bolestivé vzpomínky, jak voják mizí v plamenech, ale nechtěla se tím teď nechat zdržovat. Co bylo, bylo. Milovala svého otce a to, jak si ho všichni, koho znala, váží. Chtěla být přesně jako on.

Oba se utápěli ve svých myšlenkách a cesta ubíhala. Nabrali dalších pár vojáků. Někteří byli plní odhodlání, jiní bez jiskry v oku. Většina z nich byla hora svalů a vrásky jim zdobily sešlý obličej. Asi na páté zastávce chtěl nastoupit jeden jediný muž. Byl vychrtlé postavy a přilba mu div nespadla z hlavy. Charlotte jakoby někdo uhodil. Celá zbledla a pak nabrala sytý odstín červené. Prudce se postavila a upoutala tím pozornost všech mužů.

„Ven!“ zakřičela na muže, který její rozkaz vůbec nechápal. Charlotte se sice zalekl, ale nehnul se ani o krok.

„Ven! Hned!“

Začala znovu a její těžké kroky otřásly celým nákladním autem. Nikdo z přítomných nechápal, co tuhle ženu tolik rozzlobilo. Sami se však pošklebovali hubenému muži, který snad nemohl ani projít výcvikem a nehnuli ani brvou.

„Kapitánka Charlotte Marie Willson, žádám vás, abyste neprodleně opustil toto vozidlo, jinak se budete muset zpovídat disciplinárnímu řízení!“

Její hlas se třásl, ale pořád zněla autoritativně. Vychrtlý muž si zase vzal svůj kufr z podlahy a se značnou nevolí uposlechl Charlottiny rozkazy. Jediná žena ve vozidle třikrát zabušila pěstí na plechovou stěnu auta, které se neprodleně rozjelo. Vyděšený muž zůstal stát sám na prašné cestě a díval se na odjíždějící náklaďák.

Když se Charlotte zase posadila, uslyšela, jak se dva muži baví o tom, že si mysleli, že je jen zdravotní sestra a když si všimli jejího rozzuřeného pohledu raději zmkli a zasalutovali. Její otec se jí zeptal, zda je v pořádku a ona stihla jen zamumlat ano, než schovala svůj obličej do dlaní.

Znovu uviděla plameny, znovu viděla hubeného hocha, jak míří vstříc jisté smrti. Nathaniel Rowland byl mladý chlapec s velkou rodinou a srdcem na pravém místě. Přesně takový člověk neměl

v armádě co dělat. Přidělený k Charlottině první jednotce byl rozhodnutý zachránit svět. Ostatními přezdívaný „Dáreček.“ Věděl, že není fyzicky zdatný a přesto svým odhodláním převršil i ty největší svalovce. Zahynul, když se snažil pomoci celé jednotce, která padla do léčky. Nebyl dost silný na to, aby dokázal přežít zavalení velkým nosníkem. „Nebyli jsme narození pro to, abychom se stali vrahy. Počkejte, pomůžu vám!“ To jí řekl, když evakuovali město, které bylo cílem bombardování. Hned poté odběhl pomoci staré dámě, která se snažila překročit spadený strom. Byl to idiot. Všichni to o něm říkali, ale byl to jejich idiot a postupně si ho všichni zamilovali. Co bylo, bylo. To si Charlotte říkala až moc často.

Probudil ji až otec, když nákladní auto zastavilo před vojenským centrem. Byla už tma, když se přišli nahlásit. Muž na recepci si ji zase spletl se zdravotní sestrou, ale když mu oznámila svou pozici, hned za se za své chování omluvil. A to si myslela, že když už tu jednou sloužila, budou si ji pamatovat. Connor se tomu jen za jejími zády chechtal a nakonec se také nahlásil.

„Tady píší, že je vám 58 let a jste vysloužilý letec.“

„Nevypadám na to, já vím.”

„Ten knír vás dělá starším. Tohle prosím vyplňte.”

Connor se snažil narážku o jeho kníru nebrat tolik k srdci, ale v duchu už odškrtl mladíka ze seznamu přátel. Ochranářsky si ho pohladil a převzal si několik papírů, než následoval svoji dceru.

Pár vojáků sedělo na bednách s municí a potichu diskutovali. Právě k těm Charlotte mířila. Zmkli hned, jakmile se přiblížila.

„Desátníku,” zasalutoval ten největší z nich a ostatní si z něj vzali příklad. Connor pozoroval, jak je jeho dcera celá napjatá. Všichni na ni pohlíželi se zvláštní starostí v očích, i když vůbec nevypadala jako někdo, kdo to potřebuje. Tohle byla její jednotka. Plešatý svalovec co měřil snad dva metry, mladý muž s nezapálenou cigaretou, který zrovna leštil B.A.R M1918 a měl jizvu nad pravým obočím, muž s brýlemi se stejnou zbraní na klíně a ještě jeden muž opřený o komín z krabic se šedinami a vráskami okolo očí. Ten jediný si Connora všiml a pokynul mu hlavou.

Dřív, než si to Charlotte dokázala všechno srovnat v hlavě, se rozplakala. Vysoký plešatý muž ji chytil okolo ramen a nasměroval směrem k malým nenápadným dveřím, kam je všichni následovali. Snad jakoby to čekal. Všimli si jich i jiní vojáci, kteří obsluhovali tanky, ale nijak na plačící ženu nereagovali.

V místnosti bylo pár knihoven, telefon a ošoupaná zelená pohovka, na kterou Charlotte posadili. Neplakala od té doby ani jednou. Vždy si jen připadala prázdná, ale nikdy se necítila tak smutně, aby se rozbrečela. Connor za nimi zavřel a chtěl se posadit vedle své dcery, ale místo obsadili vojáci z Charlottiny jednotky, a tak zaujal místo v rohu. Charlotte nepřestávala vzlykat.

„Všechno nám řekněte. Muselo to být hrozné. Já bych to nedokázal. Říct někomu, že jeho dítě je mrtvé." Řekl ten s brýlemi, i když neměl odvahu to dořící a pohladil Charlotte po rameni. Charlotte se nadechla a pokusila se uklidnit.

„Když jsem tam přijela, tak Nathanielova matka věšela prádlo a jeho sourozenci tam všude úplně bezstarostně pobíhali. Měla jsem chuť to otočit a odjet, ale to jsem nemohla, ne po tom všem. Vzala jsem z auta jeho vlajku a to jediné, co po něm zbylo. Snažila jsem se nerozbrečet, ale... Nejhorší na tom bylo to, když mě uviděla. Poznala jsem, jak se vyděsila a vše si dává dohromady. Přišla jsem až k ní a podala jsem jí jeho psí známku. Úplně se jí třásly ruce. Zeptala se mě, co se stalo a já, já jsem jí řekla, že je mi to líto, že jsem ho nedokázala zastavit a že... Celá se roztřásla a tehdy jsme se obě rozbrečely. Řekla jsem jí, že její syn byl hrdina, že zemřel, protože odmítl nechat lidi na holičkách. Zeptala se mě, jak k tomu došlo. Pověděla jsem, jak se rozběhl k tomu hořícímu skladu a jak přímo před mýma očima ho zavalil ten nosník, jak tam najely tanky a střílely všechno, co se hnulo. Objala jsem ji a řekla jsem jí, že je mi to líto, že nemáme ani jeho tělo, že tam shořelo, musela jsem jí říct, že... že jsem četla jeho dopis, co nestihl odeslat a že tam psal, že zachránil nějakou ženu a její kočku, že jeho spolubojovníci si ho moc váží, že by si moc přál vrátit domů za ní a za jeho přítelem a sourozenci, ale že nejdřív se musí stát stejným hrdinou, abyste na něj mohli být pyšní. Přišel tam ten jeho přítel a ptal se, co se stalo. Když mu podala ty psí známky, tak to pochopil. Podlomili se mu kolena, úplně se roztřásl a ty děti to všechno poslouchali. Ptali se, kde je bráška, jeho máma si šeptala něco jako „Ne, Nath ne." A já už prostě nemohla. Sbalila jsem se a odešla. Ten jeho partner se za mnou vydal a ptal se mě, kde je pohřbený a kde jsou jeho věci. Když jsem zatřásla hlavou, tak pochopil, že nic takového není a sedl si na schody od verandy, kde se rozbrečel. Dokázala jsem mu jen říct, že ho Nathaniel moc miloval a pořád o něm mluvil. Dala jsem mu tu fotku s námi všemi, aby měl alespoň něco a odjela." Myslela si, že když si o tom promluví, že jí bude lépe, ale cítila se ještě hůř.

„Zlatíčko, je mi to hrozně líto," pokusil se ji její otec utěšit a až teď si ho všichni ti chlapy všimli a hned si začali utírat uslzené oči.

„Kdo sakra jste?" zeptal se muž s jizvou nad obočím a ochranitelsky si vyhrnul rukávy. Jediný, kdo nevypadal zaskočen, byl ten šedivý muž.

„To je Connor Wilson. Letec, který odešel do důchodu."

„A můj táta," doplnila ho Charlotte a utřela si poslední slzu.

„Dnes večer vzdáme hold památce zemřelým. Nathanielovi taky," oznámil jim plešatý muž a taky Charlotte pohladil po rameni. Zdrcená, žena na to přikývla.

Connor se nakonec konečně pořádně seznámil s členy Charlottiny jednotky. Bylo to však moc jmen na to, aby si je dokázal zapamatovat všechna. Jediné, které mu utkvělo v paměti, bylo Gabriel, jméno staršího muže. Ve skutečnosti to byla jen polovina celé jednotky, které velela, ale ostatní prý tak dobře neznala. Connor musel vyřizovat další nudné papírování a těsně před celou velkou ceremonií se dozvěděl, že bude neprodleně převelen do leteckého střediska. Nechtěl to Charlotte říkat hned, protože měl pocit, že ji ještě nemůže opustit. Nevěděl, jak ji utěšit. Obzvláště teď, když se chovala chladně a on se bál, že každé jeho obětí jí bude zatěžko. A v tom se nepletl.

Obřad byl něco, co už jen tak z hlavy nedostane. Proslovy o nekonečné statečnosti vojáků a to, jak nebudou nikdy zapomenuti. Před provizorní řečnický pultík vystoupili i vojáci bez rukou, obličeje obvázané a většinou o berlích. Mluvili o tom, jak jim kulka proletěla břichem a oni leželi na poli plném mrtvol, jak doufali, že si jich nikdo nevšimne, anebo ať už je někdo konečně zabije. Charlotte i Connor si všimli i jedné dívky, která podle uniformy měla na starost údržbu tanků. V ruce měla láhev vína a vypadala, jakoby neměla nejmenší zájem kohokoli z nich litovat. Pošklebovala se závěrečné řeči velitele střediska o tom, jak všichni musí zůstat stateční. Jeho proslov skončila slova o Nathanielovi Rowlandovi a o tom, jak se kdokoli může stát hrdinou. Žena vypustila s úst pochybovačné „Tsch" a seskočila z tanku. Se svým odchodem nepočkala ani na držení svíček s tichou modlitbou

„To není uctivé," upozornil ji Connor, když si všiml, jak ji Charlotte pozoruje a zatíná pěsti.

„Komu tyhle kecy pomůžou, stařiku? Leda tak do hrobu. Všichni jsme hrdinové! Slyšíte to?" promluvila, aniž by se na ně otočila a na

její ironické poznámky se po ní i pár lidí pohoršeně podívalo. Podle její vrávoravé chůze bylo očividné, že to není její první flaška. Connor přemýšlel, co se téhle dámě stalo a zároveň chtěl utěšit svou dceru, která se své rozrušení pokoušela skrývat. Všechno okolo ní otevíralo její čerstvé rány. Rozhodla se prostě odejít a cestou vytrhla ženě flašku z rukou.

„Jak se to sem vůbec dostalo?“ prohodila ještě směrem k ní, ale odpověď ji už nezajímala. Prostě chtěla odejít. Cestou ji zastavil Gabriel, který pomáhal ostatním zapálit jejich svíčky a připomněl jí, že musí ještě zkontrolovat zásoby jídla, co nedávno dorazily. Rychle na to kývla a zmizela ze skladu. Nakonec skončila na střeše s výhledem na hvězdy a flaškou zabaveného alkoholu v ruce, kde pila až do němoty, ale nezabránilo to tomu, aby neslyšela, jak se všichni dole modlí a zapalují svíčky, hlavně kvůli otevřenému střešnímu oknu.

Záhadně se probudila ve své posteli a s ne tolik záhadným bolehlavem. Přála si nikoho nepotkat ,a tak se vyhnula cvičícím vojákům. Zvuk píšťalky byl ještě otravnější než kdy dřív. Stejně si ji odchytil Gabriel a zeptal se jí, jak jsou na tom zásoby a jestli je jich dost. Charlotte pojala podezření, že Gabriel ví, že nic nekontrolovala. Na vše odpověděla ano a hned se vydala k nákladním autům plným jídla a munice. Některé krabice byly vyskládané venku a některé stále vevnitř. Všechno se zdálo být v pořádku, i když se nedívala dovnitř. Z nějakého důvodu na ně prostě poklepala, a tím zjistila, že je vše tak, jak má být. Když zrovna kontrolovala jedny už vyložené, zdálo se jí, že vidí víko krabice, jak se nadzvedává a hned zase padá zpět. Promnula si obličej a řekla si, že už nikdy nebude pít. Otočila se a rozhodla se promluvit s otcem o tom, co bude dál, ale zase uslyšela zvuk, jak někdo odsunuje víko. Zastavila se a hned v tu ránu se ozvala rána, jak poklop zase spadl zpátky. Charlotte se zase otočila a onu krabici otevřela. To, co spatřila, se velice těžko zpracovávalo.

Mezi krabicí kořenové zeleniny ležela skrčená mála holčička okolo deseti let a vyděšeně se na Charlotte dívala. Žena tomu nechtěla nejdřív věřit. Jak by se tohle mohlo stát? Nemyslitelné! Naprosto nemožné... a přesto tam byla. Holčička se ani nepohnula a jen čekala, co Charlotte udělá. Žena ji zvedla jako panenku a prohlížela si ji, jakoby opravdu byla jen hračka. Chvíli na to se začala dívka kroutit a Charlotte se vysmekla. Naháněli se okolo auta, ale dítě zakoplo a Charlotte ho dohnala.

„Prosím nechte mě tu! Prosím, prosím, prosím paní!" holčička se skoro rozplakala.

„Nekřič tolik... co tu děláš? Tohle není místo pro děti. Jak jsi se sem vůbec dostala? To jsi byla celou dobu tam?" Charlotte se snažila hlavně nepanikařit a dítě nevyděsit

„Celou noc. Přijela jsem sem v jedné z těch krabic."

„Proč?"

„Přišla jsem najít tatínka." Charlotte byla tou odpovědí naprosto zaskočená. Pomohla dívce vstát.

„Ale tady být nemůžeš."

„To vím!" dívka byla jistě tvrdohlavá. Měla stále takové ty jiskřičky v očích. Dokázala se schovat v zásobách a dojet až sem, jen aby našla svého otce. To bylo velice působivé, ale hlavně lehkovážné. Charlotte vůbec netušila, co by měla dělat. Jestli ji tu někdo najde, tak to bude na její hlavu. Vzala dívku za paži a rozhodla se ji neprodleně poslat domů.

„Pusťte mě! Hned! Já jdu najít tatínka!... prosím! Musím mu něco říct! Musí se hned vrátit domů!" nevzdávalo se dítě a Charlotte z jejího křiku třeštila hlava nevídaným způsobem.

„Ticho! Řekni mi, kde bydlíš?"

„Ne!"

„To je rozkaz!"

„Ne!" Charlotte v tu chvíli ruply nervy, otočila se a zle se na dítě podívala. Dívka se ovšem vůbec nelekla a také se pokusila o zlý pohled. Charlotte si povzdechla a k dívence si klekla.

„Tvůj táta by tě tady nerad viděl."

„To je mi jedno. Zůstanu tady, dokud ho nenajdu," kapitánka svěsila hlavu a sama sebe přesvědčila, že jednat proti protokolu je v této situaci nezbytné.

„Jak se jmenuje tvůj táta?" zeptala se Charlotte poraženecky a holčičce se rozzářily oči.

„Thomas Blackwell," odpověděla jí okamžitě a div nezačala poskakovat. Charlotte však svraštila obočí. To jméno v životě neslyšela. Musel to být někdo, kdo je tu nový. To věci komplikovalo, protože musela zjistit, na jaké je pozici a podle toho ho začít hledat. Dívka si všimla, jak Charlotte tápe.

„Je vysoký a zábavný. Umí dobře vařit a vyprávět příběhy. Taky je chytrý a miluje letadla. Má blonďaté vlasy a modré oči. Jako já," začala ho popisovat a byla na sebe hrdá, jak pohotově dokázala

zareagovat a vůbec si neuvědomovala, že ženě vůbec nepomohla. Vysoký blonďatý muž s modrýma očima byl každý druhý a vyptávat se každého, jestli neumí vařit nebo jestli nemá malou otravnou dceru, také nemohla. Ráda by tu mladou dámu poslala domů co nejdřív, a tak se nabízela jen jediná možnost. Vloupat se do kartotéky a najít složku Thomase Blackwella, pokud někdo takový opravdu existuje. Jenže co s tou holkou? Nevěděla, kde je Connor, aby ji mu mohla svěřit a tak se nakonec obě plížily chodbami střediska, dokud se nedostaly do oné kýžené místnosti a Charlotte za nimi nezamkla dveře. Zpotila se snad ještě hůř než při tréninku, protože pomyšlení, že je někdo spatří a bude se vyptávat, bylo děsivé. Naštěstí byla doba oběda. Posadila dívku na psací stůl a začala se hrabat v policích plných složek.

„Jak se vůbec jmenuješ?“ zeptala se dívky, která houpala nohama a zvědavě se rozhlížela po místnosti. Ani jednou se nezeptala, kam jdou nebo co dělají, za což jí musela Charlotte přičíst body.

„Sally, A ty?“ odpověděla jí. Charlotte by si toho ani nevšimla, kdyby zrovna nevytáhla tenoučkou složku Thomase Blackwella a slova se jí jen náhodou nezasekla v hlavě.

„Charlotte,“ sdělila dívce skoro nevědomky a chystala se složku otevřít. Takhle tenké složky znamenají jen málo věcí, ale díky bohu se Charlottiny obavy nepotvrdily. Složka obsahovala pouze list se žádostí o přijetí do armády otištěný schvalovacím razítkem. Nebyl mrtvý, ale jiné zprávy o něm nebyly. Žádné informace, divize ani fotka. Tenhle muž tu nebyl. Charlotte přemýšlela, jak to Sally říci. Mělo ji hned napadnout, že taková malá holka nemůže vědět, kde se její otec nachází.

„Je mi líto. Není tady,“ oznámila jí a složku zavřela. Sally se hned vyděsila.

„Je mrtvý?“ zeptala se hned a seskočila ze stolu, aby mohla Charlotte složku vytrhnout. Žena ji však už stihla schovat.

„Ne, jen tu prostě není. Tak teď mi řekni, kde bydlíš a já tě pošlu domů,“ zkusila to znovu Charlotte. Dívka vypadala, že o tom vážně uvažuje, ale nakonec zatřásla hlavou.

„Ne! Musí tu být! Kde jinde by byl?“ protestovala Sally. Ozvala se Charlottina slabší stránka a ona si začala představovat, jaké by to bylo na jejím místě. Kdyby hledala svého otce, ale Charlottina racionálnější stránka jí zase říkala, ať zajde na velitelství a to ať pošle dítě domů. Praly se v ní dvě strany a ona nakonec kapitulova-

la. Vzala Sally za ruku a rozhodla se najít její jednotku. Když Sally schovala v jejich zašívárně a sama je vyhledala, všichni se na dítě dívali velice nedůvěřivě.

„Jak víme, že to není špeh?“ zeptal se vysoký plešatec a Sally se zatvářila naštvaně.

„Nejsem špeh!“ bránila se a zakousla se do chleba, který jí Gabriel přinesl. Všichni se shodli, že o muži jménem Thomas Blackwell nikdy neslyšeli, a když se Connor byl ptát toho muže na recepci, tvářil se, jakoby si nepamatoval ani samotného Connora.

„Jaktože jsi byla první, kdo ji našel? To jídlo muselo projít nejméně ještě jednou kontrolou,“ přemýšlel nahlas muž v brýlích.

„Jsou to líní bastardi,“ konstatoval muž s jizvou nad obočím, co stále v ruce držel svou zbraň. Charlotte se trochu zastyděla, že ona sama svou kontrolu trochu zanedbala. Zatímco se tam všichni dohadovali, si Connor vzal svou dceru stranou a oznámil jí, že musí hned odjet do leteckého střediska, protože měl odjíždět už včera, ale bál se ji opustit. Charlotte čekala, že je nakonec rozdělí, jen doufala, že tu otce bude ještě chvíli mít, ale nemohla ho tu dál držet. Řekla Connorovi, že je to naprosto v pořádku a že doufá, že se proslaví ještě více než předtím. Všichni muži jejich konverzaci zaslechli a stáhli oba Willsonovi do obětí. Vysoký plešatec je uzvedl všechny najednou a bylo to poprvé za dlouhou dobu, co Connor slyšel, že se jeho dcera od srdce směje. Měl pocit, že bude všechno v pořádku, a doufal, že brzo budou moci jít domů. Cítil se neskutečně vděčný všem těm mužům, že se o Charlotte starali. Sally se na ně nedůvěřivě dívala z gauče a nakonec byla do obětí vtažena taky. Byla to až moc idylická chvíle. Charlotte odešla svého otce vyprovodit a on jí připomněl, že mu musí napsat, jak to se Sally dopadlo. Mezitím Gabriel opatrně vystrkoval hlavu ze dveří zašívárny a ptal se Sally na všechny muže, kteří odpovídali jejímu popisu. Bohužel vždy rázně zatřepala hlavou. Celá jednotka se rozprostřela po středisku a hledala Thomase Blackwella, i když jim Charlotte říkala, že tady být nemůže, jelikož ho nikdo při jeho příjezdu nezařadil do jeho složky. Gabriel argumentoval tím, že on svou dokumentaci také předal až týden po jeho příjezdu, protože hledal lepší fotku a že muž na recepci má mizernou paměť. Charlotte se přehrabávala ve všech papírech, ke kterým měla přístup, jen aby Thomase Blackwella našla.

„Jak dlouho je tvůj tatínek vůbec v armádě?“ zeptal se na docela zásadní otázku muž v brýlích, který hlídal dveře. Sally a Gabriel

spolu hráli piškvorky a Charlotte s ostatními se topili v dokumentech. Dívka k němu zvedla hlavu a zamyslela se.

„Přijali ho teprve před pár týdny a na cestu vyrazil včera," odpověděla a na to muž s jizvou nad obočím odsunul dokumenty o válečných veteránech. Zkoumal je stejně jen proto, že nechtěl být ten jediný, který nic nedělá. Začínalo to být beznadějné a všem docházelo, že tady Sally už moc dlouho zůstat nemůže. Zrovna, když dokončovali ty poslední papíry, které znamenali také poslední naději, se ozvala armádní siréna a dokonale všechny probudila. „Stav ohrožení. Všichni vojáci nechť se okamžitě evakuují do podzemních krytů. Toto není cvičení. Opakuji, toto není cvičení," se opakovalo pořád dokola. Všichni zapomněli na skrývání malé dívky a pátrání. Plešoun ji vzal do náruče a všichni hned vyběhli z místnosti, jen aby se dostali do krytů co nejdřív. Charlotte jakožto kapitán ihned zaujala svou pozici u dveří, které vedly ke schodům do krytů a všechny navigovala. Sklad blikal červenou barvou a hlášení jelo jako zaseklá gramofonová deska. Vojáci se snažili seřadit a ostatní velitelé dohlíželi na to, aby někdo nezůstal pozadu. Charlotte věnovala poslední pohled Gabrielovi, který jasně říkal, ať na všechny dohlédne. Muž se ztratil ve dveřích a Charlotte jen rohem oka zahlédla, jak vojáci urychleně sbíhají schody.

Když už byl sklad skoro prázdný, zaslechla letadla kroužící jistě někde poblíž a bylo asi jasné, že spojenci to nejsou. Ztuhla jí krev v žilách. Velící důstojníci a ostatní kapitáni sbíhali schody jako poslední a Charlotte doufala, že tam nikdo nezůstal. Bylo to šílené a ona se snažila potlačit strach a paniku, která v ní rostla. Ozvala se první rána a prudké otřesy je skoro všechny strhly k zemi. Nejstarší muž z jejich skupiny na ně křičel, ať si pohnou a oni začali sbíhat schody po třech. Charlotte s hrůzou zjistila, že nemá žádnou zbraň, i když by jí byla k ničemu.

„Běžte Willsonová!" zakřičel na ni důstojník a ona se rozběhla k pancéřovým dveřím. Všechno se jí zdálo zpomalené a zároveň strašně rychlé. Vždyť ještě před chvílí poklidně sledovala partičku v piškvorkách a teď běží o svůj holý život. Celou místností otřásla další rána a ona tak tak spadla do prostoru za dveřmi. Někdo zakřičel, ať okamžitě zavřou a chvíli na to se ozvalo skřípění kovu, jak byly dveře zavřeny na velkou petlici. Vyškrábala se na nohy a ve změti vyděšených vojáků se snažila najít svou jednotku. Nebylo to tak těžké, protože Gabriel a ostatní už se s někým hádali o tom,

kdo mezi ně pustil dítě. Sally seděla u stěny s obličejem vlhkým od slz a vedle ní seděla žena, ve které Charlotte poznala tu, co jí zabavila její flašku. Zamyšleně hleděla před sebe a Charlotte napadlo, že se asi baví tou hádkou.

„Tohle bude mít následky, vojáku!“ křičel po plešounovi velící důstojník.

„Byla to moje chyba, pane,“ postavila se mezi ně Charlotte a snažila se potlačit ten pocit strachu, že si bude muset vší tou hrůzou a plameny projít znova. Důstojník chtěl znovu začít křičet, ale zastavil ho další silný otřes, který ho donutil nabrat znovu rovnováhu a jemu došlo, že útok na základnu má přednost. Varovně na ni zvednul prst a pak se odebral k dalším velitelům. Charlotte se otočila a sesunula se podél zdi hned vedle vyděšené Sally. Přemýšlela, jak ji rozptýlit a tak ukázala na prvního blonďatého muže, kterého viděla.

„To není on?“ zeptala se Sally a utřela si slzy. Zatřepala hlavou a přisunula se blíž k Charlotte, která naprosto náhodně ukazovala na další muže.

„Proč jste sem přinesla dítě?“ zeptala se ta žena, ale stejně jim nevěnovala jediný pohled. Charlotte cítila k ženě značné nesympatie. Vysvětlila jí, že sem nikoho nepřivedla, a zeptala se jí, proč je tak hrozně zahořklá.

„Od Vás to teda sedí,“ konstatovala žena a pořádně se nadechla, „zaučovala jsem do služby, když nás napadli cizí vojska. Byli tam převážně ženy a jejich děti, které neměl kdo hlídat. Většinu postříleli. Řekli nám, že od vojáků čekali víc, že bychom se měli víc bránit. Pak chtěli zastřelit malýho kluka přímo vedle mě, protože si mysleli, že jsem jeho máma a tak jsem vstala a chtěla ho zastavit, ale u hlavy se mi ocitlo dělo od tanku. Přímo před mým ksichtem. Nechali mě žít, abych mohla předat zprávu velitelství a všechny ostatní... bum! Jo a Becky jen tak mimochodem. Jmenuju se Rebecca,“ pověděla jí, ale nečekala lítost. Charlotte to tak nějak vycítila a její vztek vůči této ženě trochu polevil, i když si pořád myslela, že nemá právo se chovat tak neuctivě. Všem tady se staly velice špatné věci. Všichni tady byli chodící tragédie. Všichni až na jednoho. Sally tohle zažívat nemusela. Kdyby ji Charlotte prostě poslala domů hned, jakmile ji našla, tak by teď nemusela čelit takovým situacím. Co bylo, bylo.

„Jsou tam už naši? Ale to přece neznamená, že můžeme odejít, zabijí spoustu lidí!“ křičel do vysílačky důstojník.

„Zakonzervují vás tam! Dejte mi hned moji dceru!“ křičel nazpět známý hlas, trochu chrčící kvůli špatnému signálu. Důstojník se

podíval na Charlotte a ta okamžitě vstala a doslova mu vysílačku vytrhla z rukou.

„Zlato, poslouchej. Musíte odtamtud nebo vás pohřbí zaživa. Jsou tady asi čtyři bombardéry a dvě podpůrná letadla. My jsme tři. Zdržíme je, jak nejvíc to půjde, a vy poběžíte do lesa."

Všichni poslouchali jejich rozhovor a něco si mezi sebou špitali. Charlotte tlouklo srdce nevídanou rychlostí. Tiskla vysílačku v ruce tak pevně, že se zdálo, že za chvíli praskne.

„Musíš toho idiota přemluvit, ať to udělá!" zavolal Connor z vysílačky, když Charlotte dlouho neodpovídala. Jeho dcera přikývla, ale to Connor samozřejmě neviděl.

„Zvládneš to, zlato. Miřte po dělech. Miřte po dělech do prčic už!" povzbudil ji naposled, přičemž nadával sám pro sebe na ostatní piloty. Charlotte se v naději podívala na důstojníka a ten jí to oplácel nedůvěřivým pohledem. Byl to velice nebezpečný plán, ale takhle měl na přežití šanci alespoň někdo. Po chvíli napjatého ticha důstojník zavelel k pohybu. Běželi po schodech, i když se jim půda třásla pod nohama. Plešatec nesl Sally, která se ho držela jako klíště, a Charlotte běžela s onou ženou. Jako první zahlédli, že celá jedna stěna je pryč pod hordou hořících sutin. Charlotte tenhle pohled tolik připomněl Nathaniela, že se zastavila a Becky do ní vrazila. Obě se po sobě podívali a než se Charlotte stihla vzpamatovat, se žena rozběhla k poslednímu pojízdnému tanku, co tam byl. Charlottin výkřik nebylo možné zaslechnout, kvůli střelbě a zmatku, jak všichni utíkali pryč.

„Co to děláš?" zavolal na ni, když doběhla k tanku, do kterého chtěla žena nastoupit.

„Získávám čas a stávám se hrdinou. Vy zdrhejte," řekla těsně před tím, než za sebou zavřela poklop. Charlotte na něj bušila, ale tank se rozjel a ona z něj musela seskočit. Těžké vozidlo projelo mezi sutinami a přetrhlo si řetězy, takže už nebylo schopno pohybu. Přesto se jeho dělo pohnulo směrem k nepřátelským letadlům a ozval se jeho první výstřel, který jen těsně minul křídlo letadla. Charlotte se jako poslední rozběhla k davu a mířila k lesu. Na nebi hledala svého otcem, ale neměla jak rozeznat jeho letadlo od těch ostatních spojeneckých. Podpůrná letadla se zaměřila na nepohyblivý tank. Většina střel minula, ale jedna se přece jen zasekla do pancéře. Charlotte váhala, jestli odtamtud ženu nějak nedostat, ale úvahy zastavil výstřel, který oddělil konec skupiny od ostatních, Charlotte

s hrůzou zjistila, že právě na konci se nacházela její jednotka i se Sally. Rychle je doběhla a pomohla upadlým na nohy. Výstřel zranil Gabrielovi nohu. Muž s brýlemi a Charlotte si ho vzali okolo ramen a utíkali, jak nejrychleji uměli. Bohužel to nebylo dostatečně rychle, takže plešatec místo Sally vzal jeho a holčičku si do náručí vzala Charlotte. Těmihle manévry však ztráceli čas. Začátek skupiny už doběhl k okraji lesa, ale na její konec se začala soustřeďovat palba. Muž s jizvou nad obočím si sundal z ramen svou zbraň, zastavil se a opřel ji o hromadu betonu, která zbyla ze sochy salutujícího vojáka. Charlotte a ostatní se za ním otočili, ale on mezitím, co se snažil trefit kabiny letadel, která se dostatečně přiblížila, jim mávl, ať jdou dál. Spojenecká letadla sváděla lítý boj, a tak se ta nepřátelská musela soustředit na ně. Když v tom najednou nedaleko stále střílejícího tanku spadl sestřelený bombardér. Tlaková vlna převrátila vozidlo na bok a z nějakého důvodu se z něj začalo kouřit. Vlna odhodila i skupinu opozdilců vzadu a Charlotte se Sally se ocitli daleko od ostatních. Všem pištělo v uších a dým je štípal v hrdle. Vrak letadla vzplál jasným oranžovým světlem, ale to nebylo to, čeho si Charlotte všimla. Poklop tanku se otevřel a Rebecca se plazila ven. Charlotte rychle mávla na zbytek své jednotky, ať neztrácejí čas a běží než je někdo zastřelí. Všichni s jasnou nevolí začali běžet k lesu. Jediné Charlotte a Sally zůstaly schované za sutinami kovu z nákladních aut. Charlotte se pořád dívala za ženou, která se snažila dostat pryč, ale bylo jasné, že bez včasné pomoci ji zabije výbuch tanku, protože měla očividně něco s nohama, na které se marně snažila postavit. Sally se dívala na ženu a nemohla uvěřit tomu, že jí Charlotte už dávno neběží na pomoc. Netušila, že se v Charlotte probouzí její vnitřní démoni. Dětskou ladností přeskočila vrak a běžela na pomoc Rebecce. Charlotte se ji pokusila chytit, ale hmátla jen do prázdna.

„Stůj! Hned se zastav! Sally!“ křičela plná zoufalství, protože ji její nohy neposlouchaly. Sally běžela přímo na otevřeném poli. Mířila vstříc doutnajícím troskám tanku na pomoc. Charlotte byla paralyzována strachem.

„Vojáku!“ zakřičela v naději, že ji to zastaví a ono to pomohlo. Bylo to, jakoby se zasekla v nekonečné časové smyčce. Jakoby Nathaniel stál přímo před ní. Rty se jí roztřásly a ona se konečně zmohla na to, aby vstala. Connor neměl moc času to celé sledovat, ale viděl jeho dceru a Sally, jak stojí přímo uprostřed otevřeného pro-

storu. Pořádně se nadechl a vystoupil z formace. Zaměřil se na podpůrné letadlo a spustil palbu, kterou nepřítel hned začal opětovat. Jeho bok, Connorův bok, jeho kulomet, Connorovo čelní sklo, jeho motor a letadlo se řítilo k zemi. Connor se rozhodl chránit jeho dceru a vystavoval se tak velkému množství kulek. Docházel mu čas. Charlotte to ze země neviděla. Rozum jí konečně zavelel, ať se pohne a ona to taky udělala. Vzala Sally za ruku a rozběhla se na pomoc ženě přesně ve chvíli, kdy tank vzplál a ozvala se exploze. Plazící ženu to odhodilo o několik metrů dál a Sally s Charlotte posadilo zpátky na zem. Hned jakmile se kapitánka vzpamatovala se rozběhla k tělu, které bylo o poznání blíže. Rebecca měla zakrvácený obličej, ale slabě se jí zvedal hrudník. Charlotte už zdravě nepřemýšlela. Nedocházelo jí, jak daleko les je, a v tom všem zmatku nebylo možné si všimnout, že přijela spojenecká auta. Vzala ženu do náruče a Sally pobídla, ať běží, jak nejrychleji může. Connor se snažil zůstat ve vzduchu a schytávat kulky za ně, jak nejdéle to šlo, ale když jich dostal několik do ocasu letadla, pomalu se začal poroučet k zemi. Stočil volant tak, aby přistál co nejladněji a přežil. Měl štěstí, že mohl letadlo korigovat a padat k zemi přiměřenou rychlostí.

Sally už nepopadala dech a zůstávala daleko za Charlotte. Cestu jim zkřížila palba, která Charlotte připomněla, že nemůže běžet v tak otevřeném prostoru. Naproti nim běželi vojáci s kulomety a úplně první odtržený od skupiny běžel velice hubený muž, který musel svou helmu přidržovat rukou. Od zásahu dalšími kulkami je zachránil muž s jizvou nad obočím, který je hrdinsky strhl na stranu. Jen se na Charlotte usmál a pomohl jim vstát a dál utíkat. Na slova nebyl čas. Hubený muž k nim doběhl a vzal Sally do náruče. Vypískla a pak se hned muže chytla. Všichni čtyři běželi vstříc posilám. Charlotte se nechtělo věřit, že to dokázali zvládnout až do lesa. Položila Rebeccu na zem a snažila se zaslechnout její slabý tlukot srdce. Seběhlo se kolem nich spoustu lidí a přeneslo Becky k ostatním zraněným.

„Už jsem tady Sally. Neboj se. Jsem tady," šeptal hubený muž, který musel být ten stejný, kterého Charlotte prvně vyhodila z nákladního auta, malé vyděšené holčičce, která opět tichounce šeptala tatínku.

„Tatínku, maminka je těhotná. Musíš se hned vrátit domů," šeptla k němu. Charlotte to jen potichu pozorovala a nevěděla, co říct. Krajina před lesem byla zpustošená a ona vzhlédla k obloze ve snaze

zahlédnout svého otce. Srdce se jí zastavilo, když uviděla dohořívající vrak spojeneckého letadla. Chtěla se k němu rozběhnout, ale zastavila ji ruka svalnatého plešouna. Přímo za jejími zády stál Connor s rukou v šátku, který mu zřejmě někdo půjčil. Jen kousek od nich ležel Gabriel s nohou v krvavých obvazech, ale jinak se na ni usmíval. Bylo to neuvěřitelné, ale nikde nebyla žádná mrtvola.

Thomas se Sally se vrátili domů k paní Blackwellové. Narodil se jim malý Gabriel Nathaniel Blackwell. Charlotte i s její jednotkou dále působili v armádě. Connor byl odměněn medailí za statečnost a stal se jedním z nejváženějších pilotů RAF. Rebecca přežila, ale již nikdy nebyl schopna plnohodnotné chůze. Po konci války se všichni vrátili domů a Charlotte s Rebeccou se stali nerozlučnou dvojkou. Na troskách vybudovali Nathanielovo vojenské středisko a přijímali vojáky i bez ohledu na jejich fyzickou zdatnost.

Anna Brunnerová

Kdyby si věci psaly deník

Z deníku levé tmavě modré lakýrkové boty velikosti čtyřicet.

Pondělí 8. června

Dneska je nejlepší den na světě. Strašně se těším, až se mi začíná rozvazovat tkanička! Dneska mě totiž zabalí do hedvábného papíru a dají mne do krabice k pravé botě a společně půjdeme do obchodu, kde si nás někdo koupí! Nemůžu se dočkat. Jaká ta pravá bota asi bude?

Doufám, že super, aby nám ta cesta rychle utekla. Ještě mě vyleštili a už mě nesou směrem ke krabici. Přibližujeme se - ááá - nejradši bych vykřikla radostí. A už jsem tam. Ocitla jsem se ve tmě položená na boku. A to jsem si myslela, že to bude vypolstrovaná krabice. No nic, nedá se nic dělat. Ale ta vůně papíru je prostě úžasná. Jen co jsem se vymotala z toho papíru, uviděla jsem pravou botu.

„Ahoj," pozdravila jsem ji. „Co na mě čumíš? A vůbec, hleď si svého!" okřikla mě. No, tak to bude něco! Ještě přitom nedokáže ani na minutu ZAVŘÍT TU SVOJI KLAPAČKU!

Úterý 9. června

TO JE FAKT HROZNÝ! Mám pocit, že mi asi co nevidět začnou krvácet uši! (Kdybych teda nějaký měla.) Ona prostě musí jenom mlet, mlet a mlet. Nemůže si třeba, já nevím, vymejšlet nový uzly na tkaničkách? Myslela jsem, že už snad ZEŠÍLÍM, a tak jsem ji přerušila, jestli si nechce zahrát Tkaničkádu. Tkaničkáda je hra, při které se hraje se zavřenýma očima. Soutěží se, že kdo během patnácti vteřin uváže lepší „ mašli", zvítězil. No, to jsem odbočila, ale to nevadí. PŘEKVAPIVĚ tu hru chtěla hrát. No nakonec ta pravá bota nemusí bejt zas tak špatná (když to vezmu bez toho mluvení).

Středa 10. června

Dneska jsme konečně dorazily do prodejny. Strašně se těším, až nás vystaví. Když jsem nahlas přemýšlela a dumala, koho by měli vystavit, pravá bota mi skočila do řeči: „No jasně, že mě, koho

jinýho by asi měly vystavovat?!“ Ani jsem nestačila otevřít pusu, abych něco řekla, protože nás vyndala ruka prodavačky a postavila nás na nejvyšší krabici v regálu. Zajásala jsem, protože nás vystavili obě a pravá bota se už nemohla vytahovat. Tak jsme tam takhle stály a kolem nás chodili lidi, ale ani jeden člověk se na nás nepodíval, natož aby si nás vyzkoušel! Když se chýlilo k večeru, přišel takový strašně tlustý pán a povídal si o něčem s paní prodavačkou. Ta po chvilce přišla k nám a podala nás tomu pánovi.

„To - se - mi - snad - zdá!!!“ Ten chlap se do nás snaží narvat ty svoje obrovský tlustý haksny, který jsou asi třikrát větší než my! A přitom mu strašně smrděj ponožky! „No, FUJ!“. Nejdřív mi málem popraskaly švy, a když tu nohu vyndaval, zůstala ve mně ponožka. „Rychle, vyndejte to ze mě!“ podívala jsem se prosebně na pravou botu. Ta na tom byla stejně jako já. Poté, co jsem se ocitla zase na svém místě, velice jsem si oddychla.

Čtvrtek 11. června

Dnes jsem spala skoro do oběda. V noci jsem se totiž vzbudila a usnula těsně před otevírací dobou. Jen co jsem otevřela oči, přišla si nás vyzkoušet taková hnědovlasá paní v červených kotníkových botách a šedém kabátku, který měl dva sloupce knoflíků. Moc se mi líbila a chtěla jsem, aby si nás koupila. Nevím, jestli dokážu telepaticky někoho oslovit, ale dneska máme prostě štěstí! Ta paní si nás koupila. „JUPÍ“. Máme úžasnou majitelku. Nikdy jsem tak šťastná nebyla!

Pátek 12. června

Včera večer jsem zjistila, že se ta paní jmenuje Lenka. Dneska si nás Lenka vzala do práce. Když jsme vyšly z baráku, hodně pršelo, a poté, co jsme nastoupily do tramvaje, mi byla zima. Když jsem se rozhlédla kolem, viděla jsem jenom dlouhé velké sloupy stojící v botách. Až po chvíli mi došlo, že jsou to nohy lidí. Jen co jsme přišly do práce, Lenka nás osušila a přezula se do svých opět červených lodiček. V botníku byly kotníkové červené botky (budu jim říkat Červenky) a šedé sandále. Celou dobu, co jsme byly v práci, jsme si povídaly. Jsou to moc fajn boty. Kéž by byla taková i pravá bota.

Sobota 13. června

Dnešní den byl stejný, jako ten včerejší. Akorát jenom bylo krásné slunečné počasí a po práci jsme šly s Lenkou nakupovat. Nikdy

jsem v žádném jiném obchodě nebyla. On to vlastně ani obchod nebyl, bylo to „OBŘÍ“ nákupní centrum! Lenka si tam koupila spoustu věcí. Například novou tmavě modrou kabelku, dokonce i nové podložky na zem, abychom jí neušpinily podlahu. Jo a pak koupila takovou divnou čtverhranou věc. Vypadalo to jako odklápěcí krabice, ve které jsou papíry s písmenky.

Opravdu hodně divná věc.

Neděle 14. června

Dnes není Lenka doma. Slyšela jsem, že jela navštívit svého kluka. Škoda, že si neobula nás. Ráda bych ho viděla. Vzala si Červenky, ale už mi to pranic nevadí. Dneska se chci přece dobelhat k té čtverhrané věci uložené na poličce u gauče. Zavázala jsem si tkaničku a vyrazila. Když jsem doskákala ke gauči, uviděla jsem tu prazvláštní věc opět v červeném obalu.

„Hej, ty tam nahoře. Kdo jsi?!“ zavolala jsem na ní.

„Já jsem knížka Katka.“

„Co, že jsi? Šiška Laďka?!“ nechápala jsem.

„Ale né, já jsem KNIHA KATKA!“ opravila mě.

„Cože jsi?“

„Počkej radši slezu dolů,“ odpověděla.

Jen co mi řekla, kdo je a co se s ní dělá, stala se z ní dobrá kamarádka. Mnohem lepší než pravá bota.

Odpoledne

Dneska je OPRAVDU nejlepší den na světě! Dnes se mi pravá bota omluvila za své chování.

Řekla: „Hm, víš..., já bych - já bych se ti chtěla omluvit za to, jak jsem se chovala.“

„To je dobrý,“ odpustila jsem jí a staly se z nás nejlepší kamarádky.

Próza 16 - 19 let

Pavel Vařenka

Věda podle představ J. Freemana

Na nebi se líně honily mraky a pod nimi se rozkládala nekonečná louka. Čistá, nedotknutá plocha, která jako by čekala, až na ní stoupne první noha. Takhle to bylo po tisíce, desetitisíce a miliony let. Až jednou, v ten osudný den, se stalo něco neočekávaného. Světlo se utlumilo, stín zahalil krajinu a mraky se spojily v jeden celistvý povlak, připomínající deku z vlny. Zahřmělo a během jediného okamžiku vše vzplanulo v bílém světle. Jen málokdo ví, že ten okamžik trval čtyři miliardy pozemských let. A pak, jako by krajina nikdy neexistovala, se všude rozkládala nekonečná temnota. Kam až oko dohlédlo, nic jiného než zima, černo a ticho. Z temnoty se zformovaly planety, z ticha zvuky a tóny a ze zimy sálavé teplo ve formě sluncí. I když byl vesmír pořád depresivní, až ohlušující nicotou, alespoň skýtal fragmenty světla. Netrvalo dlouho a ozvala se rána, dunivá, ostrá a nepříjemná. Byť široko daleko nebyl nikdo, kdo by ji slyšel. Opět pronikavé bílé světlo, trvající možná několik sekund, možná miliardy let. A z nyní již rozmanitého, dusivě rozlehlého prostoru nezbylo nic jiného než ona louka s honícími se mraky na obloze. Takhle se cyklus opakoval ještě mnohokrát, než se na obrovské obrazovce objevila zpráva, laděná do červeného odstínu: „Sekvence pozastavena."

Designér si otřel čelo, vztekle praštil poloprázdným hrnečkem od kafe do stolu a nesměle se otočil proti zaprášenému zrcadlu, stojícímu přímo naproti jeho pracovnímu stolu. Odkašlal si, upravil bílý plášť a sebejistě pronesl několik hlasových příkazů: „Přemazat Sekvenci 2387 a nahradit ji Modelem 8." Ukázalo se okno s nápisem „Načítání" a během chvíle zmizela i překrásná krajina. Lehkým poklepáním na tlačítko vypnul designér hlavní konzoli a s výdechem se svalil do pracovního křesla. Nestačil se ani pořádně vzpamatovat, když uslyšel rychlé zaklepání.

„Vstupte!" vykřikl nejistým tónem. V tu chvíli do kanceláře vstoupil muž v obleku, s kovovým kufříkem a strojově zavázanou kravatou.

„Copak jste mě neočekával, doktore Freemane? Ve vstupním hlášení jsem jasně uváděl, že Sekvence 2387 bude dokončena

přesně, opakuji PŘESNĚ, do 15:00 příštího týdne ve středu. A zrovna mi program v databázi zaměstnanců nahlásil, že jste přemazal nedokonče-“

„Já vím, já vím. Prosím, pane Rogersi, prostě mi dejte... prostě mi dejte ještě čas, dobře?! Nevím proč, ale ta kombinace prostě nevyhovuje. Strávil jsem nad tím už 36 hodin, nespím, nejím a jen čučím na tu podělanou sekvenci, která se opakuje znova a znova,“ přerušil Jay Freeman motivační proslov nadřízeného.

„Dávejte si pozor na jazyk! Nu dobrá, ale tenhle přehmat Vám strhnu z platu. A věřte mi nebo ne - ještě jednou mi na konzoli zabliká podobné selhání a já Vám garantuji, že nejen Věděcká komora, ale i já osobně Vás donutím ukončit kariéru. Sbohem a doufám, že Projekt XAR bude spuštěný včas. Jinak si Vás podá... Vy víte kdo,“ dokončil myšlenku Jay Rogers, přehodil si kufřík do druhé ruky a bouchl dveřmi.

„Ještě jednou toho korporátního sráče uvidím a klidně mu do toho jeho kufříku vyleju celý karamelový latté!“ ulevil si Freeman a znechuceně vstal a protáhl se. Začal od nohou a pokračoval až k hlavě, jak byl zvyklý. Naštěstí se nemusel nikam hnát, jelikož jeho pracovní doba prakticky nekončila. Již třetí den si lámal hlavu nad tím, jak rychle se šířilo bílé světlo, pracovním názvem SX-G58 z fosforu a vodíku, při Velkém třesku. Nezbývá než doufat, že se naskytne alespoň chvilka pro odreagování. „Bodlo by kafe,“ pomyslel si Jay, otevřel dveře, rychle nakoukl do stran, zda nejde někdo z hlavounů z centrálního oddělení, upravil si plášť a kvapným krokem vykročil k automatu v rekreační zóně.

Jak shrbený muž v plášti míjel desítky kójí a malých kanceláří o velikosti kumbálu, neustále si připomínal, proč celý projekt vlastně začal. Vždyť to byl přece jeho sen! Vystudovat Matematicko-fyzikální fakultu, získat doktorát a pyšnit se nablýskaným fárem z pětaosmdesátého - jeho oblíbeným Rolls-Roycem. Na dveřích zlatou cedulku, rohovou kancelář a nejlépe pár služebných k tomu. Kéž by jen věděl, kam ho osud zavane. Ono pracovat v jednom z nejvýznamnějších institutů novodobé Ameriky, to se jen tak někomu nepoštěstí. Na pozici „hlavního vedoucího projektů zaměřených na vykreslování a aplikaci modelů“ dřel dnem a nocí téměř deset let. Přesto ho institut MFIT (Matematicko-fyzikální institut technologií) vyznamenal nádhernou kumbálovou kanceláři, kam se mu sotva vešel pracovní stůl. A ještě ho sjeli za...

„Vida, vás jsem zrovna hledal!“ ozval se čísi hlas a přerušil tok jeho myšlenek. Freeman znuděně zvedl oči a pohledem si přeměřil vysokého štíhlého chlapíka v tvídovém obleku. Husté, neupravené vlasy mu lemovalo pár šedin a nevyžehlené kalhoty mu končily kus nad hnědými botami.

„Hm? Poslyšte, mám docela fofr a nechce se mi ztrácet čas.“ Jay se ani neobtěžoval zakrýt arogantní tón v jeho hlase. Přesto z toho dlouhána vyzařovala zvláštní energie. Podivné nadšení, které z vědeckého pracovníka běžně vyprchá do několika měsíců.

„No, tak mě napadlo... Jak by se Vám líbilo pracovat v Physical Rapture Industries? Váš profil sleduji již delší dobu a dlouho hledáme někoho, kdo by dokázal využít svůj plný potenciál. Tady je Vás škoda. Ti kravaťáci nahoře ani neví, o co přicházejí. Neberte to špatně, akademický výzkum je pro vědu vždy velkým přínosem, ale tohle je výsměch. Sice jsme trochu mimo Váš obzor, věnujeme se aplikovaným poznatkům, ale věřím, že si rychle zvyknete,“ vychrlil postarší muž s úsměvem a nadšeným pohoupnutím s rukama v kapsách. Tak tohle Freeman nečekal. Byl sice formálně hlavou tohoto oddělení, ale nikdy by si nemyslel, že by o něj někdo jevil takový zájem. Zmateně si pročísl středně dlouhé vlasy sčesané dozadu, když vtom mu na mysl přišla skepse.

„Pozoruhodná nabídka, ale mám pár otázek. Tak zaprvé - jak jste zatraceně přišli na můj profil, uložený výhradně v interní databázi? Zadruhé - to Vám není divné jen tak nakráčet do cizí společnosti a přebírat jim zaměstance? A poslední, doufám ne až tak nepříjemná otázka. Proč byste si na paškál brali zrovna akademického pracovníka, který je sice zdatný v teorii, ale v praxi nepoužitelný?“ Tak teď už šlo o život. Z nějakého důvodu začalo Freemanovi tlouct srdce ještě rychleji než po sedmi kelímcích provařené kávy.

„Inu, na hledání zajímavých a potenciálně využitelných talentů máme své lidi. A nakráčet... sem? Vždyť to tu vypadá jako výzkumné středisko kdesi v Ugandě! Jak říkám, nesnažím se zdiskreditovat akademickou půdu, ale takhle podfinancovaný trh jsem ještě neviděl. A na poslední otázku jste si odpověděl docela sám. Víte co, nechte si to projít hlavou. Na Váš e-mail, pochopitelně osobní, nikoliv firemní, Vám zašlu detailnější informace spolu s datem a místem úvodní schůzky. Jediné, o co Vás žádám - nechte si to pro sebe, dobrá?“ A bez pozdravu se muž otočil na patě a rázným krokem zmizel za rohem dlouhé chodby. Tak, další dilema na obzoru.

Jít do toho, či se nechat dál buzerovat od Rogerse? Najednou se ozval zvonek, desítky laborantů se jako stádo nahrnuli do chodby a se znechucenými výrazy se vyhýbali mladíkovi v plášti. A nyní také bývalému zaměstnanci největšího akademického institutu zaměřeného na teoretickou fyziku a matematiku v Severní Americe, který přes svou velikost potenciální investory zrovna nelákal.

O DVA MĚSÍCE POZDĚJI

„Hele, víš jistě, že se to nepodělá? Seš tu novej a já si nechci smočit prdel v průseru hned na začátku směny...“ tázal se váhavě snědý mladík se strništěm a od jeho zaměstnanecké visačky s napísem „Rajesh Srivastava - bezpečnostní tecnik“ se odráželo světlo zeleného zářivého reaktoru.

„Neboj, už jsem se zapracoval. Tohle jsme v simulaci zkoušeli tisíckrát, nevyšlo to jen párkrát. A to jen kvůli tomu, že jsme vynechali lom světla v rovině X,“ odpověděl sebevědomě a s mírným pohoupnutím Jay Freeman.

„No, jak myslíš. Hoši - spusťte to!“ ozvalo se houkání sirén, ohlašující to, aby personál vyklidil testovací plochu za tvrzeným sklem, a ve vyvýšené řídící místnosti se mihly dvě siluety v modrých kombinézách. Tak, tohle bude znamenat buď mezinárodní úspěch, nebo můj vyhazov, pomyslel si Jay. Na sobě měl pořád ten zašlý, mírně nažloutlý plášť, který s takovou oblibou nosil i do svého předchozího zaměstnanání. Byť se mu to celé nezdálo, rozhodl se během okamžiku, co svého nynějšího nadřízeného viděl. Další den podal v Institutu výpověď - zaškrtl položku ‚osobní důvody‘ - a podepsal smlouvu o mlčenlivosti. Dokonce ani nežádal o reference, o několik dní později se totiž ve vysoké a monotónně vypadající budově s velkým nápisem Physical Rapture Industries setkal s Johnem Fitzgeraldem Dwaynem. Podívínem, kterého bez tvídového obleku snad ještě neviděl. Tok jeho myšlenek přerušilo blikání červených zářivek rozmístěných po celé místnosti.

„Fajn, tak jo. Připravenej, Freemane? Neděláme to poprvý, ale radši ustup za ty prosklený dveře. Zapečetí se, dokud tahle sranda neskončí. My tu nahoře budeme v pohodě,“ zakřičel rozjařený technik a když si Jay poodstoupil, dveře se s tichým tlakovým vzdychem zavřely. Rajesh zatáhl za něco, co vypadalo jako obrovská páka, a celý prostor velikosti tenisového kurtu začal svítit jako vánoč-

ní stromeček uprostřed potemnělého obýváku. Hukot sirén ustal, stejně tak nepříjemné červené světlo. Vědec, lehce se přibližující k proskleným zapečetěným dveřím, si nervózně srovnal brýle na nose a rukávem si otřel z čela pot. Z ničeho nic, jakoby přímo z potemnělého prostoru uprostřed místnosti, vyšlehlo všemi směry bílé světlo, naštěstí očím nezávadné, a rozlilo se všude, kam se Freeman podíval. Takhle surrealistický zážitek vážně nepředpokládal. Už už se chystal radostně zavýsknout, když se místnost nekontrolovatelně rozžhavila a sklo, kterým se dovnitř nyní již aplikovaný fyzik díval, se začernilo od popela. Jako by hořel vzduch. Naštěstí i proti takovýmto nehodám byla především kvůli němu, učiněna patřičná opatření a během několika málo sekund světlo zmizelo a z metalurgicky upraveného stropu začala stříkat voda. Jay se nestačil ani vzpamatovat a už na chodbě vedoucí do řídící místnosti slyšel rychlý klapot nohou.

„Co... to... kurva... bylo?!“ ulevil si Rajesh a celý udýchaný si rozepínal svrchní část kombinézy, pod kterou měl jen triko. „Mohlo nás to zabít! S tímhle jsi nepočítal, co?“

Po chvíli nepřítomného pohledu kamsi do zdi za technikem se Jay probral. „Já... nemám tušení. Ale stejně by se nic nestalo, bílé světlo typu G je ve své podstatě nezávadné. Ale proč nastalo samovolné vzplanutí, to nedokážu vysvětlit. Má hypotéza zní, že se z reaktoru simulovaných paprsků spolu se světlem uvolnil jakýsi plyn a chemická reakce fosforu a lithia rozžhavila místnost doběla. Doslova.“

„Tak jo, tohle byl první a poslední experiment. Bez diskuze. Já do toho už nejdu!“ ohradil se Rajesh a těsně před dokončením věty k proskleným, dosud zavřeným dveřím doběhli další dva bezpečnostní technici.

„Fajn, omlouvám se. Moje chyba. Najdete mě v laborce. Jen mi prosím dejte chvilku, ano?“ prohlásil zasněně Jay a s rukama v kapsách pláště se odšoural do depresivního a celokovového koridoru. Celý incident ho samozřejmě mrzel, ale na mysl mu lezlo jedno jediné slovo - CHYBA. Proč sem vůbec lezl? On, teoretický fyzik. Hlava oddělení patřícího pod akademicky ostřílený institut. Něco podobného bylo zkrátka nevyhnutelné a on to moc dobře věděl. Smutná nálada na něj padla jako stín, a tak se po usazení ve své zbrusu nové laboratoři lomeno kanceláři ukájel nekvalitní vodkou. Na pozemku pracoviště bylo sice přísně zakázáno požíi-

vat či distribuovat jakékoliv alkoholické nápoje, ale po zkušenosti z předchozího zaměstnání měl lahev chlastu vždy po ruce.

Netrvalo dlouho a po pár skleničkách šly na dříve tak ambiciózního, nyní realistického vědce, dřímoty. Přece jen už neměl takovou toleranci jako ve dvaceti letech. Konec konců, táhlo mu na třiatřicet. I z toho důvodu si slíbil, že to nepřežene. Nerad by nedopatřením poškodil drahé vybavení, kterým jeho „skromná“ místnůstka oplývala. Dlouhý kovový stůl uprostřed byl dominantou laboratoře a na něm se skvěla řada vysoce kvalitních elektronových mikroskopů. Podél stran se jako lány vinic táhly police s nářadím a strop byl pokrytý bodovými LED diodami. Tak sterilní, neosobní a rádoby vědecké pracoviště mi byl čert dlužen... pomyslel si Jay a ještě více se rozvalil na obyčejné kancelářské židli. Dlouze se napil toho moku, který zničil život mnoha podobně ctižádostivým kolegům, a vztekle zahekal. Celá místnost jako by se s ním zatočila a v okamžiku přišla sladká nicota. Ještě před upadnutím do nepříliš dlouho trvajícího spánku si však uvědomil jednu věc a dal si předsevzetí, jenž nemohl opomenout: „Ten podělanej experiment zopakuju. A bude *húh*... úspěšnej!“

„Vstávej! No tak, ty opilej a leckdy natvrdlej mozku týhle společnosti!“ probudil ho čísi hlas. Jay pomalu otevřel oči a nad ním se vznášela a mírně kroutila známá tvář člověka, se kterým se skamarádil hned po několika dnech v Physics Rapture Industries - Rajesh. Ten Rajesh, který mu prominul nepovedený experiment a kryl ho kdykoliv, kdy to bylo potřeba.

„Už vstávám... Hele nepráskneš mě, že ne?“ otázal se napůl střízlivý fyzik a s námahou se opřel o stůl a vytáhl se na nohy.

„Prásknul jsem tě snad, když jsi místo práce hrál na mobilu nebo jsi schválně na několik hodin zmizel, abys mohl odpočívat ve skladu? Ne? Tak vidíš!“

„Seš fakt kámoš. Pojď, dáme se do práce. Víš... já to risknu. Chci to zopakovat. I za cenu toho, že se můj přešlap dozví vedení a já si sbalím kufry, odtáhnu zase o dům dál a budu budovat kariéru maximálně tak ve fastfoodu Burger King. Cítím se na to. Já *věřím*, že to vyjde,“ prohlásil Jay Freeman sebevědomě i přes to, že mu ještě krví koloval zbytkový alkohol.

„Jak myslíš. Jdu do toho s tebou. Ale podruhý a naposled, rozumíš? A pokud se cokoliv podělá, zapřu, že jsem v tom byl s tebou a všechna vina půjde na tvoje triko. S tím počítej.“

„Počítám," dokončil jedním slovem Jay a po dlouhé době si svlékl svůj vybledlý, mírně nažloutlý plášť a ledabyle ho přehodil přes židli. Jedním rychlým pohybem se přisunul k počítači v rohu, poděkoval, rozloučil se s Rajeshem a dal se do práce. Dalších několik bezesných nocí, docvaklo mu.

Po několik příštích dní se stal život pro Jaye Freemana jen hrou čísel, simulací a nekonečného zírání do monitoru. Jediný jeho kamarád ho zásoboval hektolitry kávy, energetickými nápoji a sem tam prohodil i nějaké to povzbuzující slovo. Sterilní laboratoř je přece jen domovem vědce, ať už se mu to líbí nebo ne. Celý projekt spočíval v jednoduchém, avšak téměř nemožném bodě – vypočítat rychlost světla bezprostředně po Velkém třesku. Nespočet na oko identických, ovšem matematicky rozdílných simulací. Na hodinách odbilo půl páté ráno, na matné obrazovce probíhal test číslo 8356, ale fyzikovi probíhala před unavenýma očima pořád ta sama scéna. Hypnotizující, uklidňující... možná až uspávající. Jak naděje slábla a číslo se exponenciálně zvyšovalo, začínal Jay upadat do mikrospánku. Snažil se držet víčka nahoře, ale gravitace byla silnější. Už už zabíral, když tu se ozval vítězný zvuk alarmující náhlou změnu v programu. Prudkým škubnutím se hubený muž vrátil do vzpřímeného sedu a promnul si oči.

„Sekvence 2387 úspěšná. Simulace číslo 10506 odpovídá zadaným hodnotám. Přejete si ukončit simultánní testování?" dotázal se suše systém pomocí zeleného nápisu na obrazovce, který zabíral téměř celou plochu. Tomu zkrátka nešlo uvěřit. Ono se to povedlo! V nastálém šoku se Freeman jen energicky rozhlížel kolem sebe a s šíleným úsměvem kontroloval výpočty a defaultní hodnoty. Vše sedělo. Po dlouhých 87 hodinách a 26 minutách bylo hotovo. Já to dokázal! Překonal jsem výchozí možnosti systému! odehrávalo se mu v hlavě a o pár sekund později to zavýskl do prázdného prostoru. Ihned popadl telefon nečinně ležící vedle počítače a vytočil Rajeshovo číslo.

„Hmm, kdo to je? A proč mě budíte?" ozval se rozespalý, protivný hlas.

„To... jsem... já! Hotovo! Ta snaha se vyplatila, kamaráde," zařval trhaně a dychtivě do telefonu Jay a mezitím několikrát zalapal po dechu a otřel si orosené čelo.

„Kecáš! Za hodinu u mě v kanclu, musím se dát trochu do pucu. Hned jak dorazíš, probereme možnosti a začneme dávat dohromady tu malou akcičku."

Rafička na hodinách střídmě ukazovala pár minut po půl šesté ráno a dvě shrbené siluety se tyčily v malé místnosti, ozařované pouze světlem z monitoru nad počítačem. Tentokrát se nevyplatilo plán uspěchat a i přes zjevné nedostatky nesměli nic podcenit. Mají poslední šanci udělat průlom, díky němuž spadne čelist nejen vědecké obci, ale také široké veřejnosti. Průlom, o němž nevěděl nikdo kromě fyzika a jednoho bezpečnostního technika. Z letargie a hypnotizujícího pohledu na LED panel kolegy vyrušilo až prudké zaklepání na dveře. Jedinou ochranou soukromí je visačka „NERUŠIT - pácháme vědu“, na kterou při svém nadšení pozapomněli.

„Tady Mitch. Jste tam?“ ozval se hrubý mužský hlas a během okamžiku stál Rajesh u dveří s Freemanem za zády.

„Ahoj Rajeshi, nesu ti ty podklady pro čvrtletní práci, co jsi potřeboval. A vy musíte být pan Hoffman, pokud se nemýlím? Já jsem John Greenberg,“ usmál se zhruba padesátiletý muž s prořídlými šedými vlasy a lehkou nadváhou. Jay dotaz několik sekund vůbec neregistroval a až když si uvědomil situaci, zkřivil obličej do nepřirozeného úsměvu.

„Mýlíte. Jsem Freeman, těší mě. Co tu máte na starost? Ještě jsem vás tu neviděl.“ Zdvořilost nade vše, přehrával si v hlavě několikrát zmateně v hlavě, až se tomu nahlas zasmál. Musel vypadat jako blázen, ke kterému nemá nejspíše daleko. Ale ten objev...

„Spravuji místní rozvodní sítě a zabezpečuji chod serverů. Laicky řečeno - administrátor veškeré techniky. Inu, nebudu rušit. Přeji hodně štěstí, ať už se mořítе s čímkoliv! Vypadáte oba pěkně unaveně, měli byste si jít odpočinout,“ konstatoval naprosto zjevnou věc, rázně odkráčel z místnosti a zabočil kamsi do dlouhé chodby.

„Radši bych se k tomu nevracel. Každopádně, výpočty máme, simulaci experimentu taktéž. Na co se ještě čekáme?“ prohlásil až podezřele ochotně snědý technik indického původu a s přátelským poplácáním po zádech vyprovodil Freemana ze dveří. Vypadal jako typický Ind - černé krátké vlasy, neudržované strniště, vysoká a hubená, možná až atletická postava. A zářivé, přátelské oči s nádechem modré barvy. Nebýt jeho pozitivního přístupu, většina zdejšího personálu by už dávno přišla o rozum. Zvláštní to člověk, proběhlo Jayovi hlavou při výstupu do spoře osvětleného koridoru.

Kluk

„Změnit se a zlepšit se jsou dvě různé věci.“ - německé přísloví

Místnost byla z pevného kovu. Jednu stěnu tvořilo z velké části okno. Sklo, které se používá u policie. Průhledné jen z jedné strany. Z druhé funguje pouze jako zrcadlo. V rohu u stropu svítilo pronikavé červené světlo. Až na bzučení elektřiny bylo v místnosti ticho. Za stříbrným stolkem seděl na nepříliš pohodlné židli muž. Hnědé oči, tmavé vlasy připomínající korunu stromu. Možná proto mu přátelé říkali Einstein. Účes měli podobný.

Vstoupila vysoká zrzka. Měla světle modré džíny a uplou krémovou košili, která dodávala kulatý a pevný objem jejímu poprsí. V ruce držela světle hnědé desky. Zavřela za sebou dveře a při pochodu ke stolu mluvila: „Artur Vogel. Třicet osm let. Původ - Země, Německo. Narodil jste se v Norimberku.“

Muž přikývl. Žena se posadila a položila desky na stůl. „Jaké je Vaše povolání?“ Muž se zamyslel. Má vůbec ještě práci po tom všem?

„Předtím jsem byl profesorem v Mnichově. Učil jsem literaturu,“ odpověděl muž dobrou angličtinou, kterou se na Marsu mluvilo, avšak se silným německým přízvukem.

„Povězte mi něco o sobě,“ vyzvala jej zrzka.

„Nevím, co by mělo být důležité.“

„Vše bude důležité. Každá informace, kterou nám poskytnete bude cenná.“

„Mám rád fotbal. Jsem klidný člověk. Skoro nic mě nerozhází. Také nemám moc rád vesmírné cestování. Ta světla, moc lidí... nemám to rád. Necítím se při tom dobře.“

„Proč jste tedy vycestoval ze Země?“ zeptala se zvědavě žena a natáhla se k muži.

„Původně jsem letěl vozidlem 789B. Na trase D12 jsem přestoupil na vozidlo 45J,“ řekl muž a podrbal se na hlavě. „Rozvedl jsem se před rokem s manželkou. Odstěhovala se s dětmi na Mars. Dovolila mi je vidět. Měl jsem s nimi strávit celý týden. Jen je nechtěla pouštět na Zem. Tak jsem za nimi vyrazil do vesmíru.“

„Podle všeho se zdáte být slušný muž. Hodný. Změnilo Vás něco?“

„Ano,“ odpověděl suše Artur. Zadíval se na jeden bod na desce stolu. Ruce měl svisle dolů podél židle a kousal v puse nehet, který si ukousl před příchodem vyšetřovatelky. V hlavě se mu jako rozbitý film rychle objevily fragmenty jeho vzpomínek. *Vesmírné vozidlo. Zastávka. Malý kluk s blonďatou hlavičkou sám na lavičce zastávky. Muž s nožem. Krev. Útěk. Garáž. Planety. Krev. Krev. Stříkanec krve. Plasmová pistole. Krev. Stroj.*

„Co muselo muže, jako jste Vy, dohnat k tomu, aby vraždil v Palladiu Novis?“ zeptala se žena.

„Ovlivnil mě vesmír. Musel jsem konat,“ odpověděl muž, podíval se policistce do očí a z úst odplivl nehet. Obočí se mu děsivě zvedlo a v očích se mu objevil strach. Šla z něj hrůza, ale zrzka ho trochu litovala.

Artur klidně seděl na židli. Dříve by věnoval pozornost dvěma kopečkům za kusem látky, ale změnil se. Prsa by rozhodně dělala dobře mužským buňkám, avšak lidské tělo nabízelo i jiné části těla. Oči. Dvě otevřená okna do duše. Mnozí z těch dvou studen emocí vyčetli mnoho.

„Uvědomujete si, že kdybychom zrovna nebyli v Palladiu, tak že Vás zatkne Císařská garda? Ti by Vás popravili, pokud neznáte Werské zákony,“ osvětlila policistka Arturovi situaci, kde se vyobrazila jako hrdinka.

„Neznám ani zákony Marsu. Stěží mohu znát zákony planety, která neleží v naší galaxii,“ odpověděl vyslýchaný.

„Máte štěstí pane Vogele.“

Artur se pousmál. Pobavil ho přístup té policistky. Byla vřelá. Šla na něj pomalu. Soucítila s ním. Alespoň to předstírala. A zatím jí to šlo.

Ticho. Ti dva si zírali do očí. Po pár vteřinách to Veronica nevydržela a uhnula pohledem.

„Podívejte se, chci Vám pomoct. Máte v rejstříku slušnou historii. Nevěřím, že vražda byla Váš nápad. Pro koho pracujete?“

„Je to komplikovanější,“ řekl nejistě Artur.

„Nevadí, povídejte,“ vyzvala jej zrzka.

„Měla byste znát všechno,“ řekl Vogel a položil dlaně na matnou desku stolu. Policistka si našla pohodlnou sedící pozici na židli. Kývla na znamení, že Artur může začít. Muž se nadechl a začal vyprávět:

Seděl jsem v přecpaném vozidle. Byl jsem rád, že jsem nastoupil ve chvíli, kdy bylo ještě pár sedadel volných. Na mě se lepil mladík černé pleti. Z čela mu tekl pot. Smrděl a těšil jsem se až vystoupím na své zastávce, kde jsem měl přestoupit.

Když jsem konečně opustil plnou kabinu a nadechl jsem se umělého kyslíku na zastávce mezi Zemí a Marsem, zjistil jsem podle lístku, na kterém jsem měl napsané všechny spoje, kam jedou, kdy jedou, odkud jedou, že mám jet vozidlem 45K.

Mělo mi to jet až za patnáct minut. Posadil jsem se tedy v čekárně na lavičku. Popadl jsem jeden z těch letáčků, které dávají na vesmírné zastávky, aby se cestující nenudili. Četl jsem o výhodách V.D.S. (Vesmírná dopravní služba). Nabízeli slevu pro studenty, kteří na Mars letí až ze Země. Napadlo mě, že by se hodil nějaký průvodce, alespoň v podobě instrukcí na papíru, pro ty, kteří cestují poprvé.

Pak, když jsem letáček dočetl, jsem se rozhlédl po čekárně. Seděla tam starší paní, která vypadala, že tento způsob cestování jí nevyhovuje. Myslím, že musela do vesmíru kvůli něčemu důležitému. Pak tam seděl hlouček mladých slečen, které byly oblečeny do lesklého oblečení. Viděl jsem takové poprvé. Vše bylo barevné, lesklé a cizí. U automatu na kávu postával tlustý muž v policejním. A pak tam byl ještě jeden chlapec. Mohlo mu být tak šest sedm let. Seděl nevinně na pohodlné lavičce. Houpal nohama a pokukoval po ostatních.

Přijelo nějaké vozidlo. Vystoupilo z něj asi padesát lidí. V čekárně se najednou změnila atmosféra. Místnost zaplnili chvátající lidé a pár vesmířanů. Hlas v hlásné troubě oznámil názvy vozidel, které přijedou do dvou minut. Bylo mezi nimi už i to moje. Neustále jsem sledoval tabuli, abych nezameškal nebo nenastoupil do špatného vozidla.

Mou pozornost, jenž jsem věnoval tabuli, rušil ten mladý chlapec. Házel po mně pohledy. Myslel jsem, že se každou chvilkou rozbrečí, neboť oči měl vykulené a obličej působil zmateně. „Kde má rodiče," řekl jsem si, „nejspíš něco vyřizují. Nebo cestuje jen s jedním z rodičů a ten je teď na toaletě."

Z dálky se ozval zvuk brzdícího vesmírného vozidla. Těch padesát cestovatelů, kteří před tím vystoupili, se nahrnulo na okraj místa určeného pro nástup. Zkontroloval jsem tabuli. Mělo to být to moje. Číslo vozidla i čas se shodovaly. Zvedl jsem se a stoupl si do fron-

ty plné nedočkavých obyvatel vesmíru. Prohlížel jsem si jiné rasy. Viděl jsem je prvně. Nejvíc mě zaujali ti vybledlí tvorové, kteří mi byli někam po pás.

Vozidlo přijelo. Z bran toho stroje vyběhlo asi dvacet cestujících. Padesát jich společně se mnou nastoupilo. Sedadla se rychle obsadila a já musel stát. Chytil jsem se kovové tyče podél stropu. Všichni ti sedící nejevili žádné emoce. Ani se nedívali z okna. Sledovali svoje hodinky, čučeli do země.

Byl jsem ve stresu. Vážně jsem cestování vesmírem neměl rád. Strachem jsem se potil. Neznal jsem to tu. Nikoho jsem neznal. Nevěděl jsem, jak se mám chovat. Co si před ostatními rasami můžu dovolit pro mě bylo tajemstvím.

Vozidlo se rozjelo. Cuknul jsem sebou. A do mě narazil někdo za mnou. Nechtěl jsem se otáčet, aby nedošlo k nějakému konfliktu a nechal jsem osobu za mnou neodhalenou. Kouknul jsem z okna. Právě tam zastavilo vozidlo 45K. Ta kombinace mi byla povědomá. Kouknul jsem se na papírek se spoji, který jsem držel v ruce. 45K. Tím jsem měl jet. Hledal jsem po vozidle, které číslo to je. Nikde jsem nemohl nic nalézt. Odvážil jsem se tedy k činu a zeptal jsem se ženy v lesklé sukni a v průsvitné košili, pod kterou měla žluté tílko, jakým vozidle to vlastně jedeme.

„45J," odpověděla mi vcelku slušně ta paní a v obličeji jí divně zaškubalo. Snad se chtěla usmát.

Nevěděl jsem, co se mnou bude. Stál jsem v přeplněném vozidle. Ve špatném vozidle. Ani jsem nevěděl, kam cestuji. Bylo možné, že tohle vozidlo, také míří na Mars.

„Prosím vás, omlouvám se, že Vás vyrušuji, ale asi jsem si spletl vozidlo. Nevíte, kam letí tohle?" zeptal jsem se té vřelé paní.

„Na Wer. Staví to až u Palladia Novis," odpověděla paní a pohledem ode mě se vrátila k podlaze. V duchu jsem si zaklel. Místo na Mars poletím kamsi pryč. Vůbec jsem netušil, kde to leží. Jakýsi Wer. V tu chvíli jsem byl velice vyděšený.

Cesta tam trvala nekonečnou věčnost. Sotva jsem se udržel tyče. Vozidlo během letu ani jednou nezastavilo, takže jsem nemohl vystoupit na nejbližší zastávce a zkusit najít jiné vozidlo na Mars. Čím déle jsem stál, tím víc mi docházelo, jak moc toho nevím o vesmíru. Co všechno bylo jiné než na Zemi. Móda. Způsob cestování. Komunikace. Všichni skrývali pocity. Chvilku jsem si myslel, že jsou snad ve vesmíru zakázané.

Proletěli jsme širokým tunelem a nehoráznou rychlostí jsme se dostali skrz atmosféru na planetu, o které jsem doposud ani neslyšel. Rostli tam stromy s rudými kmeny a stříbrnými listy. Povrh planety tvořila hnědožlutá hmota. Bylo to tuhé jako hlína, ale z výšky se to tvářilo jako písek. Až teď cestující vyhlédli z oken. Rozzářily se jim úsměvy poprvé za celou cestu. Najednou jsem se cítil o něco příjemněji. Byl jsem možná ztracený a zmatený, ale byl jsem ve společnosti usměvavých lidí.

Vozidlo přistálo u měděné budovy s rovnou prosklenou střechou. Po ulicích se procházelo několik desítek druhů vesmířanů i lidí. Všichni jsme vylezli ven. Poprvé jsem ucítil ten sladký vánek, který je na Weru každou vteřinu. Díky němu jsem si vzpomněl na cukrovou vatu. Ta paní ve vozidle byla vcelku příjemná. Třeba tu bude víc takových. Vyrazil jsem do měděné budovy, kam se vydalo jen pár z cestujících.

Uvnitř vládla čistota a lesk. Z mramorové podlahy se klidně dalo jíst. Ze stropu visel křišťálový lustr gigantického rozměru. Na každém kroku stáli příslušníci V.D.S. Na klopě saka měli připíchnutý malý odznáček s planetkou a třemi písmeny. Došel jsem za jedním z nich, za vysokým plešatým mužem s rozpláclým nosem.

„Dobrý den, promiňte, že ruším, ale...“

„V pořádku, ptejte se,“ skočil mi do řeči ten muž.

„Kdy odtud odlétá nějaké vozidlo na Mars. Omylem jsem nastoupil do špatného vozidla. Víte, potřebuji na Mars za svými dětmi.“

„Je mi líto, pane, ale dnes jsou všechny odlety z Weru zrušeny. Pouze přílety, pane. Budete ze Země, že? Poznám to podle těch bot. Vybral jste si nevhodnou dobu. Dnes totiž přiletí císař. Nebyl na Weru již čtyři roky. Pro všechny je to velká událost. Doporučil bych si co nejrychleji sehnat nějaký pokoj na hotelu a počkat den dva, kdy budou odlety možné.“

„A nešlo by to nějak zařídit na dnešek? Cestuji poprvé a tady jsem opravdu pouze omylem.“

„Je mi líto, pane. Dnes to opravdu nepůjde. Snad si něco najdete. Kdybyste něco potřeboval, otočte se na nás. Dnes tu bude víc nezkušených cestovatelů. Proto tu také jsme,“ řekl holohlavec příjemným hlasem a já jsem s poděkováním odešel.

Zůstal jsem opět bezradný. Nevěděl jsem, co si počít. Dal jsem ruce v bok a uprostřed místnosti jsem přemýšlel. Kufr mi stál u nohou jako věrný psík. Do budovy se nahrnul dav. Vyptávali se příslušníků

V.D.S. a chaos započal. Popadnul jsem své zavazadlo a vyšel ven. A tam jsem na ulici plné podivných tvorů s chapadly místo uší, lidí v duhových oblecích a slečen v péřových kostýmcích, spatřil kluka. Malého blonďáka. Byl to přesně ten chlapec, který seděl v čekárně. Zřejmě byl také ztracen. A protože jsem usoudil, že když jsou spolu dva ztracení, najdou cestu mnohem snáze, šel jsem za ním.

„Chlapče, jsi v pořádku?“ začal jsem s ním konverzaci. Jeho umatlaný obličejík se na mě vystrašeně podíval a zakýval hlavou.

„Kde máš rodiče?“ pokračoval jsem.

„Ztratil jsem se,“ řekl kluk. Podle přízvuku bych si dovolil tvrdit, že byl ze Skotska.

„To já se taky ztratil. Jsem tady poprvé. Ty?“

„Jednou jsem tu byl. S tátou. Byli jsme v Palladiu. Je to tam pěkný,“ rozmluvil se kluk. Zeptal jsem se ho na jméno, aby se mi s ním lépe hovořilo, ale on mi to nechtěl povědět. Že prý cizím lidem své jméno neříká. Ale jestli chci, tak mu můžu říkat Bob.

„Jak to, že cestuješ sám?“ zeptal jsem se ho.

„Necestuji. Letěl jsem s tátou. Měli jsme letět na Lenfor. Čekali jsme na vozidlo. Za tátou pak přišli nějaký páni a odvedli ho. Nevracel se, tak jsem nasednul na nejbližší vozidlo a letěl.“

„A proč jsi nepočkal na tatínka?“ vyptával jsem se ho. Přišlo mi to podivné. Odletět jen proto, že otec dlouho nešel.

„Měli jsme domluvu. Pokud se nebude dlouho vracet, mám zmizet. Je prý jedno kam, ale mám odletět,“ informoval mě Bob. Pořád mi to připadalo zvláštní.

„Nevíš, kde je tady hotel? Potřeboval bych se někde ubytovat,“ zeptal jsem se chlapce.

„Nevim. Ale za Palladiem určitě nějaký bude.“

„Co je to vůbec Palladium Novis? Všichni o tom mluví.“

„Velká budova. Nejkrásnější místo na týhle planetě. Je to asi kilák odsud. Pod kopcem. Zlatej most mezi dvěma vrcholy hor. Na jednom z těch vršků je zlatá věž. Na tu je pak napojenej velkej zámek. Celej ze zlata. Velký okna. Kulatý náměstí uprostřed. Je tam spousta knihoven a míst pro bohatý lidi.“

Kluk by mi toho stihl o Palladiu říct víc, kdyby na nás nezačali řvát dva chlápci v bílých košilích a žlutých vestičkách. Na hlavě oba měli zlatou buřinku. Pokřikovali cizí slova a běželi k nám. Tvářili se hrozivě. Měli zvedlé obočí, zkřivená ústa a za opaskem jim visela šavle. Okolní živočichové to nijak nevnímali. Ignorovali to. Nevěděl jsem, co mám dělat.

Popadl jsem kluka za ruku, nechal jsem tam kufr a běžel od nich. To, že za na námi stále běželi, dokazovalo, že jsme udělali správně. Nepřestávali hulákat a já jsem držel Boba pevně. Jako kdyby byl můj syn. Nechtěl jsem se dostat do problémů. A nechtěl jsem do nich dostat ani Boba.

Kličkoval jsem mezi chvátajícími otroky pracovního režimu dnešní společnosti. Kdo nepospíchal do práce, toužil vidět císaře v Palladiu Novis. Zahýbal jsem do neznámých uliček na zcela cizí planetě. Buřinkáči byli zřejmě vytrvalejší než já. Už dlouho jsem nehrál fotbal a vypadl jsem lehce z formy. Slušně nám šlapali na paty.

Bob se zastavil. Otočil se na podpatku svých hnědých bot a stiskl mi ruku pevněji než já jemu. Proběhli jsme zpátky kolem chlápků a blonďák mě zavlekl do zapadlé uličky.

„Znám tajnou cestu," okomentoval to Bob a vedl mě. Prošli jsme pár dalšími ulicemi, kde sotva štěkl pes, přelezli jsme několik zdí a rozbili pár květináčů. Zdálo se, že šavláků jsme se zbavili.

„Šli po mně," řekl chlapec, když jsme se zastavili, abychom si odpočinuli.

„Proč si seš tak jistý?" zeptal jsem se kluka.

„Stejný chlapi odvedli tátu."

Něco bylo špatně. Tihle chlapi by neodvedli něčího tátu pro nic za nic. Musel něco udělat. Taky, že jsem se zeptal, jestli Bob netuší, proč si ho odvedli. Nevěděl. I přesto, že se ten kluk bál, že se klepal strachy, byl odvážný.

„Kolik ti vůbec je?"

„Za měsíc mi bude devět." Vypadal mladě. Možná to bylo jeho výškou, hubeným vzhledem a roztomilými tvářemi. Opravdu vypadal na sedm let.

Potom si ten kluk začal sahat po kapsách. Něco hledal. Z jeho výrazu jsem pochopil, že je znepokojený. S otevřenou pusou obhlížel zem kolem nás. Chodil ze strany na stranu a občas pohodil rukama. Otíral si čelo a škubal si vlasy.

„Je po mně. Zabije mě," pronesl mladík a zvedl si pravačkou svou blonďatou patku. Já jsem k němu přistoupil, položil jsem mu ruku na rameno a tiše jsem mu řekl: „Neboj. Já tě před těmi muži ochráním. Nenechám tě v tom."

Zavázal jsem se slibem. A nehodlal jsem jej porušit. Jako otec jsem zklamal dva syny a jednu dceru. Nechtěl jsem zklamat další dítě. Chudáci mé děti. Kdybych se víc věnoval rodině než té hnědovlasé krásce z trafiky naproti škole, mohl jsem být stále členem rodiny.

„Nemyslím ty chlápky. Táta mě zabije. Nemůžu najít jablko.“

„Proč by tě měl táta zabít? Ztratil jsi jenom jablko. Koupíme nové. Nebo to je jiné jablko?“

„Je to skleněná koule se zlatem uvnitř. Nemůžu ji najít. Táta mi ji dal před čtyřmi lety, když jsme tu byli naposledy. Jestli to nenajdu...“

„Nejspíš ti vypadla při našem útěku,“ řekl jsem samozřejmost. Bob stále ve skrytém strachu hledal ztracený předmět. Chtěl jsem mu pomoct, ale nevěděl jsem jak. Netušil jsem, kudy jsme běželi. A taky jsem se obával, že se střetneme s našimi pronásledovateli.

„Musíme se vrátit,“ řekl Bob.

„A pamatuješ si, kde všude jsme byli?“

„Snad.“

Vydali jsme se tedy zpět. Občas jsme se zastavili, abychom místo řádně pročesali okem nebo jsme volili správnost zvolené cesty. Asi dvakrát se nám povedlo se splést. Dýchali jsme cukrový vzduch a hledané jablko nikde. Bob své znepokojení dával najevo. Už se ani nesnažil skrýt pláč. Slzy mu kapaly na tu neobvyklou zeminu na té planetě.

„Támhle je,“ zvolal klučina. Vedle rozbitého květináče za malou zídkou, kterou jsme byli nuceni přelézt. Byla to skleněná koule o velikosti jablka. Uvnitř se prohánějí zlaté žilky. Z okraje koule pršely zlaté kapky a uprostřed té přezlacené nádhery se točila zlatá kulička. Chlapec ji sebral a strčil do kapsy své džínové bundy.

„Hadžiba,“ ozvalo se z cihlové ulice. Stálo tam teď už pět mužů v buřinkách. Hbitě vytáhli šavle a rozběhli se k nám.

„Chtějí mě, ne tebe. Tohle si vem a hlídej to,“ přikázal mi kluk a podal mi jablko. Na útěk bylo pozdě. Boba jsem v tom ale nechtěl nechat. Sebral jsem jablko, strčil si ho do kapsy a stoupl jsem si hrdinně před toho kluka.

„Nevím, kdo jste zač, jestli to, co děláte, je správné, ale já nejsem zdejší a na mé planetě se tohle rozhodně nedělá. Pokud tomu klukovi chcete ublížit, tak musíte přese mě,“ řekl jsem jim.

Oni mi zřejmě nerozuměli ani slovo. Utvořili kolem nás kruh a hroty šavlí mířily na kluka. Já jsem zvedl ruce na znamení, že se vzdávám, aby mi neubližovali. Jeden z nich popadl Boba. Ten řval jako pavián. Vzpíral se. Kousal je do rukou a oni ho silnými kopanci trefovali do břicha. Bob se vlivem bolesti uklidnil a poddal se jim.

Nemohl jsem jen tak přihlížet. Vytrhnul jsem jednomu z nich z ruky zbraň a zamířil na něj. Odzbrojený buřinkáč si rozepnul ves-

tičku a vytáhl nůž. Mával jím přede mnou jako zběsilý. Nikdy v životě jsem takovou věc jako je šavle nedržel. Rozběhl jsem se s ní naproti mému protivníkovi a zabodl jsem mu špičku kovu do boku. Košili pod vestičkou rozveselila nešťastná červeň.

Poprvé jsem někomu ublížil. Byl to nejnepříjemnější pocit v mém životě. Zabolelo to víc než ztráta mého rodinného života. Jenže ten parchant se na mě jen usmál a kvedlal s tím svým nožíkem. Málem se mu povedlo mě zranit. Já pak vytáhl šavli a seknul jsem ho do krku. On se, jak zlomená žena v orgasmu, sesunul k zemi. Jiný z těch zbývajících čtyř ke mně přistoupil, švihl šavlí a z ramena mi vystříkla krev. Pak mi sebral šavli, propleskal rukou, a když jsem v bolesti poklekl, udeřil mě nohou do různých míst. Umírajícího s nožem v ruce tam nechali ležet a s Bobem v ruce utekli pryč.

Tady Artur Vogel přestal vyprávět. Seděl se sevřenýma rukama na stole. Bylo znát, že je mu vyprávění nepříjemné. Hlavu měl sklopenou. Vlasy mu zakrývaly obličej. Víčka skryly studny emocí. Zavřené dveře dokáží skrýt vnitřek domu, ale občas lze nahlédnout skrz okna, zaslechnout hluk skrz tenké stěny domu.

„Co se stalo pak?“ zeptala se zrzka. Chtěla Artura utišit, ale rozpovídal se. Potřebovala vědět, co se stalo dál. Musela konat svou práci. Artur zvedl hlavu. Podíval se na policistku červenýma očima, které zadržovaly záplavu smutku. Rty měl scvrklé, jak se snažil nepropadnout pláči.

Potom... Potom jsem se chytil za rameno. Byla to neskutečná bolest. Po těle se mi mísily tři tekutiny. Krev, slzy a pot. Myslím, že jediné, co mě přinutilo se zvednout, byl strach. Strach o toho pitomýho kluka. Kvůli němu jsem poprvé zabil. Díky němu jsem trpěl. Díky němu jsem se topil. Chránil jsem ho.

V kapse jsem měl jablko. Věc, o které jsem nevěděl ani prd a měl jsem ji opatrovat. Ležící muž chrochtal, jak se nemohl pořádně nadechnout. Z krku se mu dral na svět karmínový benzín těla. Nesnažil se mě zastavit. Nesnažil se pomstít. Ani se nesnažil přežít.

S jednou rukou na krvavém rameni, které spíše bolelo než krvácelo, jsem se vydal směrem, kam buřinkáči běželi. Chůze to byla příšerná. Byl jsem přeslazen vzduchem. Nevěděl jsem kam jít, co dělat. Na cizí planetě!

Nějakým způsobem jsem se došoural ven z labyrintu uliček. Podle rýh a stop, které po sobě ti hlupáci a chytrý Bob nechávali, jsem se orientoval. Najednou jsem se ocitl na místě, kde stopy končily.

Usmyslel jsem si, že když nejsou stopy na zemi, musí být ve vzduchu. Pozoroval jsem oblohu plnou narůžovělých mraků. Pohledem jsem se zastavil u malého kulovitého vozidla, které letělo směrem k Palladiu Novis. Nevěděl jsem proč, ale intuice mi říkala, že tam uvnitř té pozlacené koule s čistými okny bude ten malej parchant.

Pár metrů ode mě si půjčoval jeden dlouhovlasý mladík pouze v kalhotách vznášedlo. Přispěchal jsem k němu a poprosil ho. Mládenec s úsměvem kývl a se slovy: „V dnešním světe, kdy je vesmír každým dnem větší a živých i mrtvých přibývá stejně jako korporací a nesmyslných honů za neštěstím," mi pomohl na vznášedlo. Po cestě hlasitě křičel a užíval si rychlé jízdy.

Vysadil mě před vchodem do Palladia. Řidič mě poplácal po zdravém rameni, luskl na mě a usmál se. Vběhnul jsem do budovy. Prošel jsem pár chodbami a stál jsem na kulatém náměstí. Na každém kroku stáli příslušníci V.D.S. a muži ve zlatých kloboucích se šavlí za opaskem.

„Kdo jsou ti muži v buřinkách?" zeptal jsem se spěšně ženy v modrých šatech se stříbrnými hvězdami a odznáčkem V.D.S.

„To jsou prosím členové Císařské gardy. Chrání císaře, jenž přicestoval na Wer po čtyřech letech."

„Proč nepřiletěl dříve?"

„Údajně hledal nějaké ovoce. Snad kvůli tomu vedl všechny ty války," odvětila roztomile žena. V tu chvíli mi začalo víc věcí dávat smysl. V hlavě se mi jako dveře otvírala slova. Nebyl na Weru již čtyři roky. Táta mi ji dal před čtyřmi lety, když jsme tu byli naposledy. Chrání císaře, jenž přicestoval na Wer po čtyřech letech. Údajně hledal nějaké ovoce.

Zajímalo mě v ten moment jen jedno. Kde je císař. Ptal jsem se lidí, tvorů. Řídil se mapou. Nakonec jsem vběhnul do přecpané místnosti. Strop byl někde kilometr nad námi. Na stěnách visely ozdoby. Uprostřed dlouhého sálu byl natažený červený koberec. A na jeho úplném konci seděl na zlatém trůnu posetým drahokamy císař.

Vysušený tvor. Kůže se skvěla plesnivou barvou. Ruce měl vyhublé na kost. Drápy jak skřípající kov po talíři. V obličeji mu bydlel tupý výraz. Oblečen byl do zlatých šatů a na hlavě měl opulentní buclatou korunu.

Snažil jsem se procpat davem lidí, kteří toho odporného tvora přišli uctívat. Zleva k němu přišli čtyři muži v buřinkách. Jeden z nich cosi zašeptal. Císař se usmál a něco odvětil. Buřinkáč

zakroutil hlavou. Císař na něj vrhnul nevkusný pohled. Zavalil ho výhružkou smrti.

Sebral jsem jednomu občanovi něco, co vypadalo jako pistol. Násilím jsem se dostal dopředu. Okamžitě ke mně přiběhli dva muži se šavlí. Znejistil jsem a po malém rozmýšlení jsem vystřelil. Ozval se poplach. Každý ozbrojený tvor, který se ke mně chtěl přiblížit, lehl k zemi. Když jsem si získal dostatečnou pozornost a informoval jsem ostatní o své síle, zamířil jsem na císaře.

„Kde je?!“ zařval jsem na něj. Ten pitomec na trůnu na mě jenom nechápavě čuměl! Myslel jsem, že opravdu vystřelím, než mě Váš kolega povalil na zem. Do teď si pamatuju ten jeho ksicht, když jste mě odváděli. Oči měl otevřené dokořán. Něco mu došlo. Shnilým ukazovákem na mě ukazoval a jako by říkal „pojď sem.“

„To jablko jsme u Vás nenašli. Kde je?“ zeptala se policistka.

„Asi jsem ho při cestě ztratil,“ usmál se lišácky Artur.

„Teď já. Kde je ten kluk?“

„Nevím. Do téhle doby jsme o něm nic nevěděli. Netušíme, kde je. Je mi líto.“

„Mně taky,“ řekl Vogel smutně.

Následovaly asi tři rány. Skrz uplou krémovou košili projela chladná čepel malého nožíku skrytého v rukávu saka. Pouta se povalovala na zemi. Artur sebral policistce zbraň, vykopnul dveře, zastřelil dva její kolegy. Už se nebál. Zabije každého, kdo se mu postaví do cesty.

Došel do garáže. Otevřel vozidlo, posadil se a nějak nastartoval. Nikdy to neřídil, ale to mu nevadilo. Najde toho kluka. Sliboval mu, že se mu nic nestane. A až ho najde, najde jeho tátu. Vrátí mu život zpět do normálu. Možná už nerozveselí své děti. Nejspíš na něj i zapomněli, po těch všech cestách vesmírem a kecech jejich matky. A Lucas, jejich nový otec, je určitě penězma taky oblbnul. Vlastně se nikdy nedozvěděl, jestli ho děti chtějí po odchodu ještě vidět.

Barbora Karasová

Došla mi víra

Stmívalo se, ale to je v zimní čas běžné, takže, kolik bylo přesně hodin, ti bohužel neprozradím. Měla jsem na sobě černou krajkovou sukni, která mě doprovázela na předešlém vyhlášení školního projektu, kde jsem ji trochu pokapala krémem z kremrole. Ještě se svými třemi kamarády, dvěma kamarádkami a bratrancem, přesněji, jsme přebíhali lehce zasněženou silnici. Propíjely se do nás výfuky aut, ale také skořicový nádech okolních stánků. Mrzla nám lýtka a nosy se barvily do santovské červené. Polovina z nás měla namířeno domů nebo do hudebnin a hned domů, druhá polovina do obchodního centra s co největšími slevami. Já jsem se řadila do té první poloviny. Alespoň ze začátku jsem to tak plánovala, ale moje plány většinou selžou a většinou toho také nelituji. Tato změna nespadala do kategorie výjimek.

Mířili jsme ke vchodu do metra, když v tom Anča změnila směr svým návrhem: „Prosím, pojďte se mnou do knihkupectví, tohle je svělý a mají tam i gramofonové desky."

„NÉ, já mám jen chvíli," ozvala se Alča, která taky měla pravdu. Jsem jí vděčná, že i tu chvíli nám nakonec nedobrovolně obětovala. „Fakt, bude to jen pět minut."

Doufala jsem, že budou spojeni s antikvariátem, Alča sama jít nechtěla a Adam s Ančou měli času dost, takže jsme mlčky, ale rychlým krokem pokračovali rovně, směrem k velké budově s dřevěnými částmi, které jí dodávaly starý elegantní vzhled. Přes studenou stříbrnou kliku jsme povolili obří skleněné dveře, ovanul nás skořicový průvan s jablečnou příchutí, mnohem silnější než ve večerním vzduchu. Pozdravili jsme příjemně se usmívající prodavačku. Spontánně začali prohlížet knihy v protějších policích. „Co mám vzít dědovi k Vánocům? Potřebuji něco o historii, ale má snad už všechno," Anička nás zčásti zoufale žádala o pomoc. Ale protože se ani v historii, ani v jejím dědovi moc nevyznám, odpověděla jsem jednoduše: „Vem tuhle, je nejvíc zlevněná, takže si bude myslet, že jsi za něj hodně utratila, ale přitom ti zbyde na jídlo," a ukázala na nějakou o světové válce, myslím. Prohlížela si ji, zatímco Adam

s Alčou se otočili ke knížkám, které u nich vzbudily větší zájem, asi nějaké fantasy. Já zůstala stát na místě a přemýšlela, jestli něco z obchodu odpovídá mé kolonce ‘’kdybych to náhodou opravdu potřebovala’’. Nejspíše ne, ale přesto jsem si začala číst zadní stranu obalu s filozofickým tématem. Po prozkoumání zhruba deseti takových mi došlo, že by opravdu jen zabíraly místo v už teď přeplněné knihovně. A ještě něco mi došlo, že už vše, co píšou, bylo objeveno dřív. A do třetice, došlo mi, že když jsme vcházeli, pod podchodem na mě koukal nápis ANTIKVARIÁT. A bylo rozhodnuto, svou malou skupinku jsem nechala dumat v blýskajících se obalech a sama vyrazila po schodech do druhého, pro mě přátelštějšího, a rozhodně obsáhlejšího, patra.

Bloudila jsem ve změti nápisů, které mi nic moc neříkaly, ani barvy tady moc nepomáhaly, protože všechny byly zahalené do stejné krásné špinavě bílé. Abych rozpoznala užitečnost knihy, musela jsem ji tedy otevřít zhruba v polovině nebo na začátku, nikoliv však na konci, kdybych si ji náhodou chtěla odnést s sebou.

Nejraději bych zastavila čas a jen proplouvala v tom oceánu písmen, přijde mi úžasné, kolik toho jen jejich přeskládání dokáže změnit. O mou tašku přes rameno občas narazili jiní zabraní zákazníci, ale ani mi to nevadilo, protože bez připomínek pokračovali dál labyrintem naděje. Prošla jsem snad všechna oddělení, od poezie až k dopravě. A potom si všimla patra pod sebou, nevracelo do knihkupectví, bylo o dobrých pár metrů vedle, a proto jsem poznala, že je to jen další část antikvariátu, lidí tam bylo méně, zatímco knihy rostly až ke stropu.

Musela jsem seběhnout do mírné zatáčky a nezastavit se u obrazů slavných, které mě ke štěstí ani moc nezajímaly. Dole jsem potkala Adama, studoval matematiku, fyziku a podobné obory, nepřekvapující. Mě nejvíce zaujal sloupec „do 10’’, ale možná ještě o trochu víc stolek před ním. Ne že by byl stolek samotný ve velkém obchodě něco tak výjimečného. Spíše jsem se zastavila pro rozhovor dvou mužů u něj.

Jeden z nich měl na sobě modré triko, stejné, kterého jsem si všimla už u prodavačky na začátku. Jen potisk se lišil. Mírně. Místo knihkupectví prozrazoval, že pán patří do antikvariátu, přijímá a kontroluje staré knihy, některé určuje k prodeji, jiné vrací vlastníkům, protože jsou podle něj nezajímavé nebo je už jeho rozsáhlá sbírka obsahuje. Jedním z vlastníků byl právě ten druhý starší pán

dále ode mě, opřený o okraj desky. Na hlavě měl čepici, která s ním podle mě netrávila první zimu, trochu z něj táhl alkohol a bradu měl zarostlou nemytými vousy.

„Tohle nepotřebuju, tohle taky ne, tohle taky ne...“ ten pán jen vybaloval přibližně desítku knih z papíru a antikvariátník je odmítal. Přitom byly tak krásné a ten pán ty peníze opravdu potřeboval.

Jediná kniha, kterou mu vzali, byla o motorkách, potom ještě přinesl nějaké fotografie, bylo vidět, že když se mladšímu pánovi nezamlouvaly, posmutněl. Snažil se vysvětlit, kdo na nich je, ale dočkal se jen odpovědi: „Já o tom nerozhoduju.“ Tak suchým a přímým hlasem, že to asi byla pravda. Vzal si ještě pár fotografií a nabídl 150 Kč. Přišlo mi to nefér, tak moc nefér, že jsem věděla, že musím něco udělat, i když bude reakce jakákoliv.

Když obchodník odešel, přišla jsem tedy k pánovi, během jeho vybalování jsem si stihla zapamatovat jeden název, který mě zaujal nejvíce.

„Dobrý den, můžu se zeptat, vy chcete prodat Léčení duchem?“ „Ale asi spíš venku, než tady,“ jeho zájem jsem moc nevzbudila, spíše si jen dál vracel knihy zpátky do papíru. A to jsem byla rozhodnuta, dát mu za něj minimálně 200 Kč, o moc více jsem v kapse neměla a myslím, že by mu určitě pomohly.

„Dobře,“ řekla jsem tedy s lehkým úsměvem a vrátila se zpět k prohlížení dobrodružných knih.

Vytáhla jsem Vinnetoua, kterého miluji, ovšem knihu jsem ještě nečetla a to by se mělo napravit. Otevřela jsem ji proto na první stránce a začala číst, abych prozkoumala, jestli mi vyhovuje.

Přemýšlela jsem však nad něčím jiným, nad tím pánem, u kterého jsem odhadovala, že možná ani nemá domov. Odhadovala jsem, kolik má přibližně let, jestli má rodinu, oblečení a kde bere ty knihy. Fantazie je má silnější stránka, takže za tak krátkou dobu jsem si o něm zvládla vymyslet několik historek, každá nebyla hezká. Můj závěr ovlivnilo především jeho polemizování s prodavači, už si nepamatuji, co přesně říkal, ale byl opilý. Přemýšlela jsem, jestli to vědí, jestli mu nezaplatili více proto, že věděli, za co by je utratil.

Neotáčela jsem se proto, nechala jsem se ovlivnit vsugerovanými představami. Všimla jsem si, že bude odcházet, ale nechtěla jsem jít za ním. Dobrý záměr mě přešel, a tak jsem jen hleděla do řad nejlevnějších kousků.

Nejsem si jistá, jestli se mě dotkl nebo jen přišel tak těsně

k mému nesoustředěnému tělu. Každopádně ke mně promluvil a já si nehrála na to, že ho neslyším. Měl milý hlas. A červený obličej z pití, ale také ze zimy. Díval se mi zpříma do očí, bez předsudků.

Zastyděla jsem se, ale tento pocit předčil ještě jiný, překvapení.

„Vemte si ji.“

„Počkejte, já vám za ni něco dám.“

„Ne, to máte k Vánocům,“ vůbec nepřipouštěl můj návrh.

„Ale to přeci nejde,“ šahala jsem do kapsy alespoň pro drobné.

„Já mám peněz dost,“ usmál se.

Nevěřila jsem mu a asi to poznal.

„To máte k Vánocům,“ opakoval znovu.

„Děkuju, opravdu moc děkuju.“ Uklidila jsem ji do tašky a ještě než se vrátila k Vinnetouovi, uvědomila si, že ať tato kniha bude o čemkoliv, ovlivní mě.

Stejně, jako když jsem si ho všimla poprvé, jsem stála u regálu a on u antikvariátníka. Povídali si a já je pozorovala. Byl uvolněný a já přemýšlela. Všechno hrálo stejnými nástroji, jen s jedním rozdílem. Ještě naposledy mi ten den něco došlo. To on je ten bohatý a já ta chudá.

Než vyšel průchodem do chladných ulic, ještě se na mě otočil: „KRÁSNÉ VÁNOCE.“

Próza 20 - 23 let

Anna Hrbáčková

Ze zakázanýho ovoce je nejlepší marmeláda

Vlak přijel načas.

z nástupiště jsem nespěchala. věděla jsem, že počká. nohy mě automaticky nesly až na místo určení, které přitom dopředu nikdo neurčil, vyhnuly se všem čekajícím cestujícím a jejich zavazadlům ve vestibulu nádraží a zamířily až do rohu ke kanceláři jedné dopravní společnosti.

objali jsme se. usmívali. začali zmateně vypouštět z úst, co nám zrovna procházelo hlavou. těžko jsme skrývali svou nejistotu.

-supercity, jo? zareagoval na soupravu, ze které jsem před pár vteřinami vystoupila spolu se stovkou pracujících, studujících a dalších -ících bytostí, kteří po víkendu opět zamířili do hlavního města.

-však víš, jak to je. supercity, eurocity, intercity a jiný city, přitom všechny jedou stejnou dobu na to stejný místo.

-nebo taky rychlík vyšší kvality, kterým jsem jel já. na kvalitu se raději neptej, násobená nula je vždycky nula.

jeho vtipy mi chyběly.

na ulici se povalovaly ostrůvky sněhu a mezi nimi místní bezdomovci, vyhýbali jsme se jim a taky taxíkům. i když dopoledne zpívali ptáci, jejichž hlasy si pamatuju výhradně z teplejších dní, k večeru nás nemilosrdně sevřela zima a nechtěla pustit, bez výjimky. vrávorali jsme po zledovatělých kusech chodníku v jedné ze zapadlých uliček, přidržel mě, když mi podjela noha. chvílemi ticho, kdy bylo slyšet jen, jak se nám mráz zahryzává do konečků prstů. vydechovali jsme do límců kabátů vytažených až pod nos. smál se mi, že při chůzi nehýbu rukama. měl pravdu. pohybovala jsem se stmívajícím se městem jako nemotorný sněhulák.

když jsme konečně dorazili do *ticha v ruchu*, k našemu překvapení byla půlka tohoto nově otevřeného a nenápadně umístěného podniku obsazena partou zahraničních studentů, kteří hráli na kytary a zpívali. zeptal se, jestli chci jít jinam, do opravdového ticha, zakroutila jsem hlavou. usadili jsme se blízko krbu a objednali si dva krakonoše.

část studentů za našimi zády si povídala ve španělštině, ostatní zrovna zpívali o tom, že je život hořko-sladká symfonie, čímž tak trochu vytvářeli soundtrack našeho setkání.

-kromě bot ses celá změnila, zněla jeho první věta poté, co o sebe cinkly půllitry.

-ty zas kromě bot vypadáš úplně stejně, odvětila jsem suše a utřela si hřbetem ruky pivní pěnu ze rtů. smíchy se v ležáku málem utopil.

mé okopané kožené křusky dělilo pod stolem jen pár centimetrů od jeho nových polobotek. v jistý moment o sebe zavadily. během večera se nám nohy několikrát propletly. od desky stolu nahoru jsme předstírali, že se to neděje.

následovala slova a věty o práci, o škole, o hudbě, o knihách. na přeskáčku. po pár minutách se zdálo, jako bychom takhle sedávali každý týden nebo častěji, tak moc jsme si rozuměli, posílali přes stůl humory, které jsme možná byli schopni pochopit a ocenit jen my dva. ale přesto pořád něco viselo ve vzduchu, něco, čeho jsme si všímali pokaždé, když jsme se potkali. něco, na co jsme dřív byli tak moc zvyklí a přesto nás s každým dalším setkáním nepřestalo udivovat, že je to pořád tady.

cause it's a bittersweet symphony this life

studenti si objednali rundu polotmavých bernardů a dvoje hospodské brambůrky, jedny slaninové, druhé s česnekem.

-ono je trochu zvláštní, že o tobě mluvím vlastně jen s tebou. pak když tě dlouho nevidím a nemůžu na tebe s nikým vzpomínat, tak mi je trochu smutno. jsi takový moje tajemství. ale na druhou stranu je to zas takový jako osobní. že o tobě nikdo jinej neví. jen já.

-zapomněla jsem ti donést *léto v laponsku*, problesklo mi náhle hlavou a přerušila jsem tak tok jeho sentimentálních myšlenek. divadelní hru společně s dopisem psaným na listu papíru vytrženém z archivního herbáře jeho starší sestry mi česká pošta doručila loni v květnu v rekordním čase pouhých dvou dnů. *s láskou prvosenka jarní.*

-však si ho klidně nech. nebo pošli, až budeš chtít. ale musím se přiznat, že jsem doufal, že v týhle zimě aspoň trochu toho *léta* přivezeš, zasmál se. těch možností navrácení nebylo moc, na druhou stranu se ta útlá knížka stala poslední hmatatelnou věcí kromě prvosenky, která mi po něm zůstala. a možná, že jsem ji proto ani nechtěla vracet.

do podniku rázem vtrhla další skupinka zahraničních studentů a zamířila ke stolům za ostatními. holky nadšeně vypískly a začaly se vzájemně objímat a líbat na tváře.

-ještě dva krakonoše?

-jo, děkujeme, odpověděli jsme současně.

přestože mi bylo jasné, že bude chtít pokračovat v řečech o naší společné existenci, chtěla jsem je oddálit o další pivo, nebo aspoň o jedno malé. v prstech jsem žmoulala rohy podmáčeného podtácku a z kousků vytvářela kuličky, které jsem postupně posouvala k hraně stolu. brzy je smetu a vyhodím do koše, tak jako vždycky. na konci večera pak bude tácek ohlodaný jak od hladových krys a moc z něj nezbude. strčím ho proto nenápadně do kapsy, abych svým destrukčním chováním nenaštvala obsluhu. hospodský zlozvyk, kterého se asi nikdy nezbavím. doma mám desítky podobných s různorodými značkami nápojů a s ještě různorodějšími vzpomínkami.

no change i can't change
i can't change i can't change
but i'm here
in my mold
i'm here

-tady jsou ti krakonoši.

studenti si dali pauzu, s přibývajícím alkoholem jejich hlasy a smích sílily. nebyl to jediný stůl, kde se po konzumaci piv rozvazovaly a znovu zamotávaly jazyky.

-jsi prostě jinačí, anno, jsi dospělá. mluvíš o práci, jsi v ní dobrá. já se nikam nepohnul. koukám na tebe a mám pocit, že trčím pořád na stejným místě. tehdy jsme mluvili jen o tom, co píšeme, co si chceme přečíst, jakej film jsme viděli naposledy, jakou hudbu posloucháme, scházeli se v rohu vertiga a kouřili jednu cigaretu za druhou, odcházeli a zase se vraceli. vzal jsem tě na nejtišší místo ve městě, seděli jsme na balkoně a hráli na kytaru a zpívali, co nás zrovna napadlo, pili lahváče a tys mě nechala přespat u sebe na kolejích. všechno bylo tak krásně naivní, ne hloupý, ale bezstarostný, na první pohled nevinný, přitom destrukční. a stejně jsme v tom setrvávali, co to šlo. tajili, schovávali se, hráli si, porušovali pravidla. přece to není tak dávno. ale podívej se teď na sebe a podívej se na mě.

do mého úsměvu začal prosakovat smutek, což neprošlo bez povšimnutí. to něco ve vzduchu začalo pomalu praskat jak mýdlová bublina a kropilo nás od hlavy k patě jak letní průtrž mračen. věděla jsem, že toho v sobě nese ještě mnohem víc.

-víš, cejtím se, jako bych ten svůj život pozoroval z dálky. že vlastně nežiju, že to jenom sleduju. koukám na to, co dělám. nezasahuju. prostě jen pozoruju, co v danou chvíli dělám. a pak, když se to stane, tak to nechám být a dál čekám, jak se to vyvine. ničemu nepomáhám, možná ani neškodím. zkrátka se to nesnažím měnit. a ani nevím, jestli to ještě kdy dokážu. měl bych být šťastnej, ale nejsem. a do toho ty. ty jsi pro mě taková poslední vzpomínka na dobu, kdy mi bylo hezky. kdy jsem na sebe nekoukal z tý druhý strany. ve chvílích, kdy jsem byl s tebou, tak jsem věděl, že jsem to já. že dělám, co chci, mluvím, s kým chci, nepřetvařuju se a jen nečinně nekoukám. že doopravdy žiju.

i can't change
i can't change

-promiň.

v omlouvání byl vždycky dobrej, pomyslela jsem si ironicky. vychrlit vše, co mezi námi bylo, rozdrásat naše nevěrný duše, začít vzpomínat a zároveň konstruovat plány do neexistujícího budoucna a pak se za tu spoušť omluvit. a kdo to uklidí?

-dneska je asi mezinárodní den omluv lidí, který se nemají za co omlouvat a stejně to dělají, pronesla jsem milosrdně s chabým pokusem o vtip.

ušklíbnul se. vedle se pokračovalo ve zpívání.

několikrát během večera jsme zaťukali do svých mobilů, pravděpodobně svým nejbližším, byť to poslední hodiny vypadalo, jako by pro nás nikdo bližší než my dva navzájem neexistoval. odeslala jsem zprávu, že se ještě chvíli zdržím.

-mám pocit, že z toho nikdy nevybruslíme, řekla jsem, když zvedl oči od svého telefonu.

-já vlastně ani nechci, potvrdil nahlas to, co oba víme už několik let.

shrábla jsem do dlaně papírové žmolky a odsunula se od stolu. na dámách jsem dostala chuť na cigaretu. protáhnout plíce. zakašlat, zadusit se. zamotat si hlavu, pokud to jde ještě víc.

. . .

to kocovinový ráno s prázdným žaludkem, těžkejma nohama a plícema, co nezvládaj mírnej kopeček k zastávce, kdy se modlíš, ať přijede tramvaj s těma dřevěnejma nebo plastovejma sedačkama, aby sis mohla sednout, protože ty polstrovaný jsou nasáklý smradem a v horším případě močí a jinejma tělníma tekutinama bezdomovců a ty nechceš bejt nasáklá nima, trochu se motáš, ale víš, že to spraví rychlá malá kuřecí prasárna, a pak se ti zasekne sezam někde v levé spodní stoličce a po celou dobu jízdy devítkou máš o zábavu postaráno a v tramvaji sedí divný lidi a blbě na tebe čumí a ty víš, že fakt nemáš ráda lidi, co blbě čumí, a přitom takovejch lidí, co blbě čumí, je v týhle zemi požehnaně, a možná nejen

v týhle zemi, ale možná, že takhle blbě čumí celej svět, včetně těch čumilů v práci, kam přijdeš trochu později než obvykle, sedneš, otevřeš, zamyslíš se, koukneš z okna, zakroutíš hlavou, něco přečteš, někomu zavoláš, zakašleš, projdeš se na záchod ne proto, že by se ti chtělo čurat, ale protože se prostě chceš projít, a pak se znovu zamyslíš, a pak ti hlavou problesknou věci, na který si možná ani nechceš vzpomenout, ale stejně se to stane, a nic s tím nenaděláš, dere se to ven, a uvědomíš si, že si příště dobře rozmyslíš, abys kejvla klukovi, do kterýho jsi byla dlouho zblázněná a on do tebe a přitom jste spolu vlastně nikdy nechodili, protože každej z vás měl zrovna někoho jinýho, někoho, koho má doteď, že s nim po dvou tichejch letech pudeš na pivo, abyste si řekli, co a jak novýho, a když s tím vlastně něco jako skoro bejvalým řešíš ty současný a možná i trochu ty budoucí, tak se ti udělá bordel v tom, s kým zrovna teď seš a s kým chceš bejt a jestli je všechno správně, a ke všemu víš, že čím víc to ten večer klopíš, tím hůř, protože starý pravdy prostě pořád platěj, především ta, že zakázaný ovoce nejlíp chutná, ba co víc, vy jste teď spíš rozsračkovaný jak nějaká marmeláda, a tak dál uvažuješ, trochu zkroutíš obočí, on se na tebe dívá tím svým pohledem, a ty najednou zvoláš *každýmu podle zásluh* a objednáš další rundu krakonošů a sama nevíš, kde se to v tobě bere, a on pak začne z ničeho nic povídat o tý svý současný a přitom ti civí do očí furt tím svým pohledem a ty nervózně trháš podtácek a drobky už házíš pod stůl, ne do kapsy, a pak ti dojde, že tě vlastně mrzí, že ten vlastně něco jako skoro bejvalej nikdy tak úplně bejvalej nebyl, natož aby byl současnej, a v mysli trochu fňukáš nad tím, že jste toho spolu neprožili víc, a s pátým pivem si uvědomuješ, že se za tohle pochybování budeš ráno nenávidět, a on teatrálně pokračuje a vypije půl piva na ex a pak po tom všem, co si hrál na klasickou nepotěší - neurazí spokojenost, prohlásí, že se před tejdnem tak napůl odstěhovala, protože vyhlásila *pauzu,* a že je to hrozný a že se mu asi zboří svět a že je v něm strašnej bordel, a ty na to, že svět je bordel sám o sobě a že už se stejně zbořit nedá, a jemu pak dojde, že kvůli svý už skoro ne současný se teď ztrapňuje před tou vlastně něco jako skoro bejvalou a možná by byl rád, abys někdy v budoucnu byla jeho opravdová současná, ale ty děláš, že to nechápeš a pak jen řekneš, že je to blbost, i když někde v koutku duše dumáš, jaký by to bylo, ale nakonec prohlásíš, že je to jen život a že si to nesmí tak brát, a alibisticky dodáš, že přece nikdy nevíme,

co nás potká, a on pak řekne, že jégr, a ty kejvneš hlavou, že jégr, a on pak řekne, že cigáro, a ty kejvneš hlavou, že cigáro, a pak stojíte venku, protože zkurvenej zákaz kouření, sněží, klepeš kosu, cejtíš, jak ti všechno stoupá do hlavy, a on si vzpomene, že ti chtěl donýst prvosenku jarní, ale že by po cestě stejně chcípla, a ty na to, že ty dnešní kytky vydržej hovno, zasmějete se a on ti vpálí, že jsi stejně ze všech nejlepší, a ty začneš nadávat na zasranej sentiment a ať toho nechá, že tím teď už ničemu nepomůže, protože je všechno dávno pryč, ale přitom ti to v hlavě furt vrtá a hlodá a kouše a svědí, jenže pak najednou jakoby se ti rozsvítilo a začneš ze všeho nejvíc myslet na svýho opravdovýho současnýho, kterej už možná spí, a on myslí na tu svou napůl odstěhovanou, a tobě dojde, že jste oba blbí a na káry a že byste neměli poslouchat navzájem ty svý moudra a propadat starejm vzpomínkám, který jsou jen zbytky po tom, co mohlo bejt, ale nebylo, a jemu to pak taky dojde, a tak zaplatíte a se slovy, že teda zas možná někdy příště, se odmotáte každej svým směrem, a ty spěcháš domů a ten tvůj opravdovej současnej nespí, ten tvůj čeká a směje se, když tě vidí ve dveřích, a prohlásí ty ses *vylila jak váza* a ty se snažíš vysvětlit, že *neee*, ale tvoje pohyby i mluva jsou jasně proti, tak raději rychlá vlažná sprcha, zuby a vlezeš pod peřinu, on ti dá pusu, a přestože seš aspoň trochu a aspoň někde vymydlená sprcháčem a po cestě sis zobla hašlerku, tak stejně trochu smrdíš, a on se pořád směje, jaký seš čuně, a ptá se, *koliks toho vypila*, a ty řekneš jen, že *každýmu podle zásluh.*

(Díky The Verve za Bittersweet Symphony.)

Primární sektor

„Probouzí se.“

„Nikdo se jí nedotýkejte, rozumíte?“

„Je krásná. Přímo dokonalá.“

Pomalu jsem otevřela oči. Ostré světlo zářivek umístěných na stropě mě donutilo je zase přivřít.

„Jak je Vám, slečno?“ hlas k mým uším docházel tlumeně, jako bych se nacházela pod vodou.

„Kde to jsem?“ škrábalo mě v krku, možná mi ani nebylo rozumět.

„Budete v pořádku. Ještě se prospěte, ano?“

Chtěla jsem ještě něco říct, ale jenom jsem chraplavě vydechla a zavřela oči.

* * *

Podlaha mě tlačila do zad. Motala se mi hlava. Přišlo mi, že jestli jí jen pohnu, tak budu zvracet. Opatrně jsem otočil hlavu na druhou stranu. Žaludeční šťávy se mi přesně podle očekávání nahrnuly až na mandle. S odporem jsem polkl. O chvíli později už jsem zvracel, celé tělo se mi třáslo, když jsem se poté dávil už jenom naprázdno. Klečel jsem, ruce obmotané kolem žaludku a zhluboka jsem dýchal.

„Haló! Haló, je tu někdo!? Pomozte mi! Prosím!“ v krku jsem pořád cítil kyselou pachuť žluči. Tma byla neprostupná, nahmatal jsem pouze hrubou zeď a studenou podlahu. Neslyšel jsem ničí dech, krom toho svého, nikde nebyla ani škvíra světla, přesto jsem nahmatal na omak studené, ocelové dveře, které znamenaly potenciální svobodu.

Rukama jsem si objal kolena. Neměl jsem představu, jak může být místnost, ve které jsem byl, velká, přesto se mě zmocňoval pocit, že se stěny přibližují. V jednu chvíli jsem měl dojem, že slyším kroky. Vrhl jsem se ke stěně, za kterou jsem myslel, že se zvuky ozývají.

„Pomoc! Jsem tu zavřený! Pomozte mi někdo, proboha!“ bušil jsem pěstmi do stěny ve snaze, že mě uslyší.

Kroky ustaly tak rychle, jako se objevily.

* * *

„Jak Vám je?“

Sestra mi otřela zpocené čelo žínkou. Měla pár vrásek kolem očí a milou tvář.

„Kde to jsem? Co se stalo?“

„Nemůžu Vám nic říct. Ale nebojte se, jste v bezpečí. Pan primář se o Vás postará. Přejete si něco? Vodu? Jídlo? Máte hrozně popraskané rty, donesu Vám něco k pití,“ rozhodla se, zmizela z mého zorného pole, po chvíli se vrátila a přiložila mi plastový kelímek s vodou ke rtům. Chtěla jsem si ho podržet sama, v tom mi zabránily kožené popruhy kolem zápěstí, které mě držely přivázanou k posteli.

„Pijte,“ přikázala mi jemně, zaklonila mi hlavu a nechala mě pít, dokud jsem se neodtáhla.

„Pan primář se za Vámi přijde podívat,“ slíbila, strčila mi volný pramen vlasů za ucho a odešla.

Přišel po několika dnech, zrovna ve chvíli, kdy mě sestry přivazovaly. Nesměla jsem se po budově pohybovat sama, přesto jsem z toho mála, co jsem viděla, a taky díky pachu dezinfekce pochopila, že jsem v nemocnici. Počkal, až sestry odešly. Důvěrně si přisedl na kraj lůžka a naklonil se ke mně, rty se dotýkal mého ucha.

„Kdy jste se naposledy s někým milovala?“

* * *

Malými dvířky mi vždycky podali talíř s jídlem a sklenici s vodou. Snažil jsem se ta dvířka otevřít, aspoň abych se nadýchal čerstvého vzduchu. Nešlo to. Dvířka se vždycky jen odklopila, pár rukou v latexových rukavicích mi jimi podal tác a zase se zaklapla.

Zarachotil klíč v zámku. Instinktivně jsem se přikrčil v rohu, klopýtl jsem a levou nohou stoupl do kaluže vlastní moči. Zastudilo to.

„No pojď se mi ukázat,“ vyzval mě hrubý hlas. Muž stál mezi dveřmi, a i když jsem mu neviděl do obličeje, byl jsem si jistý, že se snaží mě najít. Zadržel jsem dech, aby mě nemohl slyšet.

„Neschovávej se mi. Čeho se bojíš? Já ti neublížím, naopak. Když se osvědčíš, čeká tě úžasná budoucnost. Pohodlná postel, dobré jídlo, krásné ženy. Budeš jiný než ostatní. Víc než spotřeb-

ní materiál. Málokdo má takovou šanci. Pojď ke mně přece," hlas mu ke konci změkl, jako by mluvil k malému dítěti a natáhl ruku do prázdna. Poprvé za několik dní, možná měsíců, jsem cítil, jak je mi v boxerkách těsno. Jak je to dlouho, co jsem měl nějakou ženu? Vždyť ani nevím, kolik dní už mě tu drží. Zasténal jsem a tělo muže se otočilo směrem k místu, kde jsem se krčil. Vykročil ke mně.

„Ne..." šeptl jsem, když mě popadl za zápěstí. Snažil jsem se mu vysmeknout, to by se mi možná podařilo, kdybych nebyl tak zesláblý.

„Ale ano. Neboj se, bude se ti to líbit," to už mě k sobě přitáhl a popostrkoval mě před sebe. Světlo na chodbě mě praštilo do očí, zároveň na můj nos zaútočil pach dezinfekce. Muž mě dál tlačil před sebe, dokud jsme nedorazili před dveře. Kolem chodili lidé. Najednou mi bylo trapně, když jsem si uvědomil, že mám na sobě pouze triko a boxerky.

Sáhl do kapsy dlouhého bílého pláště a vytáhl klíč. Ozvalo se cvaknutí. Znělo jako příslib.

* * *

Vyděšeně jsem zvedla hlavu, do té chvíle položenou na pokrčených kolenou. Spolu s tím lékařem přišel do přijímací místnosti i další muž. Byl vysoký, štíhlý. Určitě musel být velmi pohledný, než se dostal sem. Teď vypadal, stejně jako já, zanedbaně.

„Přesně, jak jsem předpokládal. Od první chvíle mezi vámi funguje silná chemie. Cítíte to?" nadechl se lékař.

„Věřím, že budete naší klinice prospěšní."

„Prospěšní v čem?" zeptal se ten muž, čímž vyslovil i moji otázku. Nakrčil nos.

„Následujte mě, všechno pochopíte."

„Bude v pořádku, když ke spojení dojde až zítra. Není nutné to uspěchat. Zdravotní stav jsme si ověřili, jste oba plně zdrávi," vykládal, zatímco jsme šli chodbou.

„Můžete nám konečně říct, o co tady jde? O čem to celou dobu mluvíte?"

Byla jsem ráda, že jsem to nebyla já, kdo z nás dvou vybouchl.

Odemkl jedny z mnoha dveří a pokynul nám, abychom vstoupili. Sterilně bílá ordinace, už na pohled odlišná od přijímací místnosti, ve které jsme byli před chvílí. Dvě nemocniční lůžka, stůl se tře-

mi židlemi, z toho jedna z nich kancelářská, vedle další stůl. Tomu dominovala obrazovka počítače. Podél stěn se tisklo nespočet skříní, uvnitř byly zřejmě léky.

„Posaďte se," mávl směrem k židlím a sám se posadil. Kožený potah při dopadu jeho těla ublíženě zaskřípal. Nejistě jsme si každý odtáhli jednu židli a lékaře napodobili. Čalounění na židli mě zastudilo na stehnech. Nervózně jsem se ošila.

„Dovolte, abych se vám konečně představil. Jmenuji se Cutter, jsem zdejší primář. Než se dostaneme k tomu, proč tu vůbec jste, dovolím si na začátek trochu odbočit. Přemýšleli jste někdy nad tím, jak chutná lidské maso?" nečekal na odpověď, pouze na chvíli nadzvedl obočí.

„Konzumace lidského masa je s člověkem spojená od nepaměti, kanibalismus je i dnes rozšířenější, než byste možná čekali. Konzumenti jsou ochotní velmi štědře zaplatit, už jenom z toho důvodu, že producentů je jako šafránu. A proto jsem tu já, vy a tahle klinika," ukázal názorně na sebe, na mě a nakonec na muže sedícího vedle.

Pohled na naše nejisté, vyděšené tváře ho očividně potěšil, opřel se dlaněmi o desku stolu.

„Nemějte strach, tady se zaměřujeme pouze na primární sektor produkce. U nás jste v bezpečí. Tedy za předpokladu, že se nebudete stavět na zadní, to bychom nebyli přátelé. Nebudete dělat problémy, viďte, že ne. Je možné, že se rychle osvědčíte a k otěhotnění dojde brzy. V takovém případě se vám samozřejmě odměníme, čekají vás samostatné pokoje, nadstandardní péče, možná dokonce vycházky. Je krásné počasí, akorát začíná podzim," během svého monologu se zvedl a přešel k jednomu z oken, jako by nám chtěl krásu počasí názorně demonstrovat.

Jako na povel se zvedl vítr, na pozdrav zaduněl o okno a o chvíli později zase vysvitlo slunce. Podívala jsem se na toho muže a oba jsme se podívali oknem ven.

„Otěhotnění?" nejistě jsem polkla.

„Vám to pořád není jasné? Naším účelem je zajistit dostatečný počet kusů vhodných ke konzumaci. A jak jinak toho docílit, než dávat dohromady mladé, zdravé, potomstva schopné jedince. Nemusíte si lámat hlavu s antikoncepcí, jde nám o přesný opak. Máme tu pro tyto účely specializované pokoje, jeden z nich vám ukážu zítra. Není třeba spěchat, když jste tu noví."

„Pane Cuttere," vstoupila do ordinace po krátkém zaklepání sestřička.

„Hned tam budu," opáčil stroze a opět se obrátil k nám. „Sestry se o vás postarají. Přijďte zítra ve dvě. A buďte dochvilní. Na shledanou."

Opatrně jsme se zvedli a opustili prostor.

„Asi bysme se měli představit. Jsem Robert," natáhl trochu nejistě ruku.

„Linda. Těší mě." Stisk ruky měl navzdory situaci pevný. Chvíli se mi díval do očí. O další chvíli později přišly dvě sestry a odvedly nás pryč.

* * *

Celý den jsem strávil v nemocničním pokoji. Jenom ve vaně jsem strávil snad dvě hodiny, ani to, že mi sestry co chvíli ťukaly na dveře, mi nevadilo. Ta holka, Linda… Vypadá sympaticky, ale můj typ to není. Tak jako tak, budeme si asi muset navzájem krýt záda, tahle klinika očividně nepředstavuje nic dobrýho. Zhluboka jsem se nadechl a strčil hlavu pod vodu. Až když jsem začal cítit pnutí kolem srdce, vynořil jsem se opět nad hladinu.

„Roberte? Roberte, jste v pořádku?" ozvalo se hned za dveřmi. Šplouchání vody sestru očividně vyděsilo.

„Jsem v pořádku, nic se neděje."

* * *

Za pět minut dvě jsme se s Robertem sešli před ordinací primáře.

„Pojďte dál, prosím. Vypadáte oba dva dobře, mnohem lépe, než včera," přivítal nás, zatímco přešel na druhý konec místnosti.

Až teď jsem si všimla, že vedle jednoho z lůžek v ordinaci jsou dveře. Dolní hrana dveří se dřela o měkký koberec s vysokým chlupem, když primář odemkl. V místnosti nebylo nic jiného než masivní dvoulůžko a malý noční stolek.

„Nebojte, já tu s vámi samozřejmě nebudu, respektuji soukromí. Vedle je koupelna, máte tam i připravené oblečení na převlečení. Potom odejděte mojí ordinací, sestry vás opět odvedou do vašich pokojů."

Oba jsme ho vypravovali očima, já se posadila na postel.

„Můžeš mi vysvětlit, co má tohle všechno znamenat? To po nás chce, abychom... Snad si nemyslí, že spolu budeme... Vždyť tě ani neznám!"

„Lindo, klid.“

„Je to moje tělo! Nedovolím, aby se z mýho těla stala nějaká schránka! To nás tu plánuje držet zavřený, dokud...“ rozčíleně jsem se zvedla a chodila po místnosti tam a zpátky.

„Lindo, pšššt,“ položil mi Robert ruce na ramena.

„Podívej, říkal, že pokud se podaří, že bys otěhotněla brzo, tak se budeme mít líp. Nebudeme spěchat, ale za pokus to stojí. Jenom asi budeme potřebovat čas. Víc času.“

Sjel mi dlaněmi po pažích a vzal mě za ruce. Odvedl mě k posteli, stáhl k sobě na matraci a opatrně, váhavě mě pohladil po zádech.

„Máme spoustu času, ano? Neuspěcháme to. Počkáme.“

„Mám strach. Vždyť vůbec nevíme, co je ten doktor zač,“ zašeptala jsem a instinktivně ho objala. Jeho tělo příjemně hřálo, konečně zase jiná kůže, než dotyky sester a ostatních zřízenců.

První neříkal nic. Až po chvíli se rozpovídal. Mluvil o místnosti beze světla, ve které ho drželi, než si pro něj primář přišel. Odmlčel se, předal mi tím způsobem v mluvení pomyslnou štafetu. Vydrželi jsme tak půl hodiny. Možná víc.

Potom jsme se zvedli, prošli ordinací na chodbu a zase šli v doprovodu sester každý svojí cestou. Sestry musely poznat, co se stalo. Možná tohle znaly a doprovázely takhle zdejší nováčky zpátky na pokoje často. Byly dokonalé. Odměřené a profesionální. V obličeji se jim nepohnul ani sval, když kolem procházely další sestry doprovázející podobně vyděšené jedince.

Ve svém pokoji jsem si sedla k oknu. Nikdy předtím mi to nikdo nedovolil. Kam člověk dohlédl, tam sahala hustá masa jehličnatých stromů. A pár opadaných stromů kolem příjezdových cest a malého přilehlého parku. Položila jsem dlaně na sklo jako malé dítě.

Barvy. Podzim. Venku je krásné počasí…

Po několika týdnech jsme já i Robert dostali volnější režim. Oba jsme s povděkem vítali více oblečení, díky kterému už jsme nemuseli být jenom ve spodním prádle a tričku, mohli jsme se po budově pohybovat sami, stýkali jsme se ve společenských místnostech s ostatními. Spoustě ženám se pod halenkami vzdouvalo bříško, potvrzení těhotenství tu ale vždy doprovázel pláč.

„Těhotenství je tu uměle zkracovaný medikamenty. Plus ti to dítě hned po porodu vezmou, ani ti ho nepřiloží na hruď. Potom záleží, jak moc mladý maso ti klienti chtějí, od toho se odvíjí délka života

těch dětí. Starý maso ale nikdo nechce, takže není těžký si představit, jak dlouho ty děti asi žijí. Krátce předtím, než jsem se dostal sem, tak jsem se oženil. V době svatby už byla moje žena těhotná. A vždycky, když tu nějaká žena otěhotní a pláče, protože ví, co to dítě čeká... Vždycky si vzpomenu na ni, na svoji ženu. Nevím, jestli žije s někým jiným, a mě prohlásili za mrtvýho... Je to pravděpodobný, vždyť tady nás nenajdou. Jsme tu uprostřed ničeho."

Ten den pršelo, přesto bylo ve společenské místnosti pootevřené okno. Les, kterým byla klinika obehnaná, šuměl. Douglas, jeden z nejstarších mužů, kteří tu byli, típl cigaretu do popelníku položeném na parapetu, otevřel okno o trochu víc a vyfoukl dým. Na chvíli nastavil dešti tvář. Seděli jsme s Robertem právě pod tím oknem, on si četl a já si, s hlavou položenou na jeho rameni, kreslila do bloku. Všechno tu bylo volně k dispozici. Knihy, propisky, pastelky. Opodál sledovala jedna žena televizi. S mužem, který seděl vedle ní, se držela za ruku.

„Zavřete to okno," přistoupil k Douglasovi jeden ze zaměstnanců.

„Máte strach, že bych skočil?" odsekl, ale okno zavřel. Ozývalo se jemné praskání, jak kapky dopadaly na sklo.

* * *

Nedlouho po monologu Douglase Linda zaklepala na moje dveře.

„Dále, je otevřeno." Klíče tu ostatně měli jenom zřízenci.

„Copak je? No tak, copak je..." obtočil jsem paže kolem Lindina těla. Nic neříkala, jenom plakala. Stiskl jsem ji trochu pevněji v předtuše špatné zprávy.

„Jsem těhotná," zamumlala. Skoro jí nebylo rozumět, přesto pořád mluvila.

„A je to tady. Dočkali jsme se. Ty nemáš radost?" popotahovala.

„Nemluv tak," vtiskl jsem jí polibek na temeno a zlehka ji kolébal. Nevěděl jsem, co jiného bych měl dělat, tak jsem ji jenom držel.

„Co budeme dělat? Co budeme dělat..."

Nevěděl jsem to. Připadal jsem si bezmocně jako zvíře zahnané do kouta. Primář měl nad námi větší moc, než jsme očekávali.

„Jste spolu," nakoukla do pokoje sestra a posunkem mi naznačila, že chce se mnou mluvit. Stiskl jsem drobné ženské tělo o trochu silněji a vyšel na chodbu.

„Omlouvám se, že jsem vás vyrušila. Ale viděla jsem, že ji to... potvrzení rozhodilo, tak jsem ji radši sledovala."

„Jste hodná. Nesouhlasí s tím, co se tu děje."

„To nikdo z nás, krom pana primáře. Buďte s ní, bude Vás teď potřebovat. A nezapomeňte si zažádat o lepší pokoj."

Poděkoval jsem a zavřel za sebou dveře. Seděla na posteli, hlavu v dlaních. Opatrně jsem ji přitáhl k sobě a objal ji.

„Neboj, bude to dobrý... Bude to dobrý."

Rozplakala se ještě víc.

Počkal jsem, až Cutter dotelefonuje.

„Dobrý den. Sestra mi poradila, abych si u Vás zažádal o lepší pokoj. Pro sebe i pro Lindu."

Otočil se na židli mým směrem.

„Jistě. Věděl jsem, že se osvědčíte," utrhl z bločku na stole dvě žádanky, cvakl propiskou a dal se do vyplňování.

„Zmínil jste i možnost vycházek. Pořád to platí? Čerstvý vzduch by jí udělal dobře, přece jenom jsme tu pořád zavření," doufal jsem, že řekne ano.

„Nechám si to projít hlavou. Tyhle žádanky předejte staničním sestrám na svých odděleních. Zajděte za mnou zítra ohledně těch vycházek. A jak to snáší? Máme ji samozřejmě pod dohledem, ale víte, neříkala Vám něco soukromě?"

„Nic mi neříkala. A i kdyby, myslím, že by to mělo zůstat mezi námi. Jsem rád, že si připadá v bezpečí."

„Všichni jste tu v bezpečí," prohlásil, pohlédl mi zpříma do očí a podal popsané papíry. Odešel jsem bez rozloučení.

* * *

Přiložila jsem zápěstí k malé čtečce u recepce. Zařízení přečetlo z náramku, co potřebovalo, píplo a automatické dveře se s tichým zasyčením otevřely. Nervózně jsem sevřela Robertovu dlaň. Venku už panovalo to pravé podzimní počasí. Když jsme při procházení přilehlým parkem narazili na dětské hřiště, přišlo mi to jako krutá součást zvráceného vtipu. Tady nikdy děti nebudou.

„Myslíš, že se odsud někdy dostaneme?"

„Pamatuješ, jak Douglas říkal, že jsme tu uprostřed ničeho? Ptal jsem se lidí, co jsou tu dýl než my a prý je tam, za tím lesem, plot obehnaný ostnatým drátem. Když už se někomu povedlo se dostat

až k němu, tak ho zastřelili. Nebo se to aspoň povídá. Lidi, co se pokusili o útěk, už potom nikdo neviděl," odpověděl nepřímo na moji otázku. Koruny jehličnanů tvořily neprostupnou masu.

„A krom toho, ty na sebe teď musíš dávat pozor," přitiskl mě k sobě, políbil mě na čelo a vůbec poprvé mě pohladil po pomalu se zakulacujícím břiše.

Nad automatickými dveřmi kliniky se nepatrně pohnul okulár kamery. Zaostřil na dvojici lidí, stojící kousek od vchodu. Dívali se směrem k lesu.

Nad dveřmi ordinace primáře tikaly hodiny. Seděl na židli před obrazovkou počítače, na uších mohutná sluchátka. Dvakrát klikl a přiblížil si obraz.

„A krom toho, ty na sebe teď musíš dávat pozor," zachrčelo ve sluchátkách.

„Ano, přesně tak," přitakal.

„Nechceme přece, aby se jí něco stalo... Aby se něco stalo komukoli z vás," zašeptal a přejel po obrazu kamerového záznamu prsty. Opřel se zády o opěradlo židle a rozesmál se. Stále ještě s úsměvem na rtech poté opustil svoji pracovnu.

V noci, když celá klinika krom sester na noční službě spala, se na stole v ordinaci primáře Cuttera rozdrnčel telefon. Ozval se záznamník.

„Dobrý den, dovolali jste se primáři Jamesu Cutterovi. Momentálně nejsem k zastižení, zanechte mi, prosím, po pípnutí vzkaz. Hned, jak to půjde, se vám ozvu zpátky. Přeji hezký den."

„Dobrý večer, tady Green. Měl jsem včera s přáteli oslavu, na které jsme grilovali maso z Vašeho chovu. Bylo výborné, velmi jemné, a ta chuť! Myslím, že jste ve mně našel stálého zákazníka. Mějte se hezky, přeju Vám mnoho štěstí."

Eliška Bartoňová

Sázka

Největší ironií života je, že je to jediná hra na světě, která se nedá vyhrát.

Žabák uchopil oběma předními nohama figurku střelce a skočil s ní doprostřed šachovnice, až polovina hracího pole popadala. Jeden pěšák se skutálel ze stolu a cinkl o zem.

„Šach," kuňkl velice pyšně, když figuru postavil. Trpaslík, sedící naproti němu, se zamračil a zamumlal:

„S tebou už nehraju, po každym tahu zničíš celou hru a můžem začít odznova."

Po tváři se mi rozlil široký úsměv. Žabák zesmutněl. Trpaslík zachytil můj rozzářený pohled a vyprskl:

„Je ti to k smíchu? Jo? Tak pojď a vyhraj to, když myslíš, že hrát s nim má smysl." Už se zvedal, ale já jen hmátla po šachovnici a i se žabákem si ji přitáhla blíž.

„Tak co, žabáku, jsi připraven na žabí polívku?" ušklíbla jsem se a sehnula se pod stůl pro zakutáleného pěšce.

„Utopím tě v tůni," zaskřehotal žabák a mohutným skokem opět opustil šachovnici.

„Dva tahy," obrátila jsem kamennou tvář na trpaslíka, který už se opět zvedal, protože vyhodnotil další setrvání v této společnosti jako zbytečně masochistické a nervydrásající.

„To chci vidět," zamumlal, opět se posadil a drze sáhl po mém džbánu s pivem.

Upřela jsem pohled na šachovnici, postavila všechny spadané figurky a nechala je tak, jak byly. Posledního černého pěšáka jsem pak opatrně postavila k ostatním na své straně do zbytku první linie.

„Hraješ," kvákl žabák a kdyby mohl, jistě by si zamnul ruce.

Ta komedie, kterou jsem si vymyslela, mě vždycky bavila nejvíc. S výrazem pokrového hráče jsem uchopila svou černou věž a posunula ji, co nejdál to šlo.

Žabák svraštil čelo. Za mou kamennou maskou se snažil najít ten skrytý záměr geniality, kterou tušil v houstnoucím tichu mezi námi. Zkoumavě si prohlížel mě i rozestavěné figury a malý žabí

mozek už se mu zřejmě vařil z toho, jak přemýšlel o tom, co měl tenhle tah znamenat. Nebyl hluchý a moc dobře slyšel, jak jsem trpaslíkovi řekla, že vyhraju na dva tahy.

S nervózním klidem pomalu natáhl tlapku a malými prstíky s plovacími blánami obejmul tělo svého krále. Pak přidal i druhou, pevně figuru obejmul a opět zničehonic skočil doprostřed šachovnice.

Polovina figurek popadala a moje věž se odkutálela až k vedlejšímu stolu.

Žabák se zatvářil provinile, jako by čekal, že to tentokrát dopadne jinak. Nakonec krále postavil, stáhl hlavu mezi ramena a skočil zase ven ze hry.

Koutkem oka jsem zahlédla, jak se trpaslík začal zlomyslně šklebit. Nevšímala jsem si ho a beze slova se zvedla, abych si opět podala zakutálenou figurku.

„Konečně ti došlo, že to nemá cenu?“ ušklíbl se trpaslík a otřel si pěnu z vousů.

Neodpověděla jsem, pouze se sehnula pro věž a vrátila se ke stolu. Opět jsem všechny figurky postavila a dělala, jako kdyby se nic nestalo.

I když teď hrací plocha vypadala opět jinak než předtím. Akorát svou věž jsem vrátila na místo svého posledního tahu. A pak jsem prostě vzala svou dámu a postavila ji přesně tak, aby už nemohl hnout svým králem, aniž by se dostal na mušku mým střelcům nebo ho nepřeválcovala moje věž.

„Šach mat,“ řekla jsem pomalu a s výrazem stále neměnným se otočila na trpaslíka. „Všechno se dá vyhrát,“ ušklíbla jsem se a trpaslík jen úžasem otevřel pusu, když jsem sáhla po džbánu, který mi sebral. „Tak co, zahrajem si?“ mrkla jsem na něj, ale on se zamračil.

„Šachy už nehraju, mám jich po krk.“ Významně přitom pohlédl na žabáka, který ale od chvíle své prohry stále ještě pečlivě studoval rozestavení figur a zoufale se snažil přijít na to, kde udělal chybu. Našeho rozhovoru a trpaslíkovy narážky si ani nevšiml.

„Tak něco jiného,“ nadhodila jsem ledabyle a za ucho si zastrčila pramen vlasů, co mi neustále padal do obličeje.

„Nehraju se ženskýma,“ zabručel znechuceně, že ho chce zas někdo do něčeho navézt.

„Takže to vzdáváš předem,“ dloubla jsem do něj ostrým slovem, „dobře, jak chceš,“ dopila jsem poslední hlt piva, kterému už stejně spadla pěna.

„Trpaslík se nikdy nevzdává!“ skoro vyskočil na lavici, na které seděl, a já měla co dělat, abych se neusmála, když najednou trochu povyrostl. Mnozí kolem, kteří nás poslouchali, se lekli, se mnou to však ani nehnulo.

„Tak co chceš hrát?“ zamumlala jsem a rukávem si otřela pusu.

Trpaslík viděl, že tenhle rozhovor prohrál, a tak se na pár vteřin zamyslel, aby volil správně.

Vraštil čelo a celý plnovous se mu chvílemi pohnul, jak si nápady přemílal nahlas. Pak se mu však tvář rozjasnila.

„Co třeba páku?“ zamlaskal spokojeně a letmo se rozhlédl, jestli jeho příznivci návrh ocení. Všichni mlčeli. Čekali na vyjádření protistrany. „Proč ne?“ tvář mi opět zkameněla v nečitelnou masku.

Trpaslík si mlčky utřel ruce do kalhot a pravačku opřel loktem o stůl. Poposedla jsem si, abych měla lepší oporu v nohou, a udělala totéž. Naše dlaně se dotkly. Obě byly teplé a sebevědomé. Ani ho nenapadlo, že by mohl prohrát. Byla to přeci hra síly.

„Tak se připrav,“ pronesla jsem temně se rty staženými do úzké linky. „Můžem?“

„Jen do toho,“ pozvedl jeden koutek úst. Byl klidný. Měla jsem to tedy být já, kdo začne.

Opřela jsem se do jeho paže celou svou chabou silou naráz a setkala se s očekávaným tvrdým odporem, který se v dalším okamžiku bleskově obrátil proti mně a moje ruka se pomalu začala blížit stolu.

Nadšení z vítězství a škodolibý škleb rostly s každým centimetrem mé prohry. A pak, těsně předtím než se to skutečně stalo, jeho síla úplně ustoupila. Dlaň byla najednou lehoučká a nedalo mi skoro žádnou práci výsledek otočit.

Hřbet jeho ruky tvrdě dopadl na dubovou desku stolu, až to bouchlo. Trpaslík v první chvíli zůstal jen zírat, jako by nemohl uvěřit, že moje ruka je skutečně ta nahoře a vypadalo to, že přemítá, jestli ho víc bolí porážka nebo klouby prstů zaražené ve dřevě.

Vymanila jsem ruku z jeho, stále pevného, sevření a pohlédla na žabáka. Konečně přestal studovat šachy a zaraženě pozoroval nás dva s trpaslíkem.

„Ta se toho nebojí, co?“ zamumlal k mému protivníkovi, ale ten se zatvářil ještě kyseleji než předtím.

„Kdybych věděl, že jsi čarodějnice, tak s tebou nehraju.“

„Nejsem čarodějnice,“ ohradila jsem se dotčeně, „prostě mám větší sílu.“

„Nemáš!“ vyprskl trpaslík.

Usmála jsem se.

„Tak se vsaďte,“ kvákl žabák. „Vsaďte se, kdo v ruce přelomí tuhle figurku.“ Oběma tlapkami objal bílého koně vyřezaného z křemene a skočil s ním mezi nás. S vyzývavým ťuknutím ho postavil na stůl.

„S tím neudělají nic ani kladiva kovářů v Hoře,“ pohlédl trpaslík pohrdavě na žabáka.

„Tak se vsaď, když víš, že nemůžeš prohrát,“ zaskřehotal potměšile žabák.

Sledovala jsem to celé s podmračeným výrazem. Bylo mi totiž jasné, že žabák z naší partie něco vykoumal a ať už to bylo cokoli, tahle sázka měla jeho objev potvrdit. Proto trpaslíka tak provokoval.

„Co ty na to?“ houkl na mě přes stůl a já natáhla ruku.

„O cokoli chceš,“ pronesla jsem pomalu a zřetelně s tváří absolutně nečitelnou.

Trpaslík nemusel přemýšlet, aby věděl, co řekne. Na lavici vedle sebe nahmátl svou sekyru a opatrně, skoro až s posvátnou úctou, ji položil před sebe na stůl.

„Tenhle klín už rozpůlil nespočet hlav mých nepřátel,“ promluvil pak temně. „Musíš toho koně přelomit na dva kusy, jinak se zasekne i do tvé lebky.“

Kývla jsem, nebylo proč otálet. Naše teplé dlaně se opět setkaly a zpečetily tak sázku, v níž už nešlo jen o hloupou hru na čest.

„Začni,“ pobídla jsem ho a bílý kůň opět ťukl kopytem o stůl, když jsem figurku postavila blíž, aby na ni dosáhl. Měl to být můj další tichý výsměch. Další provokace. Další část mé hry.

Trpaslík sáhl po vyřezávaném kusu kamene a vší silou ho začal drtit v dlani. Nemusel vyhrát, stačilo, když já prohraju.

Já se však nebála. Já totiž nemohla prohrát. Nikdy. A oni všichni, co tam seděli, to někde uvnitř sebe už dávno cítili. Začínal v nich růst strach a až přeroste prvotní obdiv, budu muset odejít. Má duše zesmutněla. Tak je to vždycky. Nemůžu žít, aniž bych se nesázela a kvůli tomu nemůžu nikde zůstat déle než pár týdnů.

Z krátkého zamyšlení mě vytrhla naježená slova trpaslíka a vzteklé bouchnutí kamenem do stolu.

„Však jsem říkal, že s tím jen tak někdo nesvede vůbec nic.“

Neodpověděla jsem na jeho poznámku s nádechem zadostiučinění. Mlčky jsem uzavřela bílého koně do nedobytné pevnosti své dlaně a silou obřího kamenného kvádru sevřela prsty.

Všichni přihlížející přestali dýchat. Trpaslík si založil ruce na prsou a žabák si zakryl pusu tlapkou.

Tichounké křupnutí leštěného křemene slyšeli jen ti, co špicovali uši nejvíc. Pro ostatní jsem pak otevřela dlaň, stále se hranou dotýkající stolu a dvojí cinknutí dvou kousků, které byly před pár okamžiky ještě jeden, všechny ubezpečilo o tom, že jsem opět vyhrála a že dneska to nebudu já, komu trpaslík svou směšně malou zbraní rozsekne lebku.

Na dubové desce uprostřed kruhu tichých pozorovatelů ležel nešťastný šachový kůň bez hlavy a hlava bez těla.

Nadechla jsem se. Nikdo z lidí ani nedutal, žabák nasucho polkl. Jen můj soupeř teď vypadal ještě o poznání nabručeněji, než když jsem ho porazila poprvé.

„Čarodějnice," zabrumlal dotčeně do ticha a odplivl si.

„Zkus mě upálit," usmála jsem se trpce, „vsadím se s tebou, o co chceš, že se mě plameny ani nedotknou." I když mě tato příhoda pohroužila do ještě hlubšího smutku, protože budu muset brzy odejít, nechtěla jsem si od něj nechat nic líbit.

„Zbytečná námaha vůbec se s někým takovým bavit," zahuhlal trpaslík a vztekle se zvedl od stolu. Popadl svou sekeru a nakvašeně se z lokálu vytratil.

***

„Ne, počkej!"

Stála jsem na okraji prázdného dálničního mostu a oběma rukama se držela železného zábradlí za svými zády.

„Neskákej, slyšíš?!"

Jen jediné kroky rušily ticho tohoto prazvláštního místa.

Uprostřed hor tu zela obrovská propast. Říkalo se jí Peklo, protože nikdo, kdo se kdy vydal na její dno, se nikdy nevrátil. Nebyla tu od vždycky. Před padesáti lety byl Asfateos, největší kosmická stanice, kterou kdy lidstvo postavilo, vychýlen ze své oběžné dráhy kolem Země jedním z menších asteroidů. Dopadl pak přímo sem. Byla to havárie století. A taky vzniklo Peklo. Třicet kilometrů široký chřtán vedoucí snad až do středu Země, jak se hora rozpůlila. Celá její třetina se propadla neznámo kam a trosky Asfatea tam někde shořely ve věčném ohni.

„Nemusíš to dělat! Tak slyšíš?!“

Neohlížela jsem se po hlase. Věděla jsem, koho tam spatřím běžet po starém mostě. Ale nehodlala jsem ustoupit.

„Hej, nedělej to! Netrvám na té sázce!“

Zoufalý křik se přibližoval, stejně jako kroky, dech a tlukot srdce. Bilo teď jen pro mě. Ale já nemohla sázku zrušit, protože moje slovo bylo zákon a ten platil pro ostatní stejně jako pro mě samotnou.

„Ne, prosím!“

Těsně předtím, než se mé paže stačila dotknout jeho horká dlaň, zavřela jsem oči, pustila se zábradlí a nechala přitažlivost, aby mě strhla z mostu.

„Ne!“

Zaslechla jsem ještě křik, stále se vzdalující a mizící ve sloupu větru, proudícího všude kolem mě.

Srdce mi vylétlo až do krku, ale já se nebála. Roztáhla jsem ruce a otevřela oči. *Těším se, až budu všem vyprávět, jak to vypadá v Pekle,* proběhlo mi hlavou a tvář se mi, i přes neuvěřitelnou sílu stále rychleji svištícího vzduchu, rozzářila úsměvem.

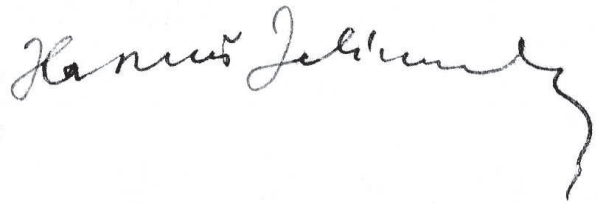

Příbramský rodák, básník, překladatel a diplomat Hanuš Jelínek spatřil světlo světa 3. září 1878 v budově dnešního hostince Sebastopol. Jelínek navštěvoval zdejší obecnou školu a reálné gymnázium, kde měl mj. za spolužáky Karla Tomana, Arne Dvořáka, Karla Sezimu či Lothara Suchého.

V roce 1896 složil maturitu a byl zapsán na studia na filozofickou fakultu v Praze, kde studoval němčinu, češtinu a francouzštinu. V zimních semestrech studoval jako stipendista na Sorbonně a Collége de France v Paříži. Tam se podrobně seznámil s francouzskou literaturou a hlavně poezií.

Po první světové válce se jako člen zahraniční komise Národního výboru zúčastnil v Paříži mírových jednání. Byl pověřen řízením ČTK ve Francii a díky svým zahraničním stykům pracoval i jako úředník ministerstva zahraničí.

Jeho manželkou byla dcera Aloise Jiráska, Božena, významná česká malířka. Do důchodu odešel v roce 1932 a věnoval se především své literární a překladatelské práci. V posledních letech života téměř oslepl a své memoáry „Zahučaly lesy" musel diktovat.

Zemřel 27. dubna 1944 v Praze a byl pohřben na Vyšehradském hřbitově. Na Zdaboři máme ulici Hanuše Jelínka a na jeho rodném domě pamětní desku.

Obsah:

Poezie

Zuzana Balíková	8
Lukáš Antoš	12
Aneta Rothová	14
Barbora Karasová	19
Lumír Klement	24
Vojtěch Franců	25
Eliška Kohlíčková	29
Jan Vitoň	32
Michal Dáňa	34

Próza

Jindřich Rozehnal	37
Linda Paurová	46
Anna Brunnerová	61
Pavel Vařenka	65
Tomáš Burian	73
Barbora Karasová	84
Anna Hrbáčková	89
Eliška Kohlíčková	96
Eliška Bartoňová	105

V edici „Příbram Hanuše Jelínka“ dosud vyšlo:

Hra na strach /1997/
Vánoce na blátě /1998/
Okamžiky /1999/
Vichřice na sídlišti /2000/
Viktoriánská rodinka /2001/
Zpěv pro hvězdy /2002/
Krokodýl v předsíni /2003/
Podzimní námořník /2004/
Pes se zavřenýma očima /2005/
Jezero uprostřed času /2006/
Můry v bodláčí /2007/
Bublišení /2008/
Oblékla se do moře /2009/
Tančila requiem /2010/
Na vedlejší koleji /2011/
My generation, baby /2012/
Cesta tam a zase zpátky /2013/
Tiché tóny /2014/
Nebevodi /2015/
Bláznivý zloděj nohou /2016/
Barvy jednoho života /2017/
Ze zakázanýho ovoce je nejlepší marmeláda /2018/

Ze zakázanýho ovoce je nejlepší marmeláda

Almanach 22. ročníku literární soutěže „Příbram Hanuše Jelínka“
Vydala: Knihovna Jana Drdy
(nám. TGM 156, Příbram)
Tel.: + 420 318 626 486; www.kjd.pb.cz
Vytiskl: PBtisk a.s.
(Dělostřelecká 344, Příbram)
Tel.: +420 318 493 711; www.pbtisk.cz
Vydání první.
© Knihovna Jana Drdy, 2018
ISBN 978-80-869-3753-3